

Giới thiệu Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử

Truyện Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử, chuyện nói về một cô gái lần đầu tiên bước lên thành phố với ước nguyện rằng mình sẽ học thật tốt và có được tấm bằng đại học loại giỏi.

Nhưng ngày đầu tiên bước vào trường thì cô đã gặp toàn chuyện xui xẻo, chưa được một ngày nào yên thân hết vì cô đã đụng độ tới một thanh niên nhà giàu rất có quyền lực trong trường. Hắn ta tự xưng mình chính là thái tử trong trường, bất kỳ ai trong trường cũng không dám chọc anh ta.

Nhưng cô nhận nhin hắn chỉ vì gia đình cô rất vất vả nuôi cô ăn học cho tới ngày hôm nay để có được tấm bằng thì cô phải chịu hắn bất cứ việc gì hắn thích.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Yêu, đối với nữ sinh mà nói là thứ rất ngọt ngào, là chuyện hạnh phúc nhất

Mà Tiểu Miêu cũng không ngoại lệ mà nghĩ như vậy, cho nên cô rất cố gắng cố gắng thi đậu đại học, với lòng đầy mong ước sau này hảo hảo có thể có một tình yêu đẹp như trong truyện.

Không cần quá oanh oanh liệt liệt, cũng không cần phải quá kinh thế hãi tục, chỉ cần giống như một chén nước nhỏ có chút chua chua ngọt ngọt trải qua cùng người yêu, để rồi từ đó có thể được hòa hợp cùng nhau thành một thứ tình yêu đầy màu sắc tự vị.

Chỉ cần như vậy là tốt, Tiểu Miêu trong lòng chỉ có yêu cầu nhỏ đó mà thôi

Nào ngờ rằng, lão thiên gia đối với cô thật sự “quá tốt”, không phải cho cô một ly nước tình yêu ngọt ngào mà lại cho cô một cái oan gia, rồi lại thăng đến nội tâm của cô cũng theo đó mà — giống như một nồi lẩu cay, muốn tránh cũng không được

Trong tương lai, chờ cô không phải là một tình yêu ngọt ngào, mà liên tiếp là những công kích khủng bố đầy đáng sợ nha

Cô cũng không phải gặp được một bạch mã vương tử như trong mong ước, mà đến đây gặp phải một vị Thái tử dã man cường thế.

Biết là không thể trốn thoát, ông trời cũng phải thấy phảng phất tương lai của nàng sẽ đầy bất hạnh mà khóc, bắt đầu có những cơn mưa phùn kéo dài.

Sự tình bắt đầu từ ngày đó...

Khí trời rất lạnh, lạnh đến nỗi Tiểu Miêu ngay cả đi bộ cũng không thể quan tâm đến việc phải đi thế nào, lạnh đến khiến cho cô cảm trên tay ly cà phê nóng cũng không xong, tay trắng đến run run.

Quả nhiên cô chỉ là một tiểu cô nương đến từ phía nam Đài Loan, chưa thể thích ứng tốt với cái rét lạnh của miền bắc Đài Loan.

Thấy chất lỏng trong ly cà phê lay động đến mạnh mẽ, hội có thể thấy tay cô đã không thể cầm vững, có khả năng chưa kịp cho vào bụng thì đã bị rơi xuống đất.

Nếu uống trước một hộp thì vào học sẽ tốt lắm

Làm Tiểu Miêu đang chuẩn bị uống một ngụm cà phê có mùi hương thơm thoang thoang thì.....

“Chờ một chút, chúng ta đi...”

“A!”

Hết thấy phảng phất như một đoạn phim quay chậm, cả người cô khi bị va chạm mạnh, lực lớn đập vào vai, cả người liền quay vòng vòng, ly cà phê trên tay theo thế mà “vùng vẫy” bay lên không trung...kèm theo là tiếng thét chói tai, mọi người kể cả cô cũng tròn mắt nhìn ly cà phê đang rơi xuống...

Nếu như, rơi xuống ở trên người cô, cô sẵn sàng tự nhận xui xẻo

Nếu như, rơi xuống sàn nhà, cô nhiều lắm phiền toái một chút, lau sạch nó đi là tốt rồi

Nếu như, rồi trúng những bạn học khác trong trường, cô cũng có thể dùng nụ cười xinh đẹp đối họ, chuyện to sẽ hóa chuyện nhỏ

Nhưng là... Nếu như rơi ngay vào người có tiếng tăm lẫy lừng nhất trong trường, Thái tử thì... thì kỳ thực không thể không có chuyện gì! Mà là sự tình sẽ vô cùng nghiêm trọng

Trời ạ, thế giới của cô đã đến ngày tận thế!

“Thật xin lỗi”, vừa nói xong, Tiểu Miêu đập đầu thật thối, với ý đồ có thể hóa tay chân nhanh nhẹn như một con chuột nhỏ mà nhanh chóng lên khỏi hiện trường

Thế nhưng, một cánh tay cường tráng nhanh hơn từ trên trời giáng xuống, đem cô đến quán ven đường ép giá hết nửa ngày mới mua được một y phục để bôi trơn, rồi sau đó đem cô kéo trở về

“Nữ nhân đáng chết ——”

Hung thần hung ác mở miệng, bất quá lập tức bị cô vội vàng cắt đứt

“Tôi không phải có ý, là anh tự mình tới đụng tôi, chuyện không liên quan đến tôi.” Nàng run rẩy, thanh âm để lộ ra sự sợ hãi trong lòng

“Dám mạnh miệng? !”

Cái miệng của nàng căn bản đắc ý thật to, rất giống với đang mở tiệc hội bạn bè, vừa nghe đến ba chữ kia tràn đầy uy hiếp thì liền ngậm chặt miệng

Xem ra người đàn ông này là cái loại không cho phép bất luận kẻ nào xâm phạm hoặc là làm nhục cái kia uy nghiêm của hắn, thật là đáng sợ, nàng sẽ không gặp phải sự tình khó xử lý mà ảnh hưởng đến tính mạng đi?

Chỉ thấy hắn trên mặt anh tuấn một mảnh xanh mét, nhãn hiệu Armani trên người có một mảnh vết bẩn

A! Lần này chết chắc.

“Xú nha đầu, ai dạy ngươi đứng ngăn ở giữa đường, chó ngoan không nên cản đường.” Hắn ác miệng hung tợn nói.

Nàng là mèo, không phải là chó. Ai nha! Không phải như vậy, cô bị người đàn ông hung dữ này dọa đến không còn nhận thứ

“Tôi.....tôi.....” — cô liếc mắt về bốn phía

Đại đa số tất cả đều đồng tình, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, nhưng không ai dám đứng ra giúp đỡ

“Người ta cũng không phải là có ý, ô ô.” Nàng đáng thương quát miệng, dùng chiêu mà mình hay dùng đối với ba ba và lão mẹ, “Ngươi thật hung dữ đó!”

Hắn, mắt đẹp khơi mào, tựa hồ không thể tin được nữ nhân trước mặt này vừa gầy vừa nhỏ lại lỗ mãng đang đối với hắn làm nũng? !

Hắn luôn luôn không để mình bị đẩy vòng vòng, hơn nữa vô cùng ghét bộ dạng này, thế nhưng cái này nữ nhân ngốc đang làm nũng trước mặt này lại làm cho hắn mọi khi bình tĩnh như nước hồ thu, giờ lại kích khởi từng trận rung động.

Tiểu Miêu liếc trộm gương mặt anh tuấn của hắn một cái, ở trong lòng quan sát hắn đang liên tục thay đổi về mặt, toàn thân thần kinh cũng trở nên khẩn trương vô cùng.

Thật ra điều này cũng khó trách, bởi vì nơi này là trường Đại học tư nhân, mà người người đều nói ngôi trường quý tộc đất đỏ này là của chính hoàng gia xây nên, nào ai giám đắc tội với Thái tử a!

Nếu như bị trường này đá ra khỏi thì.....cũng ko cần lăn lộn đến mấy trường khác học, bởi sẽ không ai nhận.

Cho nên, trừ khi tự mình giải cứu mình, ngoài ra sẽ không ai giám mở miệng hó hé để cứu cô

Đánh hắn sao?

Cô từ nhỏ đến lớn không có đánh thắng người, huống chi người này lại cao to thế này.

Ân! Xem ra là không có phần thắng.

Kia đành phải như vậy

Tiểu Miêu trước vận động một chút, buộc chặt ngũ quan, liền trưng ra bộ mặt cùng nụ cười ngọt ngào mà khiến cho bất cứ ai lòng dạ sắt đá cũng phải mềm lòng

“Lão huynh, tôi sẽ bôi trơn cho anh”

Hắn khuôn mặt tuấn tú trở nên lạnh lùng hơn, sau đó liền tỏ vẻ xem thường người mồm mép trước mặt: “Bồi thường? cô có thể bồi thường nổi sao?”

Cô thật sự tức đến há mồm nuốt khí, thật nếu không kiềm nén là cô đã nói ra hàng loạt lời nói xx vào mặt hắn. một giây kế tiếp cô lại đưa ra dạng tươi cười hòa nhã, lấy lòng nói: “Không phải cũng là y phục?!”

Sẽ đất đến chết người sao? Cô mới không tin

“Tôi mặc chính là hàng hiệu đấy, đem cô toàn thân cao thấp bán đi cũng không bằng một ống tay áo, bồi thường nổi?”

Đáng giận, rõ ràng là đẹp trai, gia thế bồi cảnh lại tốt, lại có một trường học lớn có thể miễn phí để cho hắn học được thoải mái, hắn như vậy có thể liền như vậy trong mắt không xem ai ra gì sao?

Rất làm cho người ta nổi điên!

Muốn tự cho mình là đúng phải không? Vậy cũng không phải là một mình hắn bá đạo độc quyền

“Nếu không, muốn như thế nào?” Thịt người mẫn mẫn, muốn cắn liền cắn. Cô nâng cằm khéo léo đầy khiêu khích nói.

“Cô bây giờ còn dám mạnh miệng sao?” Thái tử tức giận rồi.

Xem ra cô mới bước vào trường học không tới một ngày, kẻ cả học cũng chưa có học, giờ nhất định sẽ bị đá ra khỏi trường .

Chỉ vì một ly cà phê còn chưa kịp uống vào bụng, ô ô!

Nếu như bị lão mẹ biết, nhất định sẽ không thể sống được nữa!

“Nếu không thì muốn như thế nào?” Lần này, khẩu khí của cô lại trở nên rất lộn xộn lúng túng.

A! Ai dạy nàng phải “Ăn nhờ ở đậu” đây! Trong tương lai bốn năm, nàng còn muốn ở nơi này tìm một nam nhân tốt để kết duyên, và còn muốn cầm một cái bằng ra khỏi trường nha.

Quả nhiên là ứng một câu nói, người trong giang hồ, thân bất do kỷ a!

“Nói xin lỗi.”

“Đúng. Không. nên.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn đáng thương nói xin lỗi.

Thấy nàng như thế hèn mọn, hiểu đầy đủ nên làm người như thế nào, người bình thường cũng nên có ý tốt tha cho người ta.

Bất quá, đối phương thế nhưng là Thái tử cao cao tại thượng, chuyện tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản như vậy kết thúc —— nếu như hắn cũng không muốn đơn giản kết thúc như thế

“Ngươi tên là gì?”

“.” Miệng của cô so với ngậm quả trứng rất giống nhau.

“Nói rõ ràng.” – hắn ko cần phải nói lại chứ?

“Lâm Tiểu Miêu.” Nàng không cam lòng nói.

Lông mày anh tuấn của hắn hơi nhíu lại, “Cái này giống tên?”

Như thế nào? Có gì bất mãn, nếu có thể giúp cô đối với lão mẹ kháng án về cái tên này thì cô sẽ hảo hảo vui vẻ cấp địa chỉ cho hắn ngay, không cần khách khí.!

A! Vừa nghĩ tới lão mẹ ở quê nhà mong mỏi nữ nhi duy nhất có thể đem về một bằng đại học làm rạng rỡ tổ tông. ...

Quyết định, cô, Lâm Tiểu Miêu, tuyệt tuyệt đối sẽ không vì một ly cà phê mà bị đánh bại.

“Thái a. Ách! Bất quá, xin lão huynh khoan dung độ lượng, tha thứ, có được hay không?” Nàng cố ý nháy nháy cặp mắt đã ngập nước đầy đáng thương nhìn hắn. Ở nhà, Tam thúc công cùng thím Năm bên cạnh nhà đều nói cô có cặp mắt giống hoa đào, sau này lớn lên sẽ làm điện giật chết rất nhiều nam nhân.

Hiện tại, cô hi vọng có thể đem trước mắt này một điện giật chết hắn làm hắn cái gì cũng quên, như vậy cô mới có thể tiếp tục ở đây học.

“Cô là đang cầu xin tôi sao?”

Tiểu Miêu dùng sức gạt đầu một cái, trong lòng đã sớm thăm hỏi tổ tông ba mươi mấy nhà hần đi.

Hần giương mặt tuấn tú lộ ra một chút xú nộ cười như ánh mặt trời, làm nàng cũng đồng thời cảm thấy tương lai sẽ xuất hiện nhiều rặng đông

Đã cười thì phải hay không mọi việc đều không sao?!

“Kia. tôi có thể đi?” Nha, tiết học trong lớp cũng đã qua một nửa, nếu không vào, bị đánh rớt cũng không phải là chuyện đùa.

“Kia năm một?”

“?”

“Không có trả lời! Có phải hay không cảm?”

Đại ca, anh có thể hay không bỏ đi chút phách lối, Tiểu Miêu ở trong lòng thầm ca thán.

” Vâng!.”

“Đi về phòng học chờ tôi.”

“?”

“Tôi đi thay quần áo.” Hần không nhìn được rống lên, dường như cô so với những nữ nhân khác còn ngốc hơn, “Cô làm tôi trở nên thế này, muốn tôi thế nào gặp người?”

“Phải” Cô cầu cũng không được, rốt cục có thể lui xuống.

Không đợi hần nói thêm nữa cái gì, Tiểu Miêu nhấc chân bỏ chạy, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, co chân bốn cẳng chạy thực mạng đến lớp học.

Vừa đến cửa phòng học, Lão sư đã đứng ở trên đài giảng vắng cả nước bọt rồi, cô nên làm cái gì bây giờ? Làm sao vào?

Tiểu Miêu vắt hết óc ra để suy nghĩ tìm một cái cớ tiến vào nhưng. . . còn không kịp nữa rồi. . .

Lão sư đã nhìn thấy cô, thật thảm a

“Em có phải hay không tới trễ?”

Hôm nay là ngày gì a? Là cô giống như đang đứng trước ống kính? Thế nào liên tiếp hai lần ánh mắt của mọi người toàn bộ rơi vào trên người của cô!

Sớm biết như thế, cô đã ăn mặc xinh đẹp một chút.

Tiểu Miêu cúi đầu thật thấp, làm bộ một dạng mềm mại đi tới Lão sư trước mặt.

“Thầy.”

“Không cần nói nhiều, em ra đứng ở trên hành lang nghe giảng cho tôi.”

Tiểu Miêu sắc mặt trở nên trắng bệch, không thể nào? Như vậy rất mất thể diện a!

” Thầy.”

” Cái gì cũng không cần nói.”

Ô ô! Nàng không thể làm gì khác hơn là lại đầu thật thấp đi đến hành lang, rất khó mà không để ý sau lưng đồng học cười trộm cùng nhau rĩ tai.

Đều do tên Thái tử chết bầm kia! Ô ô! Mẹ ơi, con thật đáng thương đó! Mau tới cứu con. . .

“Cô còn không vào, đứng ở chỗ này làm gì?”

Một giọng nói quen thuộc làm cô khó quên ở bên tai vang lên, đầu vừa quay lại.

“Nếu tôi có khả năng vào được, đương nhiên sẽ đi vào!” cô không phục gầm nhẹ, sau đó nước mắt lập tức trên vành mắt lăn xuống, đôi mắt ngập tràn những hạt trần châu nhỏ, lấp lánh động lòng người.

Muốn không khóc cũng không kịp nữa!.

Chán ghét! Cô cũng không muốn vì cái chuyện như thế này mà rơi nước mắt.

Nhìn thấy nước mắt của cô, tâm hần không khỏi đau một chút.

“Khóc cái gì?”

Không muốn đề ý đến hần, cô quay đầu đi chỗ khác, cố gắng hô hấp, nước mắt muốn ngừng cũng ngừng không được.

“Lâm Tiểu Miêu, cô tốt nhất xoay đầu lại cho bản thiếu gia, tôi là đang hỏi cô, cô. . . .”

“Đi chết đi!” Nàng đột nhiên hung hăng đập vào bụng hần một cái, hạ thủ tuyệt không lưu tình.

“A!” Hần không có đề phòng, mặt nhăn nhó ôm cái bụng bị đá thật đau.

“Đáng đời anh.” Nàng cắn răng nói.

“Cô, cái này nha đầu chết tiệt kia.”

Hai người cái và âm i liền được Lão sư ra ngoài thăm hỏi, “Làm gì cãi nhau?”

Lão sư vừa thấy được Thái tử đích thân tới, lập tức từ khuôn mặt hung tợn liền chuyển thành khuôn mặt tươi cười, “Nguyên lai là Thái tử! Mau vào ngồi.”

Cái gì? Cô có nghe lầm hay không? Thật là sự đả ngộ khác biệt! Kháng nghị, kháng nghị. .

“Lão sư, không công bình ——”

Cô muốn khiếu nại, bất quá lập tức bị Lão sư quát.

“Em tiếp tục đứng ngay ngắn cho tôi”

Bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra. Thì ra là con tiểu mèo ngốc này bị xử phạt .

“Lão sư, thầy vào đi thôi!” hần nói với Lão sư xong vừa nhìn một chút bốn phía, sau đó ở bên cạnh Tiểu Miêu tìm được một vị trí đứng.

Tiểu Miêu nhìn chăm chăm hần, nhìn hần ngay cả đứng cũng tiêu sái, còn bày ra tư thế siêu cấp nam nhân cực kỳ đẹp trai, hần là đang ở đây dụ dỗ người sao? Tiểu Miêu trong lòng đối với hần hết sức bất mãn, cho nên phê bình cũng cực kỳ nhiều

” Vì sao em không vào?”

” Thầy, em cũng là đã đến trễ, cho nên cũng muốn phạt đứng.” Hần ung dung nói.

Cái gì? ! Hần cũng muốn chịu phạt? Trường học có lão sư nào dám to gan như vậy?

” Em”

“Lão sư, thầy tốt nhất nên đi vào tiếp tục giảng dạy, nếu không em liền cùng hiệu trưởng nói thầy lười biếng.”

Thái tử thánh chỉ vừa nói xong, Lão sư không nói hai lời lập tức tiến vào phòng học, hiệu trưởng còn lại nàng cùng hần, hai người bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ.

“Anh làm gì thế?” Cô tức giận hỏi, “Chưa đủ nổi tiếng sao?”

“Tôi chỉ là nghĩ mình cũng nên được đối xử như mọi người.”

Những lời này thế nào cho dù tôi không tới lượt hần, Thái tử quyết định nha. Tiểu Miêu muốn tức giận.

“Tôi chỉ là cảm thấy anh là muốn chơi nổi.”

“Cô.” Con Tiểu Miêu này nhất định muốn chung đụng vậy sao? Một chút cũng không đáng yêu.

“Anh muốn đứng thì cứ việc.” Bỏ lại một câu, cô xoay người liền muốn đi.

Dù sao bị hần hại đến như vậy, không lẽ hần muốn tính toán chuyện khi này, đi là tốt nhất.

Nhưng mà ý định của cô không thành, ở phía sau có cảm giác như bị kéo lại.

Thấy nàng phải đi, hần tình thế cấp bách một thanh bắt được cổ tay của nàng “Đứng lại.”

“A!”

Đột nhiên bị hấn lùi kéo quay lại, hai nàng không có đứng vững, cả người hướng về phía hấn, bất ngờ nháy mắt môi của cả hai không hẹn mà dính vào nhau.

Thời gian giờ phút này như ngừng lại, dù ai cũng không cách nào di động, cả hai người đồng trở thành pho tượng đá.

Đột nhiên, tiếng chuông tan học vang lên, trong phòng học các bạn học ở trước vọt ra, đụng phải cái cảnh đầy bất ngờ thú vị khiến ai cũng phải đỏ mặt này.

Trời ạ! Đây là sự kiện lớn nhất, sẽ là một tin tức nóng hổi cho toàn trường.

” Chán ghét!”

Tiểu Miêu dùng sức đẩy tên oan gia chết tiệt ra, đỏ mặt nhanh chóng thoát ly hiện trường, để mình hấn lại đối mặt với những “khán giả” khuôn mặt đang trợn mắt hà mồm ra nhìn.

Không cần phải nói, chuyện này ngày mai thiên địa gì trong trường ai cũng biết.

Hấn sững sờ tại chỗ không phản ứng, trên môi còn lưu lại dư âm mềm mại của môi cô.

Chán ghét? ! Nghĩ đến toàn bộ bộ dáng cô mới vừa đỏ mặt, câu kia” Chán ghét ” hấn nghe lại giống như là người yêu đang làm nũng.

Thật đáng yêu đó!

Trong giây lát, tim của hấn chậm rãi dâng lên một cảm giác thật sự khác thường mà trước giờ chưa từng có.

“Thật hay giả? Cậu là đến trường đi học nha, không phải đến để gây phiền toái cùng sự chú ý chứ.” Tiểu Kim mặt kinh ngạc, miệng giống như đang ăn miếng cá mà bị rớt, miệng há to.

Tiểu Miêu chu miệng lên, buồn bã nói: “Tớ biết, nhất định phải tìm cách lẩn trốn hấn bất kỳ ở chỗ nào, tớ thật xui xẻo mới gặp hấn” tên Thái tử đầu heo, cả gan cướp nộ hôn đầu của cô. A! nghĩ lại...

Thái tử cư nhiên ở bên ngoài phòng học công khai cùng bạn học nữ hôn nóng bỏng!

Cô tuyệt không muốn rơi vào cái cảnh bị làm tâm điểm bàn tán đầu nưa, tên xú nam nhân kia làm cả người cô đen đui, ngay cả nộ hôn cũng phải cho hấn. Không được! Hôm nào có rảnh rồi cô phải đi bái phạt cầu may xả xui mới được.

“Cậu thật là quá xui xẻo.” Tiểu Kim đầu tiên là thờ dài một hơi, sau đó liền cười vẻ giảo hoạt, “Nhưng là, cũng có thể nói là rất may mắn đấy!”

Không thể nào? Con này Tiểu Kim đầu óc là đầu óc cá hay sao mà nói vậy? Hay là cố ý nói khích chọc tức cô?

Xem ra không thi triển một tuyệt chiêu Miêu Trảo bắt cá thì không được .

“Bởi vì nữ sinh toàn trường muốn ở cùng Thái tử rất nhiều nhưng mơ cũng không được như vậy, mà cậu vừa mới bước vào trường, mà có thể cùng Thái tử triển khai liên tiếp như phim thần tượng nam nữ gặp nhau, căn bản là ——”

Điện thoại di động vừa đúng lúc vang lên, ...có một cô gái gọi Diễm Diễm, từ nhỏ sinh trưởng ở.

“Uy! Mẹ! Tốt. Đó! Đúng vậy! Rất lạnh nha. Ừ a! Dường như so với tủ lạnh thì chẳng khác nhau mấy.”

Tiểu Kim không thể tin được Tiểu Miêu cư nhiên không xem cô người bạn học từ trung học đến giờ ra gì, cứ nhiên như vậy cùng lão mẹ hàn huyên.

“Lâm Tiểu Miêu, cậu thật không có lễ phép.”

Tiểu Miêu đề ông nghe điện thoại lại, đối với Tiểu Kim nói: “Tiểu Kim, mẹ tớ hỏi cậu có muốn hay không ăn thịt bò? nếu như muốn ăn, bà sẽ phải làm nhiều gửi lên.”

Tiểu Miêu lời nói cũng chưa kịp chuyển đạt xong, điện thoại di động cũng đã bị nữ nhân điên cuồng trước mắt một tay đoạt mất.

“Bá mầu! cháu muốn, cháu muốn. Đúng vậy. Đúng vậy a. Yên tâm đi! Con sẽ chiều cô thật tốt Tiểu Miêu nữa.”

Tiểu Miêu buồn bã nằm lết xuống mặt bàn —— này giờ hình ảnh “nộ hôn nóng bỏng” —— vẫn như oan hồn một dạng ở trong đầu không tiêu tan, tránh không khỏi thờ dài.

Cô nhìn Tiểu Kim cười đẹp thon dài co lại, trong tay ôm đầy đồ ăn vậy, bộ dáng giống như bà tám ngồi buồn dưa lê rất vui vẻ cùng phấn khích.

Mẹ cũng thiệt là, rốt cuộc ai mới là con gái của mẹ đây! Hai mẹ con còn chưa nói được mấy câu...

Nhìn một chút đồng hồ đeo trên tay, gần tám giờ, bọn họ quên mình còn chưa có ăn bữa ăn tối.

“Tiểu Kim.”

Nàng kêu lên một tiếng, bất quá Tiểu Kim rất bận rộn, vội vàng cùng mẹ của cô nói xấu cô, không thể làm gì khác hơn là vừa dùng ánh mắt viên đạn trừng Tiểu Kim, vừa mặc vào một bộ y phục ấm dày cộm nặng nề, đem mình gói thành người tuyết tròn trĩnh, chuẩn bị ra cửa đi kiếm đồ ăn.

“Ta ra ngoài đó!”

“Hảo, ta vẫn tám phần ăn thịt bò bít tết như trước.”

Còn nhớ tám phần thịt quen thuộc cơ đấy! Tiểu Miêu thật muốn bóp chết cô bạn của mình, bất quá, trước khi lấp đầy bụng hãy nói, như vậy mới có khí lực để bẹp người.

Vừa ra khỏi cửa, cái lạnh xông thẳng tới mặt. Thật lạnh quá đó!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Leng keng!

Tiểu Miêu mở cửa đi vào quán. . .

Cô vì ăn không quen khẩu vị thức ăn ở Đài Bắc, không thể làm gì khác hơn là tới nơi này mua các món ăn tiện lợi có hương vị quê hương.

Bên trong là không gian sạch sẽ sáng ngời tràn đầy nền văn minh tiến bộ, cô gái trong quầy cũng dị thường cười khó hiểu.

Tại sao có cảm giác rất khác thường?

Bởi vì bình thường cô gái trông quầy ở nơi này tựa hồ hay có tâm sự, làm người ta thường không nhận được sẽ muốn hỏi cô ấy, có phải hay không trong nhà có chuyện gì?

Thế nhưng ít nhất lúc này cô tới tìm kiếm mua thức ăn, cũng không ngờ lại có vinh hạnh nhìn thấy nụ cười khả ái của cô ấy, bất quá khiến những chuyện xui xẻo trước đây đều đem trở lại trong người.

Cô hiện tại cần lấy thức ăn làm nguồn an ủi a

Thức ăn, a, thật là nhiều thức ăn nha!

Tiểu Miêu dùng cặp mắt sắc bén nhanh chóng quét qua từng dãy thức ăn, sau đó không cẩn thận liếc cùng một món ưa thích với người đối diện.

Theo bản năng cô mỉm cười hạ tay xuống, lại tiếp tục đi tìm, nhưng cảm thấy là lạ.

Đối diện gương mặt đó.

Tiểu Miêu đột nhiên nhìn lên ——

Cô rốt cuộc đã biết cái gì gọi là tình huống “Oan gia ngõ hẹp”.

Nếu như cô đủ thông minh, nên giả dạng làm không thấy, lập tức rời đi.

Mà cô cũng quả thật làm ra thông minh, quay người một cái hướng cửa đi ra. . .

“Không được cử động, cướp đây!”

Không thể nào! Loại tình huống này không phải ở trên ti vi mới có thể xuất hiện sao?.

Cô bị hù ngay cả động cũng không dám

“Tôi vẫn không nhúc nhích.” Tiểu Miêu vội vàng giơ hai tay lên cao, ngoan vô cùng.

Ở nơi này bây giờ trở nên khản trương, cô gái ở quầy sợ hãi khóc tại chỗ.

Tiểu Miêu thiếu chút nữa té xỉu.

Làm ơn đi, trên ti vi đều có dạy, gặp phải lúc này không được phản kháng, ngoan ngoãn đem tiền giao ra.

Tiểu Miêu thấy quầy tiểu thư đem tiền giao ra, cho là tên cướp như vậy sẽ buông tha, nhưng không có nghĩ đến hần ngay cả khách hàng cũng không bỏ qua.

Tiểu Miêu theo bản năng mờ li nhí một bên mắt nhìn xuống, phát hiện ánh mắt của hần rơi vào túi tiền nhỏ màu hồng của cô.

“Đừng mơ tưởng.” Tiểu Miêu hai tay vội vàng ôm thật chặt .

“Lấy ra.”

“Không được, tháng này tôi toàn bộ dựa vào nó. A! Không muốn!”

“Lấy ra mau!” Tên cướp khẩu khí cực kỳ hung tợn.

“Chết cũng không muốn!” Cô cũng kiên trì không chịu, cứ như vậy cùng tên cướp chơi trò kéo co qua lại.

Một câu, vì tiền đánh cược tánh mạng.

“Tìm chết!”

Lúc này ngoài sau tên cướp bị một vật nặng rơi xuống đầu, đầu choáng váng, nhìn nữ nhân trước mặt cũng mơ hồ. Còn Tiểu Miêu vì sợ hãi mà mềm nhũn cả người. vì thế không vững liền bị tên cướp.

“A! Không muốn!”

Không còn kịp rồi, một giây kế tiếp, cô đã bị đè ở trên đất, vì lực ngã mạnh nên tay phải đụng phải vật cứng

Thật đau a!

“Ngươi dám đè ở bạn gái của ta, cho ngươi một bài học.” Tên oan gia lại lấy chân đạp tên cướp tới tấp tá tới.

Nhìn thấy hần lúc này giống như Hoàng thái tử cứu mỹ nhân, Tiểu Miêu tuyệt sẽ không cảm kích, bắt quá, nếu như hần có thể đem cái người khổng lồ này dời đi khỏi người cô thì tốt hơn .

”Mau kéo hần ra.” Còn có, tay phải của cô thật là đau, cảm giác lúc nãy khi va chạm mạnh hình như tay đã gãy.

Oan gia lúc này thấy con mèo nhỏ Tiểu Miêu bị đè sắp gần ngất thở mới kéo ra, lúc này, cảnh sát cũng tới.

Một canh giờ sau, ở trong phòng cứu cấp bệnh viện , có hai người đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

“Làm gì trừng tôi như vậy?” Cái này dưới một người, trên vạn người Hoàng thái tử hung tợn, oan gia hình như rất nhàn rỗi.

“Mới vừa rồi anh giúp tôi cũng không tránh khỏi việc bị gãy tay, vì sao trước đó không chạy đến giúp không tốt hơn sao?” Tiểu Miêu nhìn thật lâu, rốt cục vẫn phải hỏi ra hoài nghi trong lòng.

“À!”

” Cái gì à?”

“Tôi đang suy nghĩ.”

Cô tròn to mắt chớp chớp, “Suy tính cái gì?”

“Cô có đáng giá hay không phải một vạn nguyên.”

Nói nhảm, dĩ nhiên đáng giá. Nhưng là tại sao hần nói như vậy? Một vạn nguyên? Đó là cái gì? Nàng thật tò mò nha.

Lúc này, hần lấy ra một quả bóng tennis, phía trên đã bị lõm vào, nhìn vào biết ngay là do đầu tên cướp lưu lại

“Anh anh” Cô hòa khí lập tức toàn bộ xông lên đỉnh đầu, lập tức nổi trận lôi đình.

“Tức giận?”

Ai mà không tức giận, cư nhiên bị so sánh với một quả bóng tennis!

Cô không nói gì, nhảy xuống giường bệnh, muốn bỏ ra ngoài.

Tại chỗ nam nhân sưng sốt một chút, sau đó lập tức xông lên trước ngăn cô lại.

“Uy! Mèo con, dám đi.”

Không đợi nữa! Cô vừa gặp phải hấn liền không có chuyện tốt, huống chi cô đang đói bụng muốn chết, hiện tại cũng hơn mười giờ, cô bị đói đến muốn ngất xỉu rồi.

“Uy! Đứng lại cho tôi.”

“Vị đại ca này, tôi rất đói, muốn đi ăn cái gì, không rảnh cùng anh ở lại, hiện tại gì cũng hỏi xong, tôi cũng băng bó xong cả rồi, không sao, cho nên, anh sớm một chút nên về nhà đi!”

“Tôi còn có lời muốn nói với cô.” Hấn dừng lại một chút, sau đó đề nghị, “Cô đói bụng đúng không? Tôi cũng vậy chưa ăn gì, để ăn mừng chúng ta cùng nhau vượt qua nguy hiểm, đại nạn không chết, tôi mời cô ăn bữa ăn tối.”

“Tôi.” Vốn là cô muốn nói không muốn, nhưng là vừa nghĩ tới hấn cư nhiên bởi vì xem nàng không đáng giá một vạn nguyên, hảo, liền ăn một bữa đến cháy túi tiền hấn.

“Hảo.”

“Ổ chỗ này?”

Tiểu Miêu nhìn ngôi nhà lớn như lâu đài trước mặt, trông giống trong phim truyền hình “Đại trạch môn” đầy đủ hiện ra ở trước mắt, rất có cảm giác cổ đại.

“Cô miệng to như vậy làm gì? Người khác nhìn vào còn tưởng rằng cô chưa từng thấy qua thành phố, quê một cục.” Hấn dương dương đắc ý nói, thấy bên cạnh bắn tới sát khí, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn im miệng.

“Tôi chính là tên nhà quê! Không được sao?” Cũng đã bị hấn hại đến biến thành mèo quê, cô cũng không cần giả bộ lễ phép nữa.

Cô quyết định phải đem hấn xếp tên đầu tiên trong danh sách đen không được hoan nghênh

Nhìn cô đáng vẻ tức giận vội vàng, anh tựa hồ có thể nhìn thấy trên đầu cô đã có khói bốc lên.

Chưa bao giờ có một nữ sinh nào đối với anh có sức ảnh hưởng lớn, càng cho là về sau cũng sẽ không có, vậy mà cái này mới gặp mặt nữ nhân hung dữ này không tới một ngày nhưng có thể làm cho cuộc sống của anh trôi qua có rất nhiều thú vị.

Hơn nữa, cô còn có thể lấy được nụ hôn của anh, nên có thể nói trên thế giới tiểu nữ nhân này là may mắn nhất.

Nếu như một lát nữa nói với cô quyết định của anh, tin tưởng cô nhất định sẽ rất cảm động. Anh lòng tin tràn đầy nghĩ.

“Đi thôi!”

“Không phải là muốn ăn bữa ăn tối sao?” Cô trẻ môi, bất quá như cũ ngoan ngoãn cùng đi vào.

Dù sao ở Đài Bắc là phần hoa đô thị, có như vậy một một lâu đài cổ tích đi tham quan quả là rất tuyệt

“Đúng a!”

Hai người vừa vào cửa, một nam nhân cười nhanh chóng đi tới, hướng tên hung thần cung kính vô cùng nói: “Thiếu gia, ngài đã trở lại.”

“Ừ! Ta muốn cùng vị tiểu thư này ăn bữa ăn tối, phiền toái Trương quản gia một chút”

“Tốt, xin thiếu gia trước đi phòng khách nghỉ ngơi, một lát sau mời thiếu gia đến dùng cơm”

“Ừ!” Ngàn Thần gật đầu một cái, “Cám ơn ông.”

Trương quản gia vừa cười rồi đi.

“Đi thôi! Tôi dẫn cô đi đến phòng khách.” Anh không nói hai lời liền cầm tay trái Tiểu Miêu kéo hướng phòng khách đi, hỏi cũng không hỏi cô có chịu hay không cùng mình đi.

”Dừng đại gì cũng tốt rồi, ha ha.” Cô không có tay phải để ngăn cản, chỉ đành phải chấp nhận bị hắn kéo đi giống như là đang kéo một con tiểu miêu.

“Không được, đây là chúng ta lần đầu tiên ước hẹn, sao có thể tùy tiện!”

Tiểu Miêu sắc mặt một hồi tái nhợt, “Ước hẹn?!”

“Đúng vậy!” Anh nhẹ nhàng đáp, hơi thở không gấp , cũng tuyệt không chột dạ.

“Anh thế nào lại nói hươu nói vượn rồi, tôi muốn đi về.” Đúng là không nên ham món lợi nhỏ, nên về nhà là tốt nhất.

“Không cho phép đi.”

Cái gì? Cô hình như nghe không rõ? cô ở trong lòng nói.

Vậy mà đối phương tựa hồ như có thuật đọc tâm, cư nhiên có thể biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

“Tôi nói, không cho phép đi.”

“Nếu như tôi mạn phép phải đi?”

“Không cho phép.”

“Anh cho rằng anh có tư cách gì có thể không chế, ra lệnh cho tôi?”

“Com nước xong tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Hừ! Anh là cái gì! Com nhà anh có cái gì đặc biệt? đầu bếp Hoàng kim làm sao? Còn có hương vị đặc biệt? Tôi thật không có phúc ăn nha” Hắn cho là cô có thể vì món ăn ngon sao? Ít xem thường người!

Hai người giằng co qua lại hết sức ngưng trọng, mắt thấy miệng của cả hai chuẩn bị triển khai công kích, quân gia hé ra nụ cười tà mị đột nhiên xuất hiện.

“Nói cho hai vị một tin tức tốt, bữa ăn tối đã chuẩn bị xong.”

Tiểu Miêu nhìn chăm chăm vị lão tiên sinh này nghĩ thầm, có cần thiết giống như là tuyên bố người trúng độc đặc vậy không? Chỉ là một bữa ăn thôi mà.

Ngàn Thần bởi vì đã quen nên không mở miệng nói gì.

“Đi thôi!”

“Trừ phi anh nói đây không phải là ước hẹn.”

Anh rất muốn phản bác, nhưng sợ cô là ngốc nghếch —— trâu dắt đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu —— như vậy ngoan cố, không thể làm gì khác hơn là đầu hàng.

“Hào, không phải là ước hẹn.”

Phải như vậy mới đúng chứ.

Tiểu Miêu giống như là người vừa mới thắng trong cuộc chiến tranh, bộ mặt dương dương đắc ý, không phải cần mất tiền cũng có thể ăn, haha.

Khi cô thấy được một bàn ăn nóng hổi, hương chỗ thức ăn chảy nước miếng.

“Uy! Nước miếng!” Anh cau mày.

“Đó!” Tiểu Miêu vội vàng dùng tay nhỏ bé lau đi, “Thoạt nhìn thật ngon nha!”

“Nhìn không chắc là sẽ không no bụng đi.”

Khi vừa ngồi vào, mới muốn dùng tay phải cầm đũa thì Tiểu Miêu lại phát hiện tay phải bị thương không thể cử động.

Vừa nghĩ tới thức ăn ngon trước mặt, mình lại không thể động thủ ăn, nước mắt thiếu chút nữa từ vành mắt chảy ra.

“Khóc cái gì?” con Tiểu Miêu này sao lại thích khóc như vậy a?

Cô trợn mắt nhìn hai tay bị thương hướng tên thủ phạm liếc mắt một cái, đang muốn mắng hắn không có lương tâm thì tay của hắn đi tới trước mặt nàng.

“Anh làm cái gì?”

Hắn cứ nhiên hẹp hời như vậy, đem miếng thịt bò bít tết trước mắt cô lấy đi, thật là...

“Giúp cô cắt thành những miếng nhỏ a! Nếu không con mèo gãy tay như cô phải làm sao ăn?” Anh vừa nói tay vừa cầm dao nữa, ưu nhã giúp cô đem thịt bò bít tết cắt thành một ít khối nhỏ.

Ô ô! Cảm thấy mình là đồ oan cho hắn, cô cảm thấy thật có lỗi đấy!

“Ăn đi!”

Cô cũng không khách khí đó!

Vốn tưởng rằng lúc ăn cơm, hắn sẽ nói chuyện gì đó dăm ba câu, vậy mà, hắn cứ nhiên yên lặng vô cùng. Có cần phải tập trung chuyện môn như vậy không?

Tiểu Miêu không khỏi nhìn hắn, phát hiện dáng người hắn thật là vô cùng đẹp mắt, rất giống với nhân vật trong truyện tranh nha... vai nam chính khí chất tràn đầy u buồn.

Khuôn mặt hoàn mỹ, lông mày anh tuấn, trông mắt thâm thúy, lỗ mũi kiên định, còn có đôi môi rất hút hồn, hôn lên môi đó lại ấm áp vô cùng.

Nghĩ đến môi, Tiểu Miêu không nhịn được nhớ tới lúc hai người lần đầu gặp mặt, cô không cẩn thận đụng phải cái môi kêu gọi.

Ngần Thàn chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô, lẳng lặng nói: “Nhìn nữa, cô tuyệt đối sẽ yêu tôi.”

Cô cảm thấy một hồi lửa đỏ lập tức xông lên đốt nóng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dĩ nhiên, còn có hòa khí ở trong đó.

“Không biết xấu hổ.” Cô tay trái dùng sức xiên thịt bò bít tết trong mâm

Anh chậm rãi khởi cười, không có nói nữa, bất quá tay không có ngừng lại tiếp tục thay cô đem thức ăn cắt thành một ít khối nhỏ.

Tiểu Miêu vẫn còn tức giận một miếng lại một miếng.

Oa! Thật là ăn ngon quá, cho nên thừa cơ ăn nhiều một chút, nếu không liền rất xin lỗi bản thân mình nha.

Cô cũng ở trong lòng có quyết định, sau khi cùng hắn ăn xong, về sau vẫn nên cách hắn - đại ôn thần này xa một chút. Từ khi gặp mặt đến bây giờ, cô vẫn không có may mắn lần nào.

Cố gắng đem mình vì bị thương, mà sau khi ăn hết thức ăn vào trong bụng, cô liền lập tức đứng lên, giống Uyển Như cao cao tại thượng tuyên bố, “Đã ăn no.”

“Ăn no?” Anh hiển nhiên không hài lòng lắm với cái bụng nhỏ bé của cô.

Tiểu Miêu gạt đầu một cái, “Đã muộn, tôi phải đi về.”

“Ừ! Đúng là quá muộn.” Anh nhìn trong tay đồng hồ nam, “Cũng hơn mười hai giờ.”

Đúng vậy! Lão mẹ có nói qua con gái đảng hoàng không nên ở bên ngoài quá lâu.

Tiểu Miêu đang chuẩn bị rời đi, lại nghe được anh lẳng lặng nói: ”Đợi ăn xong món điểm tâm ngọt rồi hãy về.”

Nhất định là lừa đình hoặc là ối, cô ở quê ăn hoài giờ cũng không muốn ăn nữa.

“Không cần.”

“Là rượu đỏ anh đào cùng một ít bánh cake.”

Tiểu Miêu cả người dừng lại, nội tâm một hồi cùng người giao chiến.

Cái tên thức ăn vừa nghe, chính là loại điểm tâm ngọt chỉ có nhà hàng năm sao mới có.

“Ăn thật ngon đó!”

Tên này đúng là tu luyện thành ác ma, cứ nhiên dùng cái loại ngữ điệu đó hấp dẫn cô, chẳng lẽ hắn không biết món điểm tâm ngọt đối với nữ nhân mà nói, là thứ hấp dẫn không thể kháng cự sao?

Nhất là cô, đối với đồ ngọt rất nghiện, liền như ong bướm thấy hoa mật, không cách nào kháng cự.

Có thể bỏ qua sao? Tiểu Miêu tại nội tâm cấp thiết thành khẩn hỏi, nhưng thủy chung không có nói ra.

“Tôi sợ mập.”

“ Cô muốn ăn bao nhiêu khối?”

Tiểu Miêu dừng lại có chừng mười giây lâu, cuối cùng kháng cự không được quay đầu lại.

Lần này quay đầu, giống như là chuyện thần thoại xưa trong xuân thần, người ta gọi nàng không được quay đầu lại, nếu không cũng sẽ bị bắt đi cùng hắc ám chi vương .

Cô vừa nhìn thấy kia bàn để nấn hồng nộn non, kiêu diễm ướt át anh đào một tý bánh cake thì trong lòng hết sức hiểu, mình sắp rơi xuống bóng tối , trầm luân trong địa ngục đồ ngọt.

“Khối lớn một chút.” Tiểu Miêu bật thốt lên.

Thân thể của cô tựa hồ không nghe lời, không để ý tới não bộ cùng lý trí của cô kêu gọi, lại đi trở về trước bàn ngồi xuống, khuôn mặt khát vọng, chờ đợi.

Hắn trên khuôn mặt tuần mỹ kia nụ cười càng sâu hơn.

“Nhà anh bình thường cũng ăn. Cao sang như vậy?” Anh thoát nhìn không giống mỗi ngày thịt cá , bởi vì hắn vóc người đẹp đến làm cô phải ghen tỵ.

Hắn nửa người trên mặc áo sơ mi, nhưng là cúc áo đã mở ra hai nút, lộ ra rộng rãi cổ da thịt trắng cùng vững chắc

Không biết hắn có hay không có lông ngực.

“Muốn ăn không?”

Nàng tâm giật mình, nghĩ là hắn hỏi có muốn ăn hay không ăn hắn.

.

“Hạ lưu!”

Anh trong tay đang cầm một khóa hồng anh đào cấp cho cô trước ném thử, lại nghe cô nói như vậy liền mãnh liệt nhú mày.

Hạ lưu? !

Cầm bánh cake cho cô ăn có cái gì hạ lưu ? Anh khó khăn nghĩ.

Nhìn ánh mắt của cô, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia có chút hồng, lại nhìn chính mình cổ áo bị bung ra , anh liền bừng tỉnh hiểu ra .

Cái này tiểu sắc nữ. Đó! Không! Là con mèo nhỏ háo sắc.

Anh thả bánh anh đào trong tay ra, đi tới trước mặt cô, dựa vào thật là gần.

“Anh. Anh định làm cái gì?”

“Nếu như muốn ăn, xin cứ tự nhiên.”

“Ăn. Ăn cái gì?” Cô không nghĩ ra, miệng lắp bắp không rõ.

“Tôi nha!”

Không khí đột nhiên trở nên nặng nề, cô xoay người nhìn một cái sau lưng, không có ai a!

Hắn là cùng nàng đùa giỡn hay sao?

“Người nào. Người nào. Muốn ăn anh?” Nàng run càng lợi hại hơn .

“Cô a!” Anh làm như chuyện đương nhiên nói, gương mặt tuần tú lại dựa vào nàng gần chút, “Tôi rất thoải mái, không ngại cho cô cắn một cái, đến đây đi!”

“Thần kinh.” Cô bản năng muốn đẩy hắn ra, kết quả tay phải vừa động —

“A! Thật là đau, thật là đau.” Tiểu Miêu đau đến nước mắt lập tức tràn ra ngoài.

“Cô làm gì lộn xộn! Ngu ngốc.” Anh vội vàng vuốt tay phải của cô, bận rộn cũng không quên mắng cô một cái.

“Đều là do anh làm hại!” Cô đau đến nước mắt dừng lại cũng dừng lại không được.

Thật là đau! Trời ạ! Cứu mạng a!

Đột nhiên, anh cúi đầu hướng về cánh tay bị thương của cô há miệng mãnh liệt thổi hơi, làm cô cảm thấy có cái gì đó rất kỳ quái.

“Anh làm gì thế?”

“O o cũng sẽ không đau đớn nữa.”

O o? Hắn nói là o o sao? Cái loại đó ở nhà trẻ khi tiểu hài tử té bị thương thường được cô giáo o o cho bớt đau sao?

Làm ơn! Hắn đã là sinh viên rồi nha!

Mặc dù rất muốn mở miệng mắng hắn, cười hắn ngây thơ, nhưng là hắn ôn nhu lại làm nước mắt trong hốc mắt cô chảy nhiều hơn.

Thấy cô càng khóc thảm hại, anh càng thêm hốt hoảng.

“Tiểu mèo ngốc, còn rất đau sao? Tôi đưa cô đi bệnh viện xem sao.” Nói vừa xong, hắn một thanh ôm lấy cô, cả người hóa thân làm anh hùng cứu hỏa ôm nạn nhân bị nguy tai hiện trường muốn xông ra bên ngoài.

Cô đưa ra tay trái kéo lấy tóc của hắn, làm hắn đau kêu lên một tiếng.

“A...đau!”

“Không cần nữa! Tôi không sao.”

“Thật không?”

“Thật a!”

“Không tin.”

“Tôi chỉ là đang nghĩ đến một người.”

Hắn ngồi xuống, đem cô đặt ở trên đùi, không có ý định để cô đi, bộ dạng chuẩn bị nghe cô nói chuyện xưa.

“Người nào?”

Cô không có chú ý tới hắn khẩu khí ngập tràn vị chua, chẳng qua là đắm chìm ở tuổi thơ, trí nhớ cùng một người rất thân thiết.

“Anh ấy gọi a Uy, là đồng học tiểu học của tôi, anh ấy cũng bảo vệ tôi, nếu như tôi cùng người bạn nhỏ đánh nhau, anh ấy cũng sẽ o o chỗ tôi bị thương, anh còn nói đợi tôi lớn lên sẽ cưới tôi nữa, cho tôi làm bà hoàng.”

Tình địch? ! Anh hai tay nắm thành quyền, một bộ muốn lập tức tìm cái tên gọi là a Uy đó quyết đấu.

“Cô có đáp ứng không?” Hắn cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Tiểu Miêu nghĩ đến câu trả lời khi đó, trong lòng đối với mình hối hận gần chết.

“Sớm biết đáp ứng là tốt rồi.” Cô lầm bầm nói, không có chú ý tới nam nhân bên cạnh trên mặt lúc trắng lúc xanh.

“Không cho phép đáp ứng!” Anh tự tay cầm vai của cô, lực đạo lớn làm cô đau kêu thành tiếng.

“A...anh làm tôi đau.”

“Người đó ở đâu? Là bạn trai của cô sao?”

“Anh là người cai quản Thái Bình Dương sao?” Cô gãy giữa muốn từ trên đùi của hắn rời đi, thấy cô kịch liệt gãy dựa, mà thân thể xinh đẹp mang lại cho nam nhân như anh kích thích mãnh liệt.

“Không được lộn xộn nữa.”

“Tại sao?”

“Không có tại sao.” Anh cắn răng nghiêng lợi trả lời. Cũng không thể thành thực nói với cô cái mông nhỏ ma sát, làm cho hấn thân là nam nhân không chế cũng không khống chế được phản ứng sinh lý!

“Anh. . . .” Cô cảm thấy có một thứ gì đó không khách khí chĩa vào cô phía dưới mông, một lát sau, mới bừng tỉnh hiểu ra.

“Hạ lưu!” Cô không khách khí thưởng cho hấn một bạt tai, sau đó thờ phì phò bắt lấy cái túi nhỏ màu hồng, không nói hai lời liền xông ra bên ngoài.

Anh sờ má trái bị đánh, trong khoảng thời gian ngắn còn không có phản ứng kịp mình mới vừa bị cho một bạt tai.

“Uy! Cô cái này không biết điều. Xú nha đầu, lại dám đánh bổn thiếu gia, cô quay lại cho tôi. . . .” Đợi đến anh phục hồi tinh thần lại, một bên rống một bên xông ra, nhưng đối phương đã sớm không còn thấy bóng dáng.

Anh chỉ thấy một xe máy cấp tốc chạy như bay, biến mất trước mắt.

Ngơ ngác đứng nghiêm lạnh lùng trong gió đêm, anh tự tay sờ sờ khuôn mặt bị đánh, sau đó đau kêu, “Đáng chết xú nha đầu, có luyện qua thiết sa chương sao? Đánh người cư nhiên đau như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Học sinh mới, đều là tốt hết, có mỗi cô là khổ nhất.

Bên phải tay bị gãy, Tiểu Miêu giống như một nữ binh sĩ bị thương vì ra trận.

Nếu là sớm biết sẽ có một ngày như vậy, cô tuyệt đối sẽ học tập dùng tay trái, quân hành xuống.

Giờ phút này, trong đầu cô đầy suy nghĩ như thế nào dùng tay trái ghi nhớ những gì Lão sư vắng nước miếng kia giảng dạy.

Đồng học như thế nào cũng không biết tốt xấu, cũng không có người đối với cô thi triển một cái giúp đỡ.

Cùng là sinh viên đại học, sợ thành tích quá tốt, cùng bọn họ giành sở nghiên cứu sao? Thật là suy nghĩ nhiều quá mà.

Quên đi, dù sao cô vốn là một người luôn vui vẻ, không chấp mấy chuyện đó nữa.

Lúc này, cửa phòng học xuất hiện một người thân ảnh cao lớn, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả Lão sư cũng quên cả dạy, tầm mắt cũng rơi vào trên người mới tới.

“Ngàn Thần?” Hấn không phải là đang ở lớp của hấn sao? Ban đầu Hoàng thái tử này còn nói giờ lịch sử quá không thú vị, hại Lão sư lòng tự ái hồng mắt, nửa đêm cũng phải khóc.

Ngàn Thần không để ý đến Lão sư, cũng không có để ý tới những bạn học khác tò mò cùng ánh mắt ái mộ, anh nhanh chóng quét qua cả lớp, rốt cục cũng có thể thấy con mồi.

Một con mồi không ngoan Lâm Tiểu Miêu.

Như một con hắc báo di động, Ngàn Thần trầm tĩnh đi đến trước mặt Tiểu Miêu, cao cao tại thượng nhìn chăm chăm cô. . . .

.

Đi? Trời tối sao? Làm sao ánh sáng lập tức trở nên tối rồi?

Tiểu Miêu lúc này mới chú ý tới không phải là trời tối, mà là có người chặn lại tầm mắt của cô

Rống! Như vậy không biết đang chắn tầm mắt sao? Cô phải báo lão sư... Tiểu Miêu mãnh liệt vừa ngẩng đầu.

“Lão.” cô hít một hơi, trong nháy mắt quên mình phải nói cái gì, chỉ cảm thấy ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng vào người, nhanh chóng khiến cô toàn thân như biến thành tượng đá .

“Anh tới đây trong làm cái gì?”

Ngân Thần không có trả lời, chẳng qua là quăng cho người đồng học nam bên cạnh cô ánh mắt uy hiếp, ý tứ muốn anh ta đi ngay, anh muốn ngồi.

Nhưng không biết đối phương có phải quá khờ hay giả ngu, một chút cũng không có hiểu ra ánh mắt chứa đầy hàm ý của anh, còn trưng ra một bộ dạng hứng thú dõi dào nhìn hai người.

Ngân Thần ánh mắt trở nên sắc bén hơn, càn hung hăng hướng bên cạnh vung tay lên, thoát nhìn một giây kế tiếp sẽ động thủ đánh người .

Tiểu Miêu vội vàng đứng lên, đem chỗ ngồi của mình tặng cho anh.

Cô nghĩ không ra, có nhiều chỗ ngồi trống như vậy, làm gì phải cùng người ta giành? Cái này đúng là thái tử thật bị chịu làm hư a .

Cô mới vừa tìm được một chỗ ngồi xuống , cái đó sau lưng lại lập tức đi theo tới bên cạnh.

Cô nhìn chằm chằm nam nhân ở bên cạnh cô ngồi xuống, “Anh làm gì thế?”

“Đi học.”

“Anh và tôi, chúng ta đâu có cùng một lớp.”

“Bắt đầu từ bây giờ.” Anh tròn mắt màu đen thẳng tắp rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn khá ái, sau đó nhẹ nhàng nói: “Cô ở lớp nào, tôi liền ở lớp đó.”

Lập tức, cô là nhớ mở cửa sổ ra, sau đó đi xuống. Đó! Không, kia có phải hơi lỗ không?, đâu cần phải giống kẹo mạch nha dính liền dính a!

Cô chuyển hân liền chuyển?

” Muốn làm kẹo gì đây?” Nàng khinh thường nói.

Anh lộ ra khuôn mặt anh tuấn tiêu sái cười, Tiểu Miêu ngay cả không muốn nghe cũng phải nghe được những bạn nữ đang thét chói tai.

Có thể hay không quá khoa trương? Tiểu Miêu tức giận muốn rống.

Các bạn nữ a, các người không cần phải tranh thủ như vậy chứ, đừng để sắc nam này mê hoặc, làm mất mặt tất cả phụ nữ chúng ta.

“Tôi có thể cùng cô trở thành kẹo dính mãi một chỗ” Anh nghiêng người hướng Tiểu Miêu, lộ ra hàm răng sáng trắng bóng loáng

“Anh. . . bệnh thần kinh a!” Cô bởi vì nụ cười lộ ra răng trắng của anh làm chói mắt mở mắt không ra .

Người này không đi đóng quảng cáo kem đánh răng, thật là rất đáng tiếc nha.

Trùng mắt nhìn người trước mặt mình, Tiểu Miêu cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, thầm nghĩ, hân là nam nhân có nhiều quyền lợi nhất trong trường, cô có muốn cũng không thể can được hân. Dù sao miễn không để ý đến hân là được rồi.

Bên tai nghe được Lão sư ho nhẹ mấy tiếng, “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi học thôi.”

Tiểu Miêu hết sức vui mừng khi Lão sư có thể đẩy ánh mắt của mọi người đang ở trên người của cô dời đi, cô cố gắng chuyển tâm ghi chép bài.

Đột nhiên, một cánh tay to lớn đưa tới, cầm lấy quyển vở trước mắt cô.

Tiểu Miêu ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm, nâng lên một bên lông mày, trong mắt cũng gần phun ra lửa, “Anh.”

“Tay của cô không có tiện, tôi giúp cô chép bài”

“Ách!”

Không thể tin được, cô vốn là đang suy nghĩ tìm gì để dập tắt lửa giận trong đầu, không ngờ bị câu nói của hân làm cho tắt hỏa

.

” Anh thật có hảo tâm vậy sao?”

“Tôi vốn chính là người tốt, là cô quá khó khăn thôi.” Hân cầm bút tiêu sái ghi ghi chép chép

Tiểu Miêu nguyên muốn phản bác, bất quá ngay sau đó suy nghĩ một chút, tay của cô bị thương cũng là do hắn làm hại, vậy thì nên cho hắn cơ hội đền bù mới được.

Không có để ý tới hắn nữa, Tiểu Miêu cố tập trung nhìn lên bảng. . . .

Cô tuyệt đối tuyệt đối không thừa nhận, cả ngày nay, trong đầu chỉ toàn là hình bóng của tên Ngàn Thần kia.

Kể tiếp một tuần lễ, Ngàn Thần hoàn toàn làm như lời mình nói, cùng cô học chung một lớp lại càng không vắng mặt buổi nào. Nhất thời, cô ở trong toàn trường liền trở thành tâm điểm, liên tục bị nhiều người “truy sát”.

Ngày hôm đó là ví dụ điển hình.

“Uy! cô là Lâm Tiểu Miêu?”

Tiểu Miêu nhìn thấy trước mặt mình là một đám nữ nhân nhìn có vẻ không có ý tốt gì, bộ dạng thân thiện một chút cũng không có, cản trở đường đi của cô.

“Đứng a!”

“Mau nói, cô cùng Ngàn Thần là quan hệ gì?”

Tiểu Miêu nhìn gương mặt kia mang đầy ghen ghét, cô thấy liền biết rõ trong lòng.

Những nữ nhân này đem cô coi là cái đinh trong mắt, đại tình địch, nếu như không nghĩ cách xử lý tốt tình huống này, có lẽ ngày mai hoặc là sau một ngày nào đó, trên sông sẽ xuất hiện một xác nữ nhân vô danh là cô a.

Ô ô! Người ta còn chưa có kết hôn sinh con nha! Quan trọng hơn là, cô còn có lần đầu tiên còn chưa thử qua, hưởng thụ khoái cảm mà nữ nhân cần trải qua.

Tuyệt đối không thể bởi vì tên xú nam nhân kia mà cuộc đời của Tiểu Miêu cô bị phá hủy.

Tiểu Miêu nặn ra một nụ cười, giả bộ thanh âm mềm mại nói: “Đó! Anh ta và tôi một chút quan hệ cũng không có, anh ta là anh ta, còn tôi là tôi, các người xem chúng tôi xét hết mặt này đến mặt khác đều bất đồng, tôi lại càng không xứng với anh ta thì làm sao có thể có quan hệ gì được.”

“Đừng trung bộ mặt tươi cười đó ra, cô mau đem lời nói rõ ràng mình bạch nói cho tôi nghe” Dẫn đầu chính là cái nữ sinh khẩu khí hung ác nhất.

Ai! Thật hy vọng mình cũng có được một phần nghị lực kiên trì kia, đối với người mình muốn, người mình yêu thương đều có thể bất chấp tất cả.

“Được rồi, được rồi! Tôi nói, tôi nói, Ngàn Thần là bởi vì đối với tay phải bị thương của tôi mà cảm thấy có lỗi, cho nên tạm thời trong thời gian này ở bên cạnh tôi giúp đỡ, nghĩa là có một chút trách nhiệm ấy mà.”

“Tôi đã nói mà, Ngàn Thần là một người tốt, hơn nữa còn rất có trách nhiệm” Một người khác tóc thiết kế theo một hiện nay của các nữ sinh, vì thần tượng của mình mà tung hô.

“Thì ra là anh ấy chỉ là muốn phụ trách nhiệm, không phải là đối với nữ nhân này có ý tứ.” Một người khác tiểu béo muội dùng sức gật đầu một cái, bộ dáng như cô ta từ lâu đã biết rõ chuyện này.

“Như vậy thì được, Ngàn Thần quả nhiên không phải là người không có mắt nhìn.”

Câu nói này giống như cây gậy đâm thẳng vào Tiểu Miêu, a...cô cũng không đến nỗi tệ vậy chứ?

Huống chi, lời nói cũng không nói xong, người cũng vẫn còn ở đây, vậy mà liền bị các người bỏ quên, giành nhau nói. . .Thật là đủ quá rồi.

“Các vị học tỷ, nếu như không có chuyện nữa, tôi có thể đi đi!” Nếu không mau rời khỏi đi nữa, nhất định sẽ phát sinh việc giết người. Tiểu Miêu thở phì phò nghĩ tới.

“Ừ!”

A! Tự do. Tiểu Miêu vội vàng xoay người như muốn chạy trốn, thì lại bị gọi lại.

“Chờ một chút.”

Tiểu Miêu dừng bước, nhìn trước mắt các nữ nhân làm thành một vòng, nhiệt liệt thảo luận, cái loại không khí đó giống như trong chợ bán quán ăn rất giống nhau.

“Để chứng minh thanh bạch của cô, tối mai ở ××, chúng ta có tụ hội, cô hãy cùng Ngàn Thần đến”

“Cái gì?” Thiên! Lão mẹ bảo cô lên Đài bắc đọc sách học hành, không được đi đến các quán đêm nha.

“Tôi Tôi”

“Làm sao? Không muốn?” Một nữ sinh cao lớn trong đám một thanh kéo lấy cổ áo Tiểu Miêu, hung hăng nói: “Chẳng lẽ những điều cô vừa mới nói tất cả đều nói dối, cô nghĩ muốn độc chiếm Ngàn Thần?”

“Không có.” Tiểu Miêu nhỏ giọng nói.

Thấy cô một bộ mềm mại lại không giống như có ý định gì, những người khác nhìn cũng rất hài lòng, lúc này mới thả cô ra.

“Nhớ, tôi mai.”

Tiểu Miêu cũng không có thể nói không muốn, không phải sao? Cô tại nội tâm ô ô khóc. Bất quá, khóc về nhà hãy khóc, cô cũng không quên nhanh lên một chút thoát đi nơi này— hiện trường thiếu chút nữa xảy ra án mạng .

Tiểu Miêu một cước bước vào phòng học, đập vào mắt chính là nhìn thấy một đồng nữ sinh vây tại một chỗ, bên kia là một nam nhân đang ngồi, mặt lạnh như băng.

Người nam nhân kia chính là Ngàn Thần.

Nhìn hần toàn thân tản ra một cỗ sát khí dọa người , thật là đáng sợ đó!

Tiểu Miêu theo bản năng muốn quay đầu lại bỏ chạy, nhưng là không còn kịp rồi, hần đã phát hiện ra cô.

Giống như là Hắc Báo nhìn thấy con mồi, Ngàn Thần hai chân thon dài lập tức đi về phía cô.

“Tiểu mèo ngọc, cô tới trễ, có biết hay không?” Khẩu khí của anh giống như là đang bắt thê tử muốn trốn khỏi lão công, vừa cay lại lãnh.

Anh ghét nhất là chờ người, vậy mà hết lần này tới lần khác con mèo nhỏ lại làm cho anh đợi, bất kể là mười phút hay là một canh giờ, đối với anh mà nói, đều là không thể chịu được .

“Hả!” Cô sững sờ một chút, từ lúc nào hần cũng kiêm luôn chức vụ thầy giám thị rồi?

“Cô có sao không vậy?”

“Không có a! Tôi thì làm gì có chuyện?”

“Cô quên mình là một mèo ngọc sao? Tôi sợ cô ở đây trên đường.”

Anh khẽ nguyên rửa một tiếng, cô vừa nghe, ánh mắt lập tức bắn ra một đạo muốn giết người.

“Rống! Anh mắng tôi ngu ngọc.”

“Tôi từ ngày mai sẽ đưa cô đến trường, không cho phép đi xe đạp nữa .” Nghĩ đến hình ảnh cô một tay đi xe đạp, Ngàn Thần thiếu chút nữa muốn rút tim ra ngoài. Cô nghĩ mình là có khả năng đặc biệt của mèo sao?

Lần đầu tiên anh cảm thấy nếu như có ai đó ăn trộm xe đạp của cô đi thì tốt, anh chẳng những sẽ không báo cảnh sát, còn có thể cảm tạ tên trộm kia, nếu không có một ngày mèo nhỏ này nhất định sẽ bị té cho mặt mày bầm dập .

“Dựa vào cái gì?” Cô không phục hỏi

.

“Dựa vào tôi là bạn trai của cô ——”

“Hừ! Anh nhỏ giọng một chút, ai bảo anh là là bạn trai của tôi? Anh muốn cho toàn bộ thế giới mọi người hiểu lầm chúng ta có quan hệ kỳ quái sao?” Tiểu Miêu dè dặt âm lượng cố gắng không chế con tức.

Anh nhú mày, một đôi tròng mắt đen xinh đẹp nhìn cô, phảng phất giống như nhìn người con gái anh yêu cả một đời nhưng cô lại nhẫn tâm cầm dao đâm một nhát vào tâm anh.

Chán ghét, hôm nay cũng không phải ngày cá tháng tư, hiện tại đừng có đùa việc bọn họ từ khi nào đã thành cặp trai gái yêu đương.

“Cô sợ cùng tôi có quan hệ?” Ngàn Thần âm điệu không khỏi đề cao.

Theo bản năng, cô liền nói ra lời trong lòng. . . , “Đúng vậy! Tôi còn muốn có người nào đó để ý thăm hỏi đến mình”

“Hỏi thăm cái gì?” Anh mặt lạnh, không chút lưu tình ép hỏi.

Đương nhiên là hỏi thăm cô là một Tiểu Miêu khá ái cùng thiện lương a! Sau đó cô có thể tự cao tự đại nhìn thẳng mặt ba nữ sinh dặt thủ khi nãy mạnh miệng nói “Mau, mau tới đây gặp tôi. . . .”.

“Dù sao hai chúng ta cũng không cùng một thế giới, anh là Hoàng thái tử, tôi nhiều lắm chỉ xem như là một nha hoàn mà thôi.” Cô âm lượng ép tới thấp hơn, tức chết người nam nhân kia như vậy lại cố ý nói lớn tiếng, không sợ người khác nghe thấy sao?

Cô không cần nhìn cũng biết hiện tại bốn phía một đồng người đang tròn to mắt, rửa tai lắng nghe một màn hay này.

Oa! Thái tử cùng dân nữ yêu nhau, nhất định là có đại kết cục bi thảm, mọi người nghĩ thầm, trên TV đều diễn như vậy, không môn đăng hộ đối, ở chung một chỗ với nhau nhưng gặp rất nhiều đau khổ.

Tiểu Miêu phảng phất ở trong mắt mọi người thấy được những lời này, làm ơn đi, cô cũng không phải đang cùng hắn hẹn hò, cho nên cái tượng tượng bi thảm như vậy tất nhiên sẽ không bao giờ phát sinh trên người cô a.

“Dù sao ——”

Ngàn Thần đột nhiên cắt đứt lời của Tiểu Miêu, đưa ra hai tay ôn nhu nâng lấy mặt của cô, dùng giọng nói hết sức cung chiêu: “Tiểu mèo ngọc, cô cũng đừng lo xa nữa, ngoan ngoãn nghe lời, tôi tan lớp ở cửa trường học chờ cô, đừng quên.”

Những lời này đã khiến cho mọi người há mồm ngậm một miếng khí lớn, kế tiếp anh ở trên trán của cô ấn xuống một nụ hôn nhẹ, có thể làm cho kinh thiên động địa!

Hắn Đại thiếu gia đi bộ, giữ cô ở lại bên cạnh khiến ai cũng tò mò không hiểu, còn có rất nhiều ánh mắt ghen tỵ.

Trời ạ! Xứ nam nhân, anh là cố ý chơi tôi! Tiểu Miêu tại nội tâm điên cuồng hét lên, bất quá, cô chỉ có thể cúi đầu thật thấp, làm bộ mình bề bộn nhiều việc, tốt nhất bận đến không có thời gian nghĩ đến đại ôn thần kia nữa.

Đề cho Ngàn Thần đưa cô về khi tan học? !

Vậy chẳng phải là nhảy đến sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch? Cô sao có thể tự tìm đường chết đây!

Tiểu Miêu đến bãi đậu xe lấy xe đạp Tiểu hồng của cô, tính toán trong đầu không nói hai lời xông thẳng trở về nhà trọ.

Nào biết, vừa đến nơi để xe, xe của cô cư nhiên không thấy!

Sẽ không bị trộm chứ?

Tiểu Miêu lập tức cảm thấy tâm hoảng ý loạn, từ phía đông chạy tới phía tây, lại từ tây liền chạy đến phía đông, nhưng, làm sao tìm cũng không thấy.

Là ai như vậy không có lương tâm, cư nhiên trộm đi chiếc Tiểu Hồng thân thiết lâu nay của cô

“Tại sao khóc? vì sợ tôi trừng phạt sao?”

Một thanh âm lạnh như băng ở trước mặt Tiểu Miêu truyền đến, làm cô toàn thân sùng sốt, nâng lên đôi mắt đầm lệ vừa nhìn ——

Nụ cười luôn ôn nhu quen thuộc đâu không thấy, Ngàn Thần nay lại giống như lần đầu gặp mặt đầy tức giận, lạnh băng như người xa lạ.

Anh sắp bước đi về phía cô, vừa đi vừa rống, “Tôi không phải đã bảo đứng trước cổng trường đợi sao? Cô có biết hay không để tôi chờ mất bao lâu, lại bị mọi người nhìn vào cười nhạo, cô...”

Tiểu Miêu cuối cùng cũng không nhịn được, khi anh vừa đi đến trước mặt, cô liền nhào vào trong ngực của anh, khóc ồ lên.

Ngàn Thần đầu tiên là sùng sốt một chút, sau đó không thể tin được, lửa giận nhanh chóng từ trong bụng chảy xuống chân rồi biến đi mất

“Được rồi! Tôi sẽ không mắng cô, đừng khóc nữa!” Anh lau bầu, bàn tay vỗ nhẹ vai của Tiểu Miêu.

Anh không phải chưa từng thấy nữ nhân khóc trước mặt mình, bất quá, duy chỉ có nước mắt của cô lại làm cho anh loạn cả lên.

“Người ta... Tiểu Hồng không thấy nữa!” Tiểu Miêu thút thít nói, thẳng ôm anh, chôn ở ngực của anh khóc, quen đồng học có thể sẽ thấy cảnh này.

May là các bạn học cũng đã tan lớp, không có ai thấy hai người bọn họ ôm nhau, bằng không chờ Tiểu Miêu tâm tình khôi phục, cô nhất định sẽ hối hận muốn chết.

“Tiểu Hồng?”

“Là xe đạp – người thân của tôi! Ô ô!” Cô đem nước mắt chảy nhiều hơn làm ướt một mảng áo trắng trước ngực của anh.

Ngàn Thân sững sốt một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn trời, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc. Sẽ không có quỷ thần đi! Ông trời a, anh mới nghĩ tới tốt nhất có người trộm đi phương tiện giao thông của con mèo nhỏ này, liền thật sự có người đến trộm.

Thật là không thể tin được!

“Anh sao lại lộ ra vẻ mặt cao hứng?” Cô chần chờ một chút, sau đó mở miệng lên án, “Không phải là anh trộm chứ?”

“Tôi sao lại phải trộm chiếc xe đạp ấy? Tôi có xe đưa đón.”

Đúng a ! hần là công tử có tiền, trên dưới đi học có xe đưa đón, nào có giống như cô mệnh khổ! Ô ô! Tiểu Hồng.

Cô càng khóc càng lớn tiếng hơn.

“Được rồi, đừng lo lắng, tôi trước giúp cô đi tìm, đừng khóc.” Nói xong, anh liền nhanh chóng hướng bãi đậu xe từng nơi bắt đầu tìm, ngay cả thùng rác đều không bỏ qua cho.

Tiểu Miêu rất muốn mắng hần có phải hay không đại ngu ngốc! Làm gì đi lật thùng rác? Xe đạp cũng không thể để vào đó! Bất quá cô chỉ có thể đứng tại chỗ lo lắng khóc.

Thật thái quá rồi, Lâm Tiểu Miêu.

Nhìn anh trán đầy mồ hôi vì cô tìm xe đạp, đối với người hồ phong hoá vũ như anh ở trong trường học này mà nói, Thái tử làm như vậy thật bị ủy khuất nha. Nghĩ đến mình mới vừa độc ác muốn lợi dụng sự tốt bụng của anh, Tiểu Miêu liền cảm thấy cô rất quá đáng.

“Uy! Không cần tìm nữa! Nhất định không tìm được đâu.” Tiểu Miêu bỏ đi, ngay cả xe đạp cũng muốn trộm, tên trộm kia nhất định cũng không tốt đẹp gì.

“Nhưng là cô.” Anh đi tới, gương mặt tuấn tú không che giấu được sự lo lắng: “như vậy không sao chứ?”

“Không sao, mua chiếc xe khác là tốt rồi.” Chẳng qua là không còn vật lão mẹ tặng nữa rồi, ô! Mẹ! nữ nhi bất hiếu!

Một đôi bàn tay đột nhiên ôm lấy cô, vỗ vỗ: “Thôi nào, đừng khóc.”

Anh chỉ thích đáng về cô hung hăng, không quen nhìn cô khóc sụt sịt như thế này, thật làm tim anh đau vô cùng. Mà anh lại không biết dỗ nữ sinh.

Trước kia, có khi nào anh dụ dỗ nữ sinh, đều là những nữ sinh kia tự tìm đến bên cạnh.

“Tiểu Hồng là quà sinh nhật mẹ tặng cho tôi, bà giấu ba cất tiền riêng mua cho tôi, là người nào không có lương tâm trộm mất. Ô ô! Hần nhất định sẽ không chết từ tế! Tốt nhất vừa ngồi lên xe đạp liền tông phải cột điện.ô... Tiểu Hồng.”

Bất quá dỗ mãi cũng không tiến triển được gì, lại càng khiến cho nước mắt của cô như vậy càng chảy nhiều hơn. . .

“Đừng khóc, tôi sẽ đau lòng.” Anh thương yêu hôn lên nước mắt cô, mỗi động tác hôn đều vô cùng ôn nhu, giống như nâng niu một bảo bối cả đời này của mình.

Hắn hôn nước mắt, hôn khéo léo xuống mũi, sau đó hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

Tiểu Miêu bởi vì quá thương tâm, cũng quên để ý anh thừa cơ sờ sảng, ngược lại dị thường đón nhận nụ hôn mềm mại của anh, nhìn hai người rất tự nhiên, hai tay của cô không kim được vòng qua cổ của anh, vòng tình hôn trả lại.

Đối mặt với sự hưởng ứng nhiệt tình, Ngàn Thân kinh ngạc vừa mừng vừa lo nhìn cô: “Tiểu Miêu?”

Cô mở ra cặp mắt sương mù, sau đó đột nhiên cứng đờ người lại.

Không thể nào! Cô vừa mới làm chuyện gì? !

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

“Tôi. Tôi chỉ vì quá thương tâm, cho nên cần người ôm an ủi.” Tiểu Miêu một bên áp úng một bên lui về phía sau, thanh âm bởi vì người đụng phải dị vật phía sau mà biến mất.

Cô quay đầu lại vừa nhìn, thì ra là sau lưng mình có cây đại thụ chống đỡ , cô lần nữa quay đầu đối mặt với Ngàn Thân, phát hiện anh đã sớm nắm chặt cơ hội đưa ra hai tay đặt tại trên cây, đem cô ôm trong vòng ngực, đề cho cô không thể động đậy bỏ chạy mất .

“Anh.”

“Tôi hoan nghênh cô tới ôm, muốn ôm bao lâu cũng có thể.” Hô hấp của hắn thối lất phất qua mặt của cô, Tiểu Miêu có thể cảm nhận được thân thể ấm áp cùng thân hình rắn chắc của anh đang đè nặng mình.

“Anh đừng mơ có thể dùng lời ngon tiếng ngọt tới dẫn dụ tôi.” Tim của cô đập quá nhanh, hại cô thiếu chút nữa hô hấp không được.

“Không tin? Tôi chỉ đối với cô mới có thể như vậy.” Lửa tình thiêu đốt làm thanh âm trầm thấp của anh trở nên thêm khàn khàn, “Tôi có thể đối với cô lời ngon tiếng ngọt yêu thương cực kỳ lâu.”

Tiểu Miêu nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt lóe sáng, muốn cười nhạo, “ Bao lâu? Biển cạn đá mòn?”

Anh khẽ mỉm cười, làm cô trong lòng không khỏi một hồi xao động.

“Đến khi cô không muốn nghe nữa.”

Khóe miệng cô cũng gợi lên một đường cong, “Vậy chẳng phải tôi mất đi một chút niềm vui rồi?”

“Sẽ không , ngược lại , tôi sẽ đem đến cho cô nhiều niềm vui hơn.”

Tiểu Miêu cảm thấy anh một giây kế tiếp lại thâm sâu hơn miệng nhỏ cô, tay nhỏ bé của cô chống đỡ ở ngực anh, lòng bàn tay truyền đến tim anh đang đập mạnh. Thì ra là cũng sẽ khàn trương a!

Phát hiện nho nhỏ này cũng làm cho cô hết sức thỏa mãn, vô cùng đắc ý.

Tiểu Miêu phóng túng đắm chìm mình trong cảnh ngọt ngào hấp dẫn , dù sao anh ta là cũng là người lấy đi nụ hôn đầu của mình, hơn nữa anh ta hôn rất tốt a, lại đẹp trai như vậy, cô nên hảo hảo nắm chặt cơ hội này . Tiểu Miêu chột dạ khuất phục nghĩ tới.

Cô không tự chủ được vuốt ve, cái đụng chạm nhẹ này giống như là thứ kích thích, làm anh phát ra một tiếng rên rỉ vui vẻ.

Tiểu Miêu mơ hồ cảm nhận được bàn tay to của anh ở trước ngực mình dao động, sau đó liền kéo vạt áo của cô ra, một tay thăm dò vào che lấy bộ ngực sữa của cô.

Cách áo lót mỏng, Ngàn Thân tựa hồ không hài lòng việc đụng chạm gián tiếp như vậy, bàn tay to của anh liền đem áo cùng y phục của cô cởi ra, lộ ra bộ ngực tuyết trắng tràn đầy co dãn. Sau đó anh giống như dã thú đói bụng , nắm thật chặt thứ rất tròn mềm mại này, giống như sợ cô sẽ biến mất.

Tiểu Miêu bản năng giãy dụa thân thể, nhưng là chống cự rất yếu ớt một chút hiệu quả cũng không có, ngược lại càng làm cho thân thể anh càng kích động.

Trời chiều hoàng hôn xuất hiện đầy sắc quang, chiếu vào té trên da thịt tuyết trắng của Tiểu Miêu, càng làm nổi bật hơn, vô cùng mịn màng.

“Em thật là đẹp.” Anh nhẹ giọng khen ngợi, đầu thấp dần hôn xuống bộ ngực của cô, giống như bé trai ngâm vào làm cho nụ hoa nhỏ của cô sớm đứng thẳng.

Tiểu Miêu hung hăng thở ra một ngụm khí lớn, khoái cảm từ ngực lan ra, đây là khoái cảm trước giờ cô chưa từng trải qua. Anh một tay kia vuốt ve một bên vú, lửa nóng ở miệng không ngừng thay phiên liếm láp, từng trận khoái cảm hướng Tiểu Miêu tập kích, làm cô toàn thân không tự chủ được mà run rẩy.

“A.” Cô cắn môi dưới không muốn làm cho mình kêu thành tiếng, vậy mà càng muốn nhìn, lại bật ra tiếng thở gấp càng thêm mê người, càng muốn kháng cự, càng lâm vào trong cuồng dã kích thích.

Hai tay của cô không tự chủ ôm lấy đầu của anh, hướng anh đòi hỏi nhiều hơn.

“Thật xinh đẹp, rất hấp dẫn a!” Hai tay của anh ở hai bên trên vú xoa lấy, giống như nhào bột mì, lỗ mũi ở hai bên trên vú tham lam ngửi, từng trận mùi thơm thiếu nữ truyền đến, bướng bỉnh dùng chóp mũi ở hai bên điểm nhẹ một chút. Tiếp, anh dùng răng nhẹ gặm lấy nụ hoa nhỏ nhô ra, trên bộ ngực sữa tuyết trắng nhanh chóng hiện ra hai đóa Tiểu Hoa đỏ, thoát nhìn mê người cỡ nào .

“A.” Cô thật sợ hãi, lông mày xinh đẹp thật nhíu chặt vào một chỗ, hai mắt nhắm lại khẽ cắn đôi môi, hai tay ấn đầu của anh, giống như đang nhẫn nại sự hành hạ nào đó, trên mặt khả ái vô cùng hấp dẫn.

Bất chợt, có một tiếng vang đánh thức hai người đang cuồng liệt kích tình, Tiểu Miêu dẫn đầu khôi phục lý trí.

Trời ạ! Cô thiếu chút nữa đang ở bãi đậu xe trường học phò bày tất cả nhiệt tình rồi, nếu có người đi qua.

” Em muốn về nhà.”

“Anh đưa về.”

“Không cần.” Cô bắt lấy y phục, như là đang chạy trốn mãnh thú, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

Tiểu Miêu không nhìn thấy nam nhân phía sau cũng không nhúc nhích, chẳng qua là si ngốc nhìn thân ảnh càng lúc càng nhỏ, chậm rãi tràn đầy một loại tình cảm ấm áp.

Tiểu Miêu cùng Ngân Thần vừa đến câu lạc bộ đêm liền bị âm nhạc làm đình tai nhức óc, tất cả mọi người chơi hết sức điên cuồng, làm Tiểu Miêu hoa mắt choáng váng.

Oa! Bây giờ là vậy sao? Tất cả mọi người thoát khỏi thế tục gõ xiềng, đi tới Thiên đường điên cuồng này? Tiểu Miêu ngơ ngác đứng ở cửa.

Nếu không phải là sợ hãi thế lực hung ác, cô cũng không muốn đến cái nơi như thế này đâu, đúng là có hấp dẫn thu hút người thật nhưng làm biết bao người sa đoạ thảm hại. . .

Không quan hệ, lừa gạt cùng Ngân Thần tiến vào, đem anh giao cho học tỷ, cô liền tự do. Hy vọng thân thể của anh cường tráng một chút, có thể ứng phó năm kiều nữ kia, bằng không tổn hết thanh danh, trở lại trường học sẽ rất mất thể diện.

“Uy! nhà quê a! Chưa từng tới sao? Đi mau!” Phía sau một đồng lẳng từ cùng mấy nàng kiều nữ hò nháo nói

Thật là đáng sợ đó! Nếu như nhìn người ta lâu một cái, rất có thể sẽ bị chém, cô mới không muốn chết anh hùng như thế tại nơi này! Tiểu Miêu trầm nghĩ.

“Vâng. vâng.” Cô khúm núm muốn thoái lui.

“Làm gì? Cũng phải xếp hàng! Trên bảng hiệu có chữ viết, các người không có biết chữ sao?” Ở bên cạnh cô, Hoàng thái tử mở miệng sáng giọng.

Trời ạ! Điện thoại di động của cô đâu? Mau gọi xe cứu thương, nếu không sau đó một trong hai người bọn họ sẽ bị chém, lúc ấy kêu cứu mạng cũng không kịp.

Quả nhiên, lời nói của Ngân Thần liền làm cho đám người kia tức giận.

“Mày nói gì?”

“Như thế nào?” Ngân Thần lạnh lùng nói, bộ dạng tuyệt không hề sợ.

“Có tin hay không tao mời mày ăn từ quả đấm?” Lão Đại hung ác dẫn đầu trong đó nói, sau đó liền một tay động thủ.

Trời ạ! Hắn nói không phải là làm liền chứ?

Tay Tiểu Miêu cầm lấy tay áo của Ngân Thần kéo kéo, nhỏ giọng nhắc nhở, “Ngân đặc tiền sinh, Ngân đại ca, đừng gây chuyện nữa!”

Nhìn thấy Tiểu Miêu mặt trắng bệch, thoát nhìn rất sợ, nên Ngân Thần cũng không muốn sự việc làm to ra.

“Này! Mày cũng là đại ca đó? Muốn trốn sao?” Đại ca xã hội đen một bộ muốn làm trên trận diễn Young and Dangerous hí mã.

“Không có, không có, anh ta nào có năng lực a!” Tiểu Miêu vội vàng bày khuôn mặt tươi cười giảng hòa.

Ngân Thần lạnh lùng nói: “Ngươi không xứng.”

“Đại ca là Hắc Tù!”

“Đại ca là dũng sĩ.”

Ngân Thần vừa nói một câu, làm nhóm người kia vây tại một chỗ, đầu dựa vào đầu nghiên cứu bữa nay đại ca cũng là dũng sĩ sao?

Tiểu Miêu cảm thấy trên trán toát ra mồ hôi hột. Không thể nào! Chỉ giả bộ thôi, bọn họ còn không biết, như vậy nghiêm túc nhiệt liệt thảo luận.

Xem ra bọn họ là ngu ngốc quá rồi

“Đi thôi!” Ngàn Thần dắt tay nhỏ bé Tiểu Miêu đi vào bên trong, không để ý tới phía sau những dạng người kia “Một đám ngu ngốc.”

“Thằng này? Muốn trốn!” Nói thì chậm, nhưng đánh nhau thì nhanh, bọn họ vọt lên, một quyền đánh tới.

“A! Cẩn thận.” Nói thật, Tiểu Miêu cũng không muốn đỡ, nhưng là bản năng phản ứng chiến đấu quen mình xông tới, mắt đã thấy quả đấm vung ngay đến trước khuôn mặt khả ái của mình.

Ô ô! Một quyền này đánh xuống, không sung như đầu heo mới là lạ.

Từ nhỏ đến lớn, lão mẹ đều có nói, gặp chuyện bất bình, phải rút dao tương trợ, đạo lý này cô nhớ mãi nhưng mà vẫn không cam lòng a!

Đều là tại cái tên ôn thần này, cô mới biết anh ta không bao lâu, liền bị làm hại thương tích chồng chất, tay phải của cô băng bột vừa mới tháo xong, không muốn đòi lại mặt bị thương.

A! suy nghĩ lung tung lâu như vậy, thế nào còn không có cảm giác bị đánh Đó!

Không, là cảm giác đau?

Tiểu Miêu từ từ mở mắt ra, thất kinh!

“Ông trời của tôi a!”

Đối phương vẫn ra quyền, nhưng là chẳng biết lúc nào Ngàn Thần cư nhiên ngăn ở phía trước của cô, dùng bộ ngực săn chắc lãnh một quyền.

Cô mở to mắt nhìn một màn này. Oa! Anh sẽ không đau chứ? Một quyền này nhìn vào thấy rất mạnh lực nha.

“Dám đụng đến bạn gái ta, tìm chết!”

Một giây kế tiếp, tình cảnh trở nên hỗn loạn. Nhìn vào hai bên đang gây chiến với nhau, giống như hiệp sĩ đang bị đám người xấu vây đánh a.nhưng hình như lực lượng không đồng đều thì phải. . .

Cô cho là Ngàn Thần một người đánh không thể thắng nhiều người như vậy, nhưng là, cô mười phần sai. Anh trong nháy mắt hóa thân thành dũng tướng rồi, tới đánh một, tới đánh hai, rồi dùng chân đá kích.

“Oa! đẹp trai! Cố gắng lên, cố gắng lên!” Tiểu Miêu không nhịn được vỗ tay, vì Ngàn Thần mà cổ vũ.

Đánh tới một nửa, nghe được nữ nhân mình thích hoan hô, chỉ cần là nam, cũng sẽ cảm thấy hết sức kiêu ngạo. Mà Ngàn Thần cũng không ngoại lệ, đánh càng thêm hăng hơn, làm cho đối phương từng người nằm bẹp xuống mặt đất.

Giỏi! có thể ban thưởng.

Đột nhiên, truyền đến tiếng còi xe cảnh sát.

“Nhanh trốn đi.” Vẫn còn muốn tiếp tục đánh nhưng cả bọn liền bỏ chạy.

Tiểu Miêu cũng liền bận rộn bắt lấy tay Ngàn Thần, hai người bắt đầu chạy ra bên ngoài.

Dọc theo đường đi, người trên đường nhìn một nam một nữ ở trên đường chạy như điên, ánh mắt của bọn họ phát sáng, lấy điện thoại chụp hình, trong lòng đều nghĩ tới, có phải hay không đang đóng phim?

Không biết chạy bao lâu, Tiểu Miêu bắt đầu chân nhũn ra, không cẩn thận ngã nhào.

“A!”

“Không có sao chứ?”

“Thật là đau.”

Ngàn Thần nhìn chung quanh, sau đó một thanh ôm lấy cô.

“Anh làm cái gì?”

“Tìm một chỗ trốn, thuận tiện xem một chút đầu gối của em.”

“Ừ!”

Ngàn Thần còn tưởng rằng cô sẽ to tiếng nói cự tuyệt không muốn, không ngờ cô đột nhiên trở nên mềm mại nghe lời làm anh hết sức giật mình, lại càng

thêm thích cô hơn.

Ngân Thần ôm lấy cô, đi vào một một nhà trọ tình nhân

“Tôi thuê một phòng”

Tiểu Miêu mở to miệng, nhưng không biết phải nói những gì.

“Một phòng sao?” Nhân viên quầy thanh âm quá mức điềm mỹ, ánh mắt tràn đầy hâm mộ nhìn chăm chú vào Tiểu Miêu đang được Ngân Thần ôm trong lòng.

Cô nhân viên phảng phất như đang nói: Ai nha! cô bé lọ lem này thật may mắn, được hoàng tử đẹp trai như vậy để ý, hơn nữa còn thuê một phòng tình nhân để hưởng thụ dục tiên dục tử cả nước thân mật, cô này thật có phúc tu bao đời a.

Tiểu Miêu đem mặt vui sâu vào ngực Ngân Thần, hai tay vòng quanh người anh chặt hơn, cũng không tự chủ tiết lộ ra ý đồ Ngân Thần là của cô. Bởi vì hy vọng không có những nữ nhân khác tưởng nhớ anh, cô đem anh ôm thật chặt thật chặt, ngay cả đã đến cửa phòng bọn họ cũng không có hay biết.

Tiểu Miêu chỉ cảm thấy ngực của anh thật là ấm áp, thật an toàn, hảo.

“Em nếu không ngại, giúp một tay mở cửa phòng đi!” Anh ở bên đối với cô khẽ tai nói nhỏ nói: “Vào phòng tùy em muốn sao cũng được”

Nghe vậy, mặt của cô lập tức hồng giống như mông của Hầu tử (mông con khi), bất quá cô lập tức mở cửa, để cho anh ôm đi vào.

“Thả xuống, em rất nặng. A!”

Cô liền bị thả xuống ngay lập tức, bất quá anh cũng còn không tha cho, Tiểu Miêu chưa kịp phản ứng lại gì thì bị anh bá đạo hôn lên môi

“Ngân.”

“Gọi Thần, Tiểu Miêu hư.” Anh liền rời đi môi của cô nhưng chưa được một giây lại không chống đỡ nổi cái miệng nhỏ nhắn ấy nên liền hôn tới tấp.

Hư? ! Cô nào có hư? Xấu nhất chính là anh đi? Không lịch sự chưa được sự đồng ý của người ta mà dám thuê phòng, mặc dù cô tất nhiên tuyệt đối sẽ không cùng anh làm cái gì. Nhưng là, nụ hôn của anh rất khiến cô mất hồn a!

Cô hai tay chống đỡ ở ngực anh, nhưng không có khí lực đẩy người ra, chỉ có thể mềm nhũn mặc cho anh định đoạt.

Nụ hôn tựa hồ muốn ngay lập tức đem cô nuốt đến trong bụng, hôn làm cô toàn thân không tự chủ được hòa tan.

Ngân Thần mong muốn cùng liều lĩnh hôn, làm cho cô lấy thân báo đáp, muốn đem trinh tiết của mình hiến tặng cho anh, một đời chỉ có thể theo bên cạnh anh.

Mà cô, vốn là chống đỡ ngực của anh muốn kháng cự bằng bàn tay nhỏ bé, bất tri bất giác biến thành vuốt ve anh.

Ngân Thần bị cô đụng chạm làm cho dục hỏa càng thêm nóng bỏng, anh lâu bầu một tiếng, sau đó rời khỏi người cô. Tiểu Miêu giống như bị hụt hẫng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh.

Phát sinh chuyện gì? Không phải muốn tiếp tục đi xuống sao? Mặc dù cô nhất định sẽ phản kháng. Ách! Vẫn nên tiếp tục! Bất quá anh cứ nhiên lâm trận bỏ chạy.

Ngân Thần tựa hồ dùng phần tự chủ còn lại của mình, hít một hơi thật sâu, sau đó đi vào phía phòng tắm. Trong lúc nhất thời, Tiểu Miêu cảm thấy trong lòng có một chút không thoải mái.

Theo những gì Tiểu Kim cùng cô nói qua, nam nữ hai bên nếu đã có nụ hôn nóng bỏng thì đến thiên hạ đại loạn cũng không ngăn cản được sự nhiệt tình, nhất định sẽ phát sinh mối quan hệ đó, cái này cái này. Nhưng là anh cứ nhiên cứ như vậy bỏ lại cô, người liền chạy trốn vào phòng tắm.

Đáng giận! Cô hào phóng đáng yêu như vậy, vóc người cũng đâu có giống như mấy tiểu béo muội, mặc dù sẽ không khiến nam nhân khi thấy ngay lập tức kéo đến thăm hỏi, nhưng cũng không đến nỗi hù họ trốn đi!

Anh, là người đầu tiên, cũng là người đáng chết nhất.

Khi Ngân Thần vừa đi ra khỏi cửa phòng tắm, cô lập tức bật thốt lên không chút suy nghĩ, “Anh không muốn em sao?” Nếu như so với khi cô mặc bikini hát giống Thái Y Lâm bảy mươi hai lần, cũng tuyệt đối sẽ không mất thể diện như bây giờ. Cô thật là đại đầu heo! Cứ nhiên đem uất ức ở trong lòng lớn tiếng nói ra như vậy!

Cái này nói to như vậy tưởng chừng như muốn cho ai cũng nghe thấy, huống chi anh cũng không phải là người điếc.

Xấu hổ! Tiểu Miêu vội vàng bắt lấy cái chăn, đem mình bọc lại. Thật là trời có giải oan cũng không được, cô nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này, một cánh tay vén nhẹ chăn lên, thấy khuôn mặt đẹp trai rất không thiện lương tiến gần trước mặt cô, sâu trong cặp mắt anh như có bầu trời đêm sang lấp lánh cùng Tiểu Miêu bốn mắt nhìn nhau

Cô chú ý tới lông mi của anh thật dài, rất cong, đủ để khiến các đại nữ mình tinh có thể bất chấp tất cả để đổi lấy, không cần phải nói này gần nọ, đau đến rụng cả lông mi thật.

Tim của cô đập vô cùng nhanh, anh lại gần như vậy, cơ hồ muốn đem cái đầu của mình cùng chui vào trong chăn, ngay cả hô hấp muốn sống cũng bị anh cướp đi... Không được, đầu cô rất choáng váng, không biết là bởi vì anh đến gần nên ngất, bị mị lực của anh làm thần hồn điên đảo.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Đầu gối của em còn đau không?”

A! Đúng vậy! Đầu gối của cô.

“Thật là đau! Nên cần đưa đi khám gấp, nếu không nửa người dưới có thể sẽ tàn phế.”

“Anh xem một chút.” Ngàn Thần vội vàng vén chăn lên, chỉ thấy quần màu trắng của cô bị rách một miếng lớn, trên đầu gối hồng hồng, da hình như đã rách ra chảy máu.

Anh không nói không rằng, thẳng đưa tay kéo khóa quần cô xuống.

“A! Làm cái gì?”

Có thể hay không quá nhanh?

“Nếu không còi ra làm sao thoa thuốc?” Anh có chút lừa giận nói. Tiểu Miêu này đích thị không ngoan chút nào

“Đó!” Cô buông lỏng lấy đang bắt lấy tay anh ra, có chút thẹn thùng nói: “Nhẹ một chút, sẽ đau.”

“Những lời này chờ một chút em cũng sẽ nói.” Anh đột nhiên nói ra một câu nói như vậy. (Tiểu Tiểu: A..... ý của Thần ca là gì vậy ta? * ôm má * * đỏ mặt *)

Tiểu Miêu ngu ngốc không hiểu, vốn là muốn hỏi anh tại sao, cũng rất mau liền quên, bởi vì cô là đang mặc quần lót có hình mèo Kitty, muốn tìm đồ che, nhưng chăn lại bị anh vứt xuống dưới giường, gối lại cách cô thật là xa, quan trọng hơn là, không thể kéo lực chú ý của anh ra... Cho nên, hai tay vịn năng, không thể làm gì khác hơn là dùng tay nhỏ bé che che giấu giấu.

Nhìn mặt anh nghiêm túc, rất ôn nhu thay cô đem trên đầu gối dùng khăn lông nhẹ nhàng lau sạch bùn cát bám vào vết thương, sau đó cũng không biết ở đâu có cồn khử trùng... thay cô băng bó vết thương.

Trong lúc này, cô cảm thấy đầu gối của cô thật hạnh phúc đó!

“Cám ơn.”

Cô cho là anh sẽ trả lời không khách khí, sau đó bàn tay sẽ rời đi đầu gối của cô, nhưng là, cô đã đoán sai.

Bàn tay to của anh chậm rãi dời lên, bị anh đụng chạm từng tấc da thịt như bị một đạo nhiệt lưu lướt qua, làm cô toàn thân một hồi khẽ run.

”Ngàn Thần.”

“Gọi anh là Thần.”

“Em.” Vốn là muốn nói gọi như thế không quen...nhưng bàn tay của anh đã nắm ngay quần lót của cô

“Thần, em gọi rồi đấy... anh. mau buông tay ra.” Tiểu Miêu nóng lòng kêu.

Sớm biết có chuyện này phát sinh, cô nhất định sẽ mặc quần lót kiểu khiêu gợi hơn, mà không phải in hình hoạt hình trẻ con thế này...Ngân Thần nhất định sẽ cười cồ.

Vậy mà anh không hề có bất kỳ phản ứng nào, ánh mắt thật sâu rơi vào vườn hoa thiếu nữ khả ái được mèo Kitty bao quanh.

“Anh muốn em.”

“Cái gì?”

“Em mới vừa rồi hỏi vấn đề này, anh bây giờ trả lời.”

“Đó! Đó là em thuận miệng hỏi một chút.” Tay cô bận rộn chân làm loạn đẩy anh ra.

Đột nhiên điện thoại vang lên, như có cú cứu tinh tới cứu cô nhanh chóng bắt lấy. Là nhân viên nói đã hết giờ thuê phòng, muốn thêm thời gian hay tính tiền?

“Đó! Tính tiền.”

Điện thoại lại bị người một thanh đoạt lấy, chỉ nghe được anh lớn tiếng kiên quyết nói: “Qua đêm.”

Sau đó, “Tap!” một tiếng, điện thoại bị người dùng lực cúp mất.

Qua. Qua. Qua cái gì qua a? Ai muốn cùng anh qua đêm a?

Bất quá, cô liền động cũng không dám, bởi vì một đôi tay có lực đã từ phía sau nâng ôm chặt lấy cô.

“Thần, em.”

Cô mới vừa quay đầu, anh liền thật sâu hôn lên miệng cô, mùi nam nhân làm nai con trong lòng nàng loạn lên.

“Anh muốn em, rất muốn!”

Sau khi anh kích động liên tiếp biểu thị công khai, cô cả người đầu tiên là bị ôm lên giữa không trung, cuối cùng bị ném ở trên giường.

“Khoan, chờ một chút.”

Không để ý đến cô giãy giụa cùng kháng nghị, anh đã bị trêu chọc đến điên cuồng muốn thưởng thức thứ ngọt ngào chỉ có thể là của hắn này.

“Tiểu Miêu, anh mong đợi ngày nay đã lâu.”

Anh một tay kéo áo cô lên, lộ ra áo lót Lace màu trắng cùng ngực tuyết trắng hơn phân nửa đã lộ ra da thịt.

Tiểu Miêu lúc này toàn thân chỉ còn áo lót và quần lót là duy nhất che thân, thân thể thiếu nữ xinh đẹp trắng nõn như da con nít, lộ vẻ trong suốt.

Ánh mắt của anh tham lam lướt qua từng gia thịt tất thiếu nữ đã sớm hành hạ hắn vô số đêm, một đôi gò ngực trắng nõn cao vút hai vú cũng bởi vì giãy giụa nên lộ ra độ cong mê người, phảng phất như muốn nhảy thoát ra khỏi nội y đang trói buộc.

Con mèo ngọc này sao có thể dễ dàng làm cho anh huyết mạch sôi sục như thế.

Mặc dù anh cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng kinh nghiệm cũng không nhiều, bất quá anh sẽ cố gắng vận dụng các kỹ xảo cao thủ để đánh thắng trận này. Nam nhân, không thể ở trước mặt nữ nhân nhục chí, nhất là trước người mình yêu.

”Hãy nghe em nói——”

“Bây giờ không phải là lúc tâm sự.” Anh bá đạo cắt đứt lời cô, đặt xuống từ cổ cô đến ngực vô số nụ hôn nóng bỏng

“Anh không thể. không thể giống như Bá Vương thô bạo ngang ngược cưỡng ép như vậy.” Cô dưới tình thế cấp bách nói ra một câu nói, ngay cả chính cô cũng không dám tin tưởng mình sẽ nói như vậy.

Bất luận kẻ nào cũng đều hiểu, anh nếu như muốn nữ nhân, muốn chọn cũng chọn không hết, kia cần gì cưỡng bức người.

Ánh mắt của Ngân Thần lóe ra lửa giận không vui, cũng có mãnh liệt dục hỏa, “Em cho rằng anh sẽ giống cầm thú một dạng cưỡng bách người, hay là người mới vừa chiến đấu với yêu tinh ba trăm hiệp, sau đó biến thái ở thân thể thiếu nữ phát tiết hết thủy dục vọng?”

Thời gian ước chừng dừng lại mười giây đồng hồ, hai người chẳng qua là bốn mắt giao nhau, không nói gì.

Tiểu Miêu nghe anh nói đã muốn cười, nhưng nhìn anh vẻ mặt cũng không tốt hại cô chẳng biết phản ứng thế nào.

“Anh.” Cô chần chờ mở miệng, “Sẽ sao?”

Anh thật sâu nhìn chăm chú ánh mắt mở to tròn e sợ của cô, cô khả ái đáng yêu giống như mèo nhỏ chỉ biết trêu chọc người.

“Đáng chết.” Ngàn Thần không nhận được kẻ nguyên rủa một tiếng, sau đó liền lỉnh nhào tới người Tiểu Miêu, rống to, “Anh sẽ!”

“A! Cứu mạng a!”

“Em trốn không thoát ma chướng của bốn thiếu gia anh đâu.”

“Ngàn Thần!” Cô giùng giàng muốn bò xuống giường.

Thật là quá xấu hổ, nếu như không phải là ép buộc, cô cũng không cần học mèo con một dạng vận dụng cả tay chân bò. Nhưng là anh bắt mèo kỹ thuật cũng không có tội, mọi cái đại thủ không tổn sức chút nào liền bắt được chân ngọc của cô.

“Trở lại.” Anh lôi kéo cô.

“Không muốn!” Tiểu Miêu hai tay liều mạng bắt được mép giường, liều chết không thả.

Nhìn cái mông tròn nhỏ của cô lắc qua lắc lại, làm anh càng thêm cảm thấy hưng phấn, bàn tay to của anh theo bắp đùi của cô chậm rãi đi lên, đi tới cái mông...

“Áp dụng từ sau lưng cũng không tệ.” (Tiểu Tiểu: muối xiu tại chỗ >

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Được một người đàn ông ôm chặt trong vòng ngực ấm áp vững chãi là như vậy a! Tiểu Miêu nghĩ thầm, cảm giác chẳng qua chỉ là thêm một người cùng cô giành chần bông, như thế mà thôi.

Nhưng là, cô bây giờ thống hận căm ghét nhất là người đang giám giành chần bông với mình.

Tiểu Miêu dùng sức kéo lại, chần bông có thể đoạt lại được, bắt quá, cô còn không kịp dương dương đắc ý, thì lại cảm giác bên cạnh mình có cái gì đó rất ấm áp, cường tráng A.....không! là nam nhân tuần dật lửa thể tiêu sái nằm ngủ.

Rất khó không chú ý đến giữa hai chân... kia chí khí dương cao, khổng lồ hùng vĩ, so với chủ nhân của hân một dạng, rất lớn lối kiêu ngạo.

Tiểu Miêu nhìn chung quanh, nhớ lại ngày hôm qua rất phong tình.

Trời ạ, trời ạ! Cô cư nhiên cũng học người khác làm mất sự trong trắng, lão mẹ a, con là thành con gái hư, thật xin lỗi.

Tiểu Miêu vội vàng muốn xuống giường tìm áo quần, nhưng là mới vừa cử động, giữa hai chân liền truyền đến một trận đau đớn.

“A!” Cô khẽ kêu một tiếng, vội vàng lấy tay che miệng thuận tiện xem anh có hay không tỉnh lại.

Hoàn hảo không có tỉnh.

Tiếp, cô lại bắt đầu tìm quần lót.

Đang mặc y phục lại, chuẩn bị muốn bỏ chạy thì lại không tìm được nhìn lại anh một cái.

“A!” cô không nhận được phát ra một tiếng ca ngợi thờ dài.

Tại sao có thể có nam nhân ngay cả tướng ngũ cũng đẹp trai như vậy, bộ dáng ngủ say như đứa trẻ ngây thơ, nhưng là nằm ở trên giường trần truồng lại cỡ nào làm cho người ta đỏ mặt tim đập!

Cô lại nghĩ tới đêm qua, thật muốn ban thưởng cho anh một bạt tai.

Anh thật là quá thô bạo, không nghĩ tới anh đáng đáp lịch sự, nhân tài xuất chúng, vậy mà, đằng sau con người đó chính là một loại cảm thù.

Hào! Nếu tỉnh lại đúng lúc cô nhất định cho ăn giày!

“Chào buổi sáng.”

Thanh âm một người giống u hồn thình lình ở bên tai của cô nhẹ nhàng nói. Tiểu Miêu theo bản năng vươn tay nắm quyền, sau đó hung hăng vung lên!

“A!” Tiếng kêu cực kỳ bi thảm lập tức truyền đến, chỉ thấy Ngàn Thần hai tay che lỗ mũi ngã xuống giường gào khóc.

Nghe anh kêu gào thê thảm như vậy, cô có hay không hạ thủ quá nặng?

“Uy! Anh không sao chứ?”

Tiểu Miêu đi tới bên cạnh, vội vàng muốn nhìn một chút vết thương của anh, kết quả khóe mắt vừa đưa ra, phát hiện góc tường có một tiểu chuột sư huynh đang nhìn mình... Không thể nào? Quán trọ này không sạch sẽ sao? Có chuột!

“A!” cô cũng không còn suy nghĩ nhiều, hét lớn nhảy lên giường, chỉ sợ nó sẽ bò qua.

“A!” Trên giường nam nhân cũng đồng thời phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Không thể nào? Người đáng đáp lớn như vậy, cũng sẽ giống như tiểu nữ sinh sợ con chuột đó?

“Em đâm lên tiểu huynh đệ của anh! Mèo ngốc.”

Tiểu Miêu cúi đầu nhìn, lập tức giật mình, phát hiện mình giữa đầu gối và bấp chân đang vững vàng đè ở huynh đệ của anh.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Cô dùng dằng muốn rời đi, kết quả ở trong hỗn loạn, bàn tay không cẩn thận lại đè xuống huynh đệ của anh lần nữa.

Nóng nóng, mềm nhũn... Hai người bốn mắt giao tiếp, chỉ thấy sắc mặt anh xanh mét, lỗ mũi anh tuần cũng đã hồng hồng, giống như mũi ông già Noel.

“Thật buồn nôn.” Tiểu Miêu lập tức rút tay về, ở trên ra giường nhanh chóng qua lại lau.

Cái gì? Ghê tởm?

Ngàn Thần mắt đen nhú lại, gương mặt tuần tú trầm xuống, mặc dù huynh đệ của anh gặp công kích của cô, đau chết, nhưng là, phái nam danh dự phải lấy lại.

“Nói gì ghê tởm!” Anh tựa như Nga Lang bỏ nhào phi thân đè lên cô, khuôn mặt tuần mỹ chỉ cách cô mấy tấc mà thôi. “Quên tối hôm qua cái ghê tởm đó làm cho em rên rĩ đến trời sáng sao?” Anh xấu xa nói, lộ ra mỉm cười chết người.

“Ít nói hươu nói vượn, em là đau đến kêu thành tiếng.” một câu nói hình dung đúng nghĩa cô bi thảm như thế nào, đó chính là “Anh thì thoải mái, còn tôi thì chỉ có khổ”.

Ngàn Thần đột nhiên vươn tay, ôm lấy mặt của cô, thâm tình nói: “Tiểu mèo ngốc, anh không phải cố ý làm đau em.”

Đó! Là đang nói xin lỗi sao? Coi như anh còn có chút tính người. Tiểu Miêu nghĩ thầm: “Biết là tốt rồi.”

“Bất quá, đừng lo lắng, lần này anh nhất định sẽ rất ôn nhu, rất ôn nhu, để cho em tuyệt không cảm thấy đau.”

Cô một hồi kinh ngạc, sau đó liếc mắt khước từ anh, “Anh đừng mơ tưởng em sẽ cùng với anh nữa, ngày hôm qua hết thấy... Chúng ta coi như là tình một đêm là được.”

“Tình một đêm?”

“Đúng, đại gia vui đùa một chút là tốt rồi.”

Tiểu Miêu tựa hồ thấy một cỗ lửa giận từ trong mắt xinh đẹp đen sâu của anh thoát ra, ngay sau đó như điên cuồng thiêu cháy.

“Vui đùa một chút là tốt rồi?” Thanh âm của anh lạnh lùng.

“Đừng vậy!” Nếu không thì làm làm sao? Nếu như bị lão mẹ ở Đài Nam biết được, cô nhất định sẽ bị giết chết mất, cho nên vô luận như thế nào cũng nhất định cùng anh nói cho rõ ràng.

“Dù sao anh ăn cũng đã ăn rồi, cũng nên thu tay lại, em biết rõ, anh đối với em chỉ là một loại tình cảm muốn chinh phục, nam nhân ai cũng thích như vậy để chứng minh mình rất... Được rồi... Dù sao em không phải là rất rõ ràng sao! chỉ là hy vọng... hai người chúng ta mọi chuyện nên ngừng tại đây thôi.”

“Em nghĩ bởi vì anh đã có được em, cho nên sẽ phải vứt bỏ em?” Vẻ mặt của anh càng thêm nghiêm túc.

“Em chỉ là thay anh giải quyết phiền toái.sau này.”

Anh đột nhiên buông cô ra, sau đó vẻ mặt âm trầm nói: “Muốn chơi đùa phải không? Được, vậy thì tới chơi đi!”

“A?” Cô không hiểu ý tứ của anh, hơn nữa anh thoát nhìn thật hung dữ, đang tức giận sao?

Ngần Thàn đứng lên, sau đó ngồi trên ghế salon, hai tay khoác lên trên ghế dựa, hai chân cũng tức giận mở lớn ra, giống như là ngồi ở long ý của hoàng thượng một dạng.

Duy nhất làm người ta tim đập dồn dập không thôi chính là —— anh không có mặc y phục.

“Tới đây.”

“Cái gì?”

“Tới phục vụ! Đến trước mặt của tôi thể hiện cô là người có mị lực, chứng minh cô có khả năng quyến rũ được tôi.” Anh từng chữ từng câu mang theo lực sát thương.

“Em chỉ”

“Dùng miệng của cô cùng hai tay, tôi luôn luôn đều là như vậy vui đùa hưởng thụ chút khoái cảm”

Tiểu Miêu nghe thế mới biết anh là giận thật, bắt quá, cô còn tức hơn. Anh tại sao muốn cô làm việc này. cho dù đã từng có thân mật với nhau nhưng cô căn bản cũng sẽ không làm như vậy.

Tiểu Miêu đối với anh lắc đầu một cái.

“Không muốn? xấu hổ?” Anh giễu cợt .

Cô không lên tiếng, chẳng qua là quật cường nhìn chằm chằm anh.

“Giúp anh cái đó, tôi và anh như vậy sẽ không còn liên quan gì nhau nữa?”

Anh trầm mặc, nhưng tư thái là khiêu khích .

Đáng giận! làm thì làm, nghĩ là cô sợ sao? Dù sao khi ra khỏi căn phòng này, cô hi vọng có thể khôi phục như trước là được rồi, tuyệt xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hãy nghĩ, cái kia là soái ca đẹp trai, lại miễn phí, coi như mình không chấp nhất đi. Chỉ giờ phút này, cô chấp nhận làm một cao mào dâm đảng a! Dù sao có thể là nữ nhân được Hoàng thái tử xem đề trong lòng, muốn một cuộc kích tình, cô như vậy cũng coi kiếm được chút lời.

Còn có, cô muốn trả thù!

Tối hôm qua anh đã hành hạ cô đến chết đi sống lại, lần này đổi lại sẽ là cô.

Cô đi tới trước mặt của anh, đưa ra tay nhỏ bé, vừa đụng đến, làm hai người giật nảy mình phản ứng mãnh liệt.

Cô thật đúng là không biết làm thế nào để hạ thủ. . .

“Thế nào? Ngay cả việc muốn làm cho nam nhân vui vẻ cũng không dám, còn nói cái gì vui đùa một chút là tốt rồi.”

“Anh cầm mồm.” Tiểu Miêu tức giận.

Anh là cầm mồm, nhưng ánh mắt càng thêm lạnh như băng, phảng phất đang cười cô, nói cô không làm được nổi một trò chơi dâm đảng

Cô biết nếu như bị anh nói trúng, về sau cô còn có cơ hội gì đối kháng anh? Một khi kháng cự không được, cô rất sợ mình trở thành thiếu nữ yếu ớt, tâm sẽ bị anh giữ.

Cá tính không chịu thua của cô giúp cô lấy dũng khí há cái miệng nhỏ ra, đưa ra cái lưỡi nhỏ dính hương chạm vào tiểu huynh đệ nhẹ nhàng liếm. Cô có thể cảm nhận được thân thể anh hơi chấn động, nhưng là rất nhanh lại khống chế được.

Tiểu Miêu cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ làm chuyện như vậy, càng không có nghĩ tới lại với nam nhân này, hơn nữa cô phát hiện, mùi vị của anh chẳng những không có cho cô cảm giác ghê tởm, ngược lại còn có một loại mùi vị nam nhân tinh khiết.

Cô tựa như đang liếm một cây kem, nhiệt tình qua lại, sau đó đi tới đỉnh đầu nhạy cảm nhất, tay nhỏ bé cũng đồng thời trên dưới vuốt ve.

Len lên nhìn của phản ứng anh . Há? Không có phản ứng?

Nghe nói nam nhân đều thích nữ nhân hầu hạ như thế, nhưng là anh trừ dục vọng càng lúc càng bộc phát ra, cư nhiên mặt lại không chút thay đổi!

Anh không phải là cũng muốn say mê, hưởng thụ dục tiên dục tử ở bộ dạng này sao?

Chẳng lẽ đúng như anh nói, cô cái gì cũng không biết, ngay cả làm cho nam nhân phát ra dục hỏa đốt người cũng không làm được

“Vì sao lại dừng?” Anh đột nhiên lạnh lùng ra lệnh , “Không cho phép ngừng.”

Tiểu Miêu kiên định đem nam căn của anh bắt lấy ngậm vào, hết liếm rồi cắn nhẹ. Nhất định phải làm cho anh khuất phục, cho anh biết cô cũng có thể làm cho anh điên cuồng!

Mãi nghĩ, Tiểu Miêu bỗng cảm thấy miệng có vị chua, đang muốn buông ra thì anh đột nhiên bưng lấy đầu nhỏ của cô, ép vào sâu hơn, để cho mình ở trong miệng nhỏ cô luật động ra vào nhanh hơn, sâu hơn. Cái miệng nhỏ bị anh nhét đến phình to lên, hơn nữa sao quá thô lỗ, hại cô không cách nào hít thở được. Tiểu Miêu quơ múa hai tay nhỏ bé, ý bảo cô không thể tiếp tục.

Cứu mạng a! Cô không muốn trở thành người duy nhất bởi vì bú liếm hít thở không thông mà chết.

Nhưng anh tựa hồ không khống chế được mình, vẫn nhanh chóng luật động, cảm thụ cái miệng nhỏ của cô đang mang đến vô cùng khoái cảm.

Anh biết anh sắp đi ra. Tự cho là mình có thể khắc chế được, cho là có thể dùng loại phương pháp này trừng phạt cô, trả thù cô. Nhưng cô lại mang cho sự trả thù đầy thích thú.

Khi một cổ quen thuộc khoái cảm xông thẳng lên đầu, anh đem mình thật sâu chổng đờ ở trong cổ của cô, sau đó một hồi nóng bỏng bắn ra.

Tiểu Miêu bị hành động của anh làm cho giật mình, muốn trong miệng phun ra dịch trùng, anh lại đưa tay nắm cái mũi nhỏ của cô.

“Nuốt xuống.”

Cô không thể làm gì khác hơn là nuốt xuống, nhưng là vì ỳu khuất nước mắt cũng lúc này vô thanh vô thức từ hốc mắt lăn xuống .

Nhìn thấy nước mắt của cô, Ngàn Thân cảm thấy tâm tựa hồ bị một đôi tay vô hình hung hăng níu lấy .

“Cô làm gì khóc?”

Rõ ràng chọc người tức đến học máu chính là cô, anh tức giận cũng là lẽ tự nhiên, thế sao hiện tại đổi thành cô khóc rồi?

Tiểu Miêu chạy về bên giường, không muốn cho anh nhìn thấy bộ dạng chật vật như vậy của mình. Cô cũng không muốn khóc a! Nhưng nước mắt chính là không nghe lời cứ xông ra.

Roi lệ thể này, cô rốt cuộc biết rõ một chuyện.

Cô thích anh.

Cũng bởi vì như thế, cho nên khi anh đem mình làm thành kỹ nữ, vô tình đùa bỡn thì cô cảm thấy tâm mình đau, đau như bị ai cắn xé.

Giờ mới hiểu được cô thích anh sủng ái, mặc dù có chút bá đạo, tự đại, nhưng có thể cho cô cảm nhận được cô còn đối với người nào đó có một chút ý nghĩa

Bất quá, giờ biết được đã quá muộn.

Nghĩ đến anh mới vừa rồi vô tình nhìn mình, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có bất kỳ biểu cảm gì, biết rõ cô thật chẳng qua là thứ cho anh vui đùa một chút, cô đối với anh một chút ý nghĩa cũng không có. Ô ô!

“Tiểu Miêu?”

“Tôi thừa nhận thua, tôi không chơi nữa.” Tiểu Miêu tức giận lấy tay lau đi nước mắt. Xoay người đi tới cửa, vừa mới cầm tay nắm cửa, liền bị tay anh mạnh mẽ có lực đè xuống tay cô.

Tiểu Miêu nhẹ nhàng nâng lên cặp mắt đầy lệ nhìn lại anh, bốn mắt giao tiếp một khắc, trong hai người tình cảm tràn đầy cũng không che giấu được nữa.

“Vậy thì không cần chơi.” Anh khàn khàn nói, vốn là cố ý lộ ra ánh mắt lạnh như băng che lấp đi sự cuồng nhiệt đang bộc phát trong người

Trong căn phòng, không khí khẩn trương rồi lại buông lỏng tràn ngập, không có một người nào mở miệng nói chuyện.

Thật lâu sau ——

“Vậy thì sao?” Tiểu Miêu tuyệt vọng hỏi.

“Yêu anh là tốt, không được phép kháng cự.” Anh nói nhỏ, giọng nói như gió xuân êm ái, cũng tựa cứng như sắt thép đầy kiên quyết.

Tiểu Miêu chu cái miệng nhỏ nhắn, kháng nghị nói: “Tại sao tôi phải yêu anh, mà không phải là anh yêu tôi?”

Đột nhiên, ánh mắt của anh trở nên ôn nhu làm người ta không cách nào hô hấp, nụ cười trên khóe miệng của anh hiện ra.

“Bởi vì.”

“Bởi vì như thế nào?”

“Anh đã sớm yêu em, đã sớm đầu hàng, không phản kháng.” Nói vừa xong, anh bá đạo ôm hông của cô, thật sâu hôn lên môi.

Tiểu Miêu bị hôn đến choáng váng, không cách nào suy nghĩ, chỉ có một việc duy nhất tràn đầy trong đầu ——

Anh nói anh đã sớm yêu cô?

Trời ạ! cô đang nằm mộng sao?

Tiểu Miêu bắt đầu cảm nhận được mình đang ở trong giai đoạn tình yêu ngọt ngào, vô cùng tốt đẹp. Cái loại tư vị đó thật giống như cô mong ước, tình đầu có thể vừa chua xót trải qua nhiều đắng cay cũng vừa ngọt ngào đầy mềm mại a.

Đột nhiên, thầy chủ nhiệm chặn lại đường đi của cô

“Chào thầy chủ nhiệm, em tên là Lâm Tiểu Miêu.”

“Cùng đi với thầy đến phòng hiệu trưởng!”

“Hả?!”

Tiểu Miêu dọc theo đường đi luôn suy nghĩ, cô có làm ra chuyện gì mà phải cần hiệu trưởng tự mình tiếp kiến sao? Cô cũng không có phải là học sinh giỏi nhất trường nha! Có thể chen vào danh sách 100 người là mừng muốn ăn tiệc rồi.

Đến phòng hiệu trưởng, thầy chủ nhiệm liền dừng bước lại, sau đó hết sức tàn khốc vô tình đem cô đẩy mạnh vào.

Ô ô! Chủ nhiệm, người cũng quá tàn nhẫn đi!

Tiểu Miêu vừa vào phòng hiệu trưởng, liền bị không khí bên trong làm cho chấn động, xem ra cũng chỉ có trường học tư nhân mới có thể có được phòng hiệu trưởng xoa hoa và phô trương như vậy.

Hiệu trưởng là người rất nghiêm khắc, đối với học sinh yêu cầu nhân phẩm cùng việc học hết sức cao, nếu như nói về chức trách của một hiệu trưởng thì ông tuyệt đối xứng đáng được học sinh kính nể.

Quan trọng hơn là, người hiệu trưởng này là ông của Ngàn Thần

“Chào hiệu trưởng.”

Lão nhân một đầu tóc trắng, ánh mắt sáng ngời hữu thần, trong miệng còn phả ra một cỗ khói thuốc, thoạt nhìn bộ dạng rất oai phong.

“Cô là Lâm Tiểu Miêu?”

“Vâng”

“Mời ngồi.”

Tiểu Miêu thấp thỏm trong lòng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Tôi cũng không muốn nói nhiều lời dài dòng vô nghĩa, trường học này của chúng ta có thể nói là trường học quý tộc nổi danh cả nước, không những tập hợp những thầy cô giáo giỏi nhất, thiết bị hạng nhất, mà điều kiện học tập cũng tốt, nên tất nhiên học phí cũng không phải là ít.”

Đúng a! Thật là danh xứng với thực nha, trường học “Đất” nhất. Tiểu Miêu hết sức đồng tình.

“Nghe nói cha mẹ cô ở quê làm nghề buôn bán ở chợ đêm?”

Bán ở chợ đêm thì thế nào? Làm gì khẩu khí khinh thường như vậy?

Người ta ba mẹ bán ở chợ đêm không cần nộp thuế lại không cần mướn tiệm, mặc dù có cực khổ, bắt quá vừa tự do lại không bị người khác trông chừng, cũng coi là công việc rất tốt nha.

“Phải” Trong lòng cô rất bất bình, nhưng là vì người này là hiệu trưởng, cô không thể không nhịn xuống.

“Cha mẹ cô khổ cực như vậy để cho cô đọc sách, cô không thể cô phụ ba mẹ khổ tâm, nói đúng không?”

“Đúng!”

Là ba mẹ đặc biệt gọi điện thoại tới nhờ chiếu cố sao? Cho nên hiệu trưởng mới có thể nói với cô những lời này?

“Xem ra cô là cô gái tốt, tôi hi vọng cô có thể chăm chỉ chú tâm học tập.”

“Tôi tất nhiên có a! Tôi.”

“Không muốn cùng Ngân Thần dây dưa không rõ.”

Tiểu Miêu bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là hiệu trưởng là bởi vì bảo bối Tôn Tử của hắn nên mới gọi cô tới nói chuyện.

“Hiệu trưởng, ngài hiểu lầm, tôi cùng Thần. Cùng Ngân Thần học trường chẳng qua là đồng học, cũng không phải như ngài nghĩ.”

Cô lời nói chưa xong, hiệu trưởng liền lấy một túi giấy màu vàng vứt xuống trước mặt cô, “trước nhìn đã.”

Tiểu Miêu mở ra vừa nhìn, sắc mặt một hồi trắng xanh.”Đây không phải là.”

“Chẳng qua là đồng học mà đi thuê phòng ở quán trọ tình nhân?” Hiệu trưởng hừ lạnh một tiếng, “Đừng nghĩ lừa gạt lão nhân gia, tôi còn không có lúc lẫn.”

Tiểu Miêu thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, thanh âm cứng rắn nói: “Ngài phái người theo dõi chúng tôi, hơn nữa còn chụp hình, như vậy không phải là quá hạ lưu.”

Hiệu trưởng một tay dùng sức vỗ bàn, “Cần rõ, dám nói ta hạ lưu, vậy là con gái mà cùng nam nhân thuê phòng qua đêm vậy thì cao thượng tốt đẹp sao?”

Tiểu Miêu nhanh chóng đứng lên, lớn tiếng hướng về phía lão nhân tự cao tự đại nói: “Là đứa cháu bảo bối của ngài theo đuổi tôi, hơn nữa hiện tại cũng đã là thời hiện đại, tình yêu nam nữ như vậy rất bình thường a!”

“Cô không sợ bị nghi học?” Hiệu trưởng lạnh lùng nói: “Muốn ta đem những hình này đưa cho cha mẹ cô nhìn?”

Tiểu Miêu thân rét run, không thể nói gì thêm.

Hiệu trưởng hết sức hài lòng phản ứng của cô, càng thêm tàn nhẫn nói: “Hơn nữa Ngân Thần đối với cô cũng không phải là nghiêm túc, nó chẳng qua là vui đùa một chút, bởi vì nó ở Anh quốc đã có vị hôn thê rồi, chờ sau khi tốt nghiệp, sẽ trở về Anh quốc cùng nàng ta kết hôn sinh con, mà còn cô! Đừng nói Anh quốc, sợ rằng ngay cả những nơi trong nước cũng chưa từng được đi”

Rống! Làm cho người rất tức giận, lão nhân này xem thường người quá đáng!

Tiểu Miêu hất cằm lên đối với hắn khiêu khích nói: “Tôi nói rồi, là cháu của ngài tới trêu chọc tôi, không phải là bọn tiểu thư không biết xấu hổ dính vào, cho nên chính ngài mới là người nên trông nom anh ta cho tốt, tôi thật khinh thường anh ta.”

Nói xong, cô liền sải bước đi tới cửa, đến cửa, đầu cô cũng không quên quay lại nói một câu khiêu khích, “Tôi từng đi qua lục đảo, cho nên có thể được nói sớm ra khỏi nước?”

Phanh! Đóng mạnh cửa, cô cường bách mình làm một con Tiểu Miêu dũng cảm đi về phía trước.

Nước mắt, vô luận như thế nào cũng không được phép rớt xuống.

Không cho phép!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật tất cả Tiểu Miêu đều nhốt mình ở trong nhà, cô quyết định, nơi nào cũng không muốn đi.

“Uy! Tiểu Miêu ngốc, cậu rất khác thường đó! Không theo chúng tớ đi chơi sao?” Tiểu Kim công một bực hành lý lớn, sẽ cùng bạn trai của cô đi Khản Đỉnh nghỉ phép.

Hành trình này là họ chuẩn bị đã lâu, Tiểu Miêu nằng đầy làm sao có thể sẽ cùng đi, cô cũng không muốn thành kỳ đà cản mũi nha

“Không được, Khản Đỉnh tớ đã từng đi nên giờ không muốn đi nữa, hơn nữa tớ không muốn ngồi xe, sẽ say xe chết mất.”

“Ra vậy! Vậy cậu ở nhà một mình tốt không?” Tiểu Kim có chút lo lắng hỏi. Con tiểu mèo ngốc này mấy ngày nay mãi buồn buồn không vui, mặc dù muốn hỏi, nhưng là hôm nay cô phải đi chơi, chờ sau khi trở về thấy tâm trạng nó tốt lên rồi ép hỏi vậy.

“Tất nhiên!”

“Sao cậu không gọi anh chàng thái tử của cậu đến chơi, dù sao phòng ốc này cũng tặng cho các người một thời gian, muốn mở party tình yêu cũng có thể.”

Tiểu Miêu trả lời là ném cho Tiểu Kim một ôm gối.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng còi xe, hình như bạn trai của Tiểu Kim đến.

“Mau đi đi! Tránh cho cho việc hưởng lạc của các người mất đi một thêm thời gian.” Tiểu Miêu quơ múa tay, thúc giục bạn.

“Được rồi, được rồi! Nhớ cửa sổ khóa kỹ, phải ăn cơm a!”

“Biết, thưa mẹ!”

Rốt cục có thể còn mỗi một mình cô trong nhà, Tiểu Miêu lại trở về nằm trên giường ấm áp, tiếp tục để mình trải qua ngày tháng lộng hành thoải mái

Tiểu Miêu đang mãi chìm trong giấc mộng đẹp, không hề nghe điện thoại của mình mỗi một chuông lại có hồi chuông vang lên

Tiểu Miêu mãi bị đánh thức, là bởi vì nghe được có người ở mở cửa sổ nhà mình.

Thiệt là, Tiểu Kim không phải là có chìa khóa sao? Không đi cửa chính, lại leo cửa sổ làm cái gì? Cô nhắm mắt lại nghĩ tới, sau đó đột nhiên mở to mắt ra.

Không đúng! Tiểu Kim không phải đi nghỉ phép rồi! Đó là.

Có người lên vào cửa sổ phòng cô !

Lập tức ngồi dậy, đột nhiên cùng hé ra mặt tái nhợt mặt đối mặt, còn có thật là gần, thật là gần.

“A! Có quý!” Cô bản năng vươn tay quăng cho đối phương một bàn tay.

Ngàn Thần sắc mặt tái nhợt nhanh chóng chuyển thành xanh mét, anh một thanh bắt được vai của cô, dùng sức lắc lắc.

“Tiểu Miêu ngốc, bình tĩnh một chút, nhìn rõ, là anh.”

Cô xem rõ ràng người phía trước, mới một miệng lớn tức, “Ngàn Thần, anh có biết hay không sẽ dọa chết người a!” Cô lại nằm trở về trên giường, để cho tâm đang hoảng loạn có thể bình tĩnh một chút.

Ngàn Thần cũng thừa cơ đè trên người của Tiểu Miêu, đem khuôn mặt mê hoặc chết người không đèn mạng lần nữa tiến gần cô.

“Anh làm gì lại leo trộm cửa sổ như thế?” Cô tức giận hỏi.

“Tiểu Miêu, làm sao không nhận điện thoại của anh?”

“Em. . . . do ngủ thiếp đi!” Cô còn không có nghĩ đến phải như thế nào đối mặt anh.

“Phải không?” anh tựa hồ không tin tưởng lời của cô cho lắm, “Ngủ cả ngày?”

“Đúng vậy! Em hôm nay buổi sáng cảm thấy đầu có chút đau.”

“Anh dẫn em đi gặp bác sĩ.” Anh quả quyết hạ quyết định.

“Không cần.”

“Thế nào không cần?” Anh ôm cô, giống như ở dự dỗ bảo bối của mình nói: “Từ giờ trở đi, em không thể có vấn đề gì, nếu không anh sẽ đau lòng.”

“Anh đau lòng cái gì?” Nha, ngực của anh thật là ấm áp.

“Đau lòng vợ tương lai.” Nói vừa xong, anh liền muốn cúi đầu hôn cô.

Tiểu Miêu cũng vòng tay muốn hôn trả lại, bất quá ở một khắc cuối cùng, vội vàng đẩy anh ra.

”Làm sao vậy?”

“Không nên đụng em.” Cô cự tuyệt làm sắc mặt anh lạnh lẽo.

“Em sợ cảm mạo sẽ lây bệnh cho anh.”

Ngân Thần thở dài một cái, đưa tay lại ôm chặt lấy cô, hôn tóc, bất đắc dĩ nói: “Thì ra là như vậy, anh còn tưởng rằng em không còn quan tâm anh nữa, mới cự tuyệt anh.”

Lòng của cô kinh hoàng, ngẩng đầu lên hỏi, “Anh tại sao phải nói như vậy? anh nghe được phong thanh gì sao?”

Nhận thấy được cô có cái gì đó không đúng, anh vươn tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thật sâu nhìn chăm chú vào mắt cô, “Tiểu Miêu, có phải hay không có chuyện gì mà không nói với anh?”

“Vậy là anh cũng có chuyện không có nói với em?”

“Không có.” Anh khẳng định nói.

“Không có?”

“Không có.” Anh cau mày, “Anh nên có sao?”

Cô đẩy anh ra, đi tới trước bàn rót chén nước, lãnh đạm nói: “Quên đi, anh không muốn nói em cũng không miễn cưỡng.”

Ngân Thần xông lại bắt được tay của cô, ép cô đối mặt mình, khẩu khí có vẻ có chút nóng nảy cùng bất an, “Tiểu Miêu, làm sao vậy?”

Cô thế nào? Cô nếu như biết cô bị làm sao thì tốt rồi. Nhớ lại lời hiệu trưởng uy hiếp . . . , nhớ lại lão ba cùng lão mẹ bị nói như vậy, nhớ lại mình cỡ nào vô cùng thích anh, thậm chí là yêu anh, vậy mà xuất hiện trở ngại.

Cô thật là muốn nhào tới trong ngực của anh khóc rống, sau đó hướng anh tố cáo nói gia gia anh ăn hiếp mình, không để cho cô cùng anh ở chung một chỗ, còn nghĩ bọn họ vụng trộm Không, là ước hẹn, nếu là truyền đến tai gia đình ở quê, cô nhất định sẽ chết chắc.

Tiểu Miêu biết anh nhất định sẽ vì cô mà ra mặt, bất quá, cô không thể ích kỷ như vậy, bởi vì cô vô cùng hiểu anh và gia gia từ nhỏ đến lớn sống nương tựa lẫn nhau tình cảm rất tốt. Mà cô nếu như thương anh, quan tâm hắn, cũng không nên buộc anh làm ra loại lựa chọn này, tình cảm ông cháu sẽ sút mẻ.

Nội tâm cùng người giao chiến làm sắc mặt cô có vẻ có chút tái nhợt, thân thể cũng mềm nhũn.

Chẳng lẽ ông trời già ở trừng phạt cô nói láo, nên thật để cho cô bị cảm đi?

Ngân Thần nhìn cô bộ dạng muốn té xỉu bộ, tất cả lửa giận, tất cả nghi hoặc lúc này đều biến mất vô ảnh vô tung. Ôm lấy cô, để cho cô nằm trên giường, sau đó giúp cô đắp chăn. Tiểu Miêu lẳng lặng nhìn anh, chỉ thấy mặt anh thâm tình nói: “Nghe lời anh hảo hảo ngủ một giấc, anh đi nấu một chút cháo cho em, nhất định cả ngày nay em cũng chưa ăn cái gì.”

“Không cần làm phiền.”

“Làm sao phiền toái!” Anh nhẹ khiển trách, “Em là bạn gái của anh, chiếu cố, thù hờ em là trách nhiệm, em tốt nhất hưởng thụ niềm hạnh phúc được anh che chở đi!” Nói xong, anh ăn xuống một cái hôn ở trên trán của cô.

Tiểu Miêu nhìn thân ảnh cao lớn ở trong phòng bếp nhỏ hẹp của mình nấu ăn, một cỗ cảm giác hạnh phúc ấm áp tràn đầy lòng, cô nghĩ thầm, cô bình thường như thế, có tài đức gì có thể lấy được một xuất sắc nam nhân như vậy!

Có lẽ cô thật bị bệnh, cảm thấy hỗn loạn, toàn thân càng lúc càng nặng nề, phảng phất cả người muốn nằm mãi trên giường, ngay cả nghe anh kêu gọi, cô cũng vô lực đáp lại, chẳng qua là không ngừng phát ra mê sảng cuồng loạn, “Không nên ép tôi. Tôi không muốn rời đi anh. Tôi không muốn. Không muốn.”

Khi Tiểu Miêu khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong bệnh viện, chỉ có một mình cô.

Cô tại sao lại ở chỗ này?

Tiểu Miêu nhìn chung quanh một chút, lại xem mình, trên người nàng đã thay y phục bệnh nhân .

Nữ y tá đi tới, thấy cô tỉnh, liền hết sức vui vẻ.

“Lâm tiểu thư, cô đã tỉnh! Cảm giác như thế nào?”

“Có thể gặm hết một đầu bò.”

Nữ y tá cười, “Điều này cũng khó trách, cô sốt nóng rần lên hôn mê ba ngày ba đêm, cũng không ăn cái gì, nhưng bạn trai cô lại vội muốn chết.”

“Bạn trai tôi?”

“Đúng a! Lâm tiểu thư, cô thật là hạnh phúc, có một bạn trai lại ôn nhu lại chịu đựng, hơn nữa còn đáng đáp rất đẹp trai.”

Tiểu Miêu lộ ra hơi cười một tiếng, ngay cả y tá cũng khó tránh khỏi mị lực của thái tử.

“Anh ấy đâu?”

“Bình thường anh một tác cũng không rời, trừ. Đó! Có thể là đã đi hỏi bác sĩ tình huống của cô rồi! Anh ta mỗi ngày đều đi uy hiếp bác sĩ, hỏi cô tại sao còn không tỉnh? Có phải là chưa có đem hết toàn lực cứu người?”

Tiểu Miêu cảm thấy trên mặt một hồi bị đốt nóng. Cái tên đại ngu ngốc, cứ nhiên chạy đi uy hiếp bác sĩ!

“Cô trước chờ một chút, anh lập tức sẽ trở lại.”

“Cô y tá, cảm ơn người.”

“Không khách khí.”

Tiểu Miêu thờ dài một cái, quyết định chờ một chút tuyệt đối mắng anh mới được.

Lúc này, cô nghe được có người ở gõ cửa, cho là tên thái tử ngu ngốc kia trở lại, vội vàng sửa sang lại đầu tóc, sau đó lộ ra nụ cười ngọt ngào muốn đổi mặt anh.

Vậy mà người tới không phải là anh, là hiệu trưởng cao cao tại thượng

20' sau, mới có người nói với Ngàn Thần là Tiểu Miêu đã tỉnh, anh lập tức không nói hai lời từ phòng bác sĩ vội vàng xông về phòng bệnh.

“Tiểu mèo ngốc, em đã tỉnh? anh.”

Anh vừa vào phòng bệnh, nhưng không có nhìn thấy nữ nhân mình yêu mến, chỉ có giường bệnh trống rỗng.

Người đâu?

Ngàn Thần thấy trên giường có một tờ giấy, phía trên chữ viết có thể thấy được người nếu không phải rất kích động thì cũng là vội và muốn rời khỏi.

Cám ơn anh chiều cố, chúng ta về sau có lẽ không gặp mặt nữa thì tốt hơn, tôi không hy vọng xa vời trở thành Phượng Hoàng, khi Ma Tước mới là nơi thích hợp hơn, tạm biệt!

Ngàn Thần tức giận run run nắm chặt tờ giấy trong tay.

Nữ nhân đáng chết, cứ nhiên vong ân phụ nghĩa.

Có lẽ lời vô tình của Tiểu Miêu đã phát huy tác dụng, thật đã thương tâm Ngàn Thần, cho nên anh không có nữa để ý cô nữa.

Gần đến giờ học, Lão sư cũng rất muốn hỏi cô, tại sao Ngàn Thần chưa có tới? Bất quá nhìn sắc mặt cô khó coi, nên cũng không hỏi .

Tiểu Miêu nhìn như mừng rỡ nhẹ nhõm, vậy mà nội tâm của cô lại loạn giống như những sợi bông, dây dưa không rõ.

Cô rất muốn ở bên cạnh anh, bất quá vừa nghĩ tới hiệu trưởng lời mà nói. . . , trong lòng của cô sẽ rất khó chịu.

Cô là là do có khổ tâm mới nói như vậy, tại sao anh không thể thông cảm?

Nghĩ tới đây, Tiểu Miêu có chút nổi giận, tại sao anh có thể tức giận, mà cô lại không? Cô cũng không phải từ khi sinh ra để bị người ta si nhục .

Vừa nghĩ tới ba mẹ cực khổ làm việc nuôi cô ăn học, cô cũng phải hiểu rõ, không nên vì tình yêu mà cô phụ ba mẹ khổ tâm.

Ừ! Tiểu Miêu hai tay nắm quyền, tự khích lệ lòng mình, sau đó cầm bút lên dùng sức, cố gắng , đem tất cả những gì Lão sư dạy viết vào trong vở.

Một chữ cũng không lọt, liên tục ba ngày, mỗi một lớp, cô đều như vậy, khiến các thầy giáo thiếu chút nữa ôm ôm khóc rống, cấp cho cô một cái khen thưởng sinh viên đại học mẫu mực

Bất quá, cũng mới ba ngày, bởi vì ngày thứ tư, cô liền bị người ta cắt đứt cái kỷ lục này, không cần phải nói, có thể làm cho cô không cách nào chuyển chú học tập chỉ có một người —— đó chính là Ngân Thần.

Anh vừa xuất hiện, trong lòng cô khó nén một hồi hưng phấn, đồng thời hiểu ra mình có bao nhiêu nhớ anh.

Khi Tiểu Miêu muốn mở miệng thì lại thấy bên cạnh anh mang theo một nữ sinh xinh đẹp, cô cảm thấy mình tâm đang bị ai xâm hại, tim như bị vô số mũi tên đâm tới, chân cũng không thể đi chuyển tiếp.

Đừng khóc, khóc là người chấp nhận thua, sẽ mất thể diện trước tất cả mọi người đi.

Giống như là có ý chọc giận Tiểu Miêu, Ngân Thần cố ý chọn chỗ ngồi cũ——chính là bên cạnh cô.

“Ai nha! Thần, chỉ có một chỗ trống, người ta muốn ngồi bên cạnh?”

Tiểu Miêu bất lấy vờ, thấp giọng nói: “Nơi này cho bạn ngồi.”

“Cảm ơn!” Hoa khôi của trường vui vẻ muốn ngồi xuống, lại bị Ngân Thần một thanh kéo cái ghế ra, hại hoa khôi của trường lập tức ngã bốn chân chống lên trời.

“A!”

Hoa khôi của trường kêu thật to một tiếng, ánh mắt của mọi người toàn bộ rơi vào tên người cô ta cùng Ngân Thần, bao gồm Tiểu Miêu cũng thế.

“Chỗ ngồi này không có lệnh của tôi, ai cũng không cho phép ngồi!” Anh lạnh như băng tuyên bố, ánh mắt ngay cả chớp cũng không có cử nhìn Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu thật là muốn khóc.

Không nghĩ tới Ngân Thần lại kém cỏi như thế, vì trêu tức cô, cư nhiên mang một nữ nhân xinh đẹp ra so sánh với cô, vóc người của cô ta đúng là tốt hơn cô nhiều trường , nhưng anh lại ra vẻ một bộ như cũ quan tâm bộ dáng của cô.

Quá ghê tởm.

Tiểu Miêu không nói hai lời, xoay người liền muốn chạy ra ngoài. Nếu như muốn cô nghiêm chỉnh nhìn anh ta và một nữ nhân khác ôm ôm ấp ấp trong lớp, thì cô tình nguyện trốn học.

Kết quả bởi vì quá tức giận, không có chú ý, cô cư nhiên như vậy hung hăng đụng phải cửa phòng học.

Phanh! Thật to một tiếng, Tiểu Miêu cả người mềm nhũn, đầu quay cuồng

Tiểu Miêu cảm thấy thật kỳ quái, là ban ngày, sao lại xuất hiện nhiều sao? Sau đó, cô nhắm mắt, té xỉu .

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nằm ở phòng chăm sóc sức khỏe, Tiểu Miêu chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy trống rỗng, trên mặt hình như có cái gì.

Thứ gì a?

Cô gạt tờ giấy dính vào trên trán, lúc lòi kéo bởi vì quá dùng sức nên làm đau mình.

“Đó! Thật là đau!”

Bất quá, cô rất nhanh liền quên đau, bởi vì tờ giấy này nhìn rất quen mắt.

Đây không phải là tờ giấy ngày đó ở bệnh viện viết sao?

“Không nghĩ tới em bề ngoài thoát nhìn mảnh mai như thế, khiến người ta yêu thương, nhưng lòng dạ lại độc ác, tàn nhẫn vô tình nhất Thế Giới”

Thân thể của cô bởi vì lời nói này mà sùng sốt một chút, sau đó bất an nhìn nam nhân một bên, chỉ thấy mặt anh tối tăm ngồi ở bên giường, một cái chớp mắt cũng không, nhìn chăm chú vào cô.

Ánh mắt kia có oán, có hận, có giận, còn có một tia cố gắng che giấu tình cảm nhưng không thể.

” Rất xin lỗi.”

“Xin lỗi cái rắm” Ngàn Thần rống to.

Tiểu Miêu hai mắt nhắm lại, cố gắng chịu đựng lửa giận của anh.

Để cho anh rống lớn cũng tốt lắm, dù sao bất kể nói thế nào, cô cư nhiên vô tình, tránh không gặp mặt có chút không đúng.

“Không có lời nào để nói sao?”

“Tôi tờ giấy để lại đã ghi rất rõ.”

Anh đột nhiên bắt được cổ tay của cô, dùng sức, phảng phất một giây kế tiếp đem cô bầm thành trăm mảnh.

“Tại sao?” Anh ép hỏi.

“Không có vì cái gì cả.”

“Anh hỏi em, vì, cái, gì?” Ánh mắt của anh nhìn cô trở nên cuồng loạn và nguy hiểm.

“Chúng ta vốn là không nên ở chung một chỗ.”

“Nhưng là chúng ta đã ở cùng một chỗ, em quên anh là người người đàn ông đầu tiên? em quên thì chúng ta có thể ôn lại? Em.”

“Tôi không có thừa nhận là bạn gái của anh.”

“Em!” Ngàn Thần tức giận muốn bóp lấy cái cổ trắng mảnh khảnh của cô, nhưng là anh hạ thủ không được, anh hiểu được mình vô luận không thể nào tổn thương cô.

Anh đột nhiên giống như bị đánh bại, thật sâu thở dài một cái, “Tiểu Miêu, đừng hành hạ anh nữa, anh chộc giận em, khiến em không vui chỗ nào?”

“Không có.” Tiểu Miêu quay đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy vẻ mặt bi thương của anh

Ngàn Thần ôm cô, đầu dựa vào hõm vai cô, thật sâu nói: “Tiểu Miêu, nếu như có, xin khoan hồng độ lượng, đừng cùng anh so đo.”

“Anh nghĩ rằng chúng ta xứng sao?”

Anh sùng sốt một chút, không hiểu hỏi: “Ý em là gì?”

Cô nâng lên lông mi thật dài, bất an nhìn anh, “Anh xuất thân gia thế, tương lai tiền đồ sáng lạng, tôi chỉ là một cô gái nhỏ bình thường, đối với anh căn bản không xứng.”

Anh cả người trong nháy mắt cứng ngắc, “Em ở đây nói hươu nói vượn gì vậy?”

“Tôi không có nói quàng, tôi chỉ là đem thực tế trước mắt nói rõ ràng, gia gia anh không thích tôi, trở ngại chúng ta, đoạn tình cảm này căn bản sẽ không có kết quả.”

Anh đột nhiên cười ra tiếng, cô liễu mạng nhìn chăm chăm khó hiểu.

Cười cái gì? Cô cũng không phải là đang nói đùa chọc người cười.

Ngân Thần ôn nhu nghịch mấy sợi tóc của cô, khẩu khí như cung chịu lại như trách cứ nói: “Thì ra là em vì lý do ngu ngốc này mà cự tuyệt anh.”

“Ngu ngốc?”

“Ông nội anh nhất định sẽ thích em, bởi vì anh vô cùng vô cùng thích em.”

“Nếu như sự thật không như anh nghĩ?”

Anh bắt được vai của nàng, đem cô hướng thẳng mình, chất vấn “Có phải hay không có ai đối với em nói lung tung?”

“Không, anh đừng loạn tưởng.” Tiểu Miêu giằng giằng.

“Anh không có loạn tưởng, bằng không em tại sao phải thay đổi nhiều như thế? Trước đó em còn giống như một con mèo mềm mại vui ở trong ngực anh làm nũng, một giây kế tiếp em lại như thể lãnh đạm, thậm chí đối với anh tránh không gặp mặt?”

Ngân Thần lay động thân thể của cô, giống như là muốn dao động cho cô tỉnh, làm đầu cô xoay vòng.

“Tôi chỉ là tò mò.” Cô bật thốt lên.

“Tò mò?!” Anh gượng hỏi, “Tò mò cái gì?”

“Tôi tôi không có được ai theo đuổi qua, cho nên được anh theo đuổi, khó tránh khỏi sẽ làm tôi nhất thời ý loạn tình mê, hơn nữa anh theo đuổi tán tỉnh nữ nhân có kỹ xảo như vậy, khiến cho tôi không khỏi đối với anh hảo ý.”

“Tò mò cái gì?” Anh vẫn không hài lòng với lời giải thích của cô.

“Tò mò cùng anh lên giường sẽ là như thế nào.” Tiểu Miêu tức giận, cô không có biện pháp khác, chỉ có thể dùng hết lý do trốn tránh anh hỏi tới.

“Cái gì?” Ngân Thần không thể tin được, “Em nói gì?”

“Anh cũng biết tôi cũng là học sinh mới lớn, còn không có ai theo đuổi, còn là một xử nữ, như vậy rất mất thể diện, cho nên.”

“Cho nên em liền lợi dụng để anh để giải quyết vấn đề của mình, dùng xong liền đem anh quăng, lại dùng một đồng lý do kỳ quái lấy cớ để tránh anh?”
Ngân Thần thanh sắc đánh lại nói.

Tiểu Miêu trầm mặc không nói.

Ngân Thần nhìn chăm chăm cô, phảng phất đột nhiên trên đầu cô dài ra, bất quá bởi vì cô nói dối nên lỗ mũi có thể dài ra thật rồi, còn có thể dài bằng nhánh cây a.

Cô cư nhiên chẳng qua đem anh trở thành vật chơi đùa với sự trinh trắng của mình?!

Cái này nữ nhân đáng hận !

Anh chưa từng oán hận qua nữ nhân nào như vậy.

Ngân Thần đột nhiên đem cô đẩy ngã ở trên giường, bàn tay lôi kéo y phục của cô, vẻ mặt trở nên đáng sợ, hung tợn.

“Anh làm gì?”

“Tôi làm gì?” Anh cắn răng nghiêng lợi nói: “Còn phải hỏi?”

“Không muốn!”

Anh cúi đầu bá đạo hôn môi cô, liền cảm thấy đôi môi một hồi đau nhức.

“A!”

Anh thấy cô trên môi có máu, đưa tay lau môi của mình, phát hiện bị cô cắn miệng có vết thương nhỏ.

“Dám cắn tôi, em không muốn sống!” Tròng mắt đen tức giận chột lóe, anh hung hăng bắt được vai mảnh khảnh của cô, liều mạng ấn xuống, cơ hồ muốn đem cô bóp nát.

“Buông tôi ra, không cho phép đụng vào tôi, anh nếu muốn tìm nữ nhân tiết dục, thì đi tìm người khác.”

Anh lạnh lùng cười, thoạt nhìn là tà ác cùng nguy hiểm, ánh mắt của anh không che dấu chút nào tình cảm cùng dục vọng của mình, nhưng vẻ mặt lại trở nên vô cùng lãnh đạm.

“Tôi chỉ muốn em, ít nhất cho tới bây giờ, tôi rất hài lòng phản ứng trên giường của em.” Anh lại tàn nhẫn làm tổn thương cô.

Sắc mặt Tiểu Miêu một hồi tuyết trắng.

“Anh!” Cô đưa tay muốn đánh anh, nhưng là ở giữa không trung liền bị anh ngăn cản.

“Muốn đánh tôi? Em cho rằng tôi sẽ ngốc đến nỗi để cho em đánh thêm lần thứ hai? Em như vậy quá coi thường tôi sao!”

Anh nói vừa xong, phanh! một bạt tai liền đánh lên má phải, lớn vang.

Đáng chết, anh quên cô còn có tay trái.

Ngân Thần phát ra loại dã thú gầm nhẹ, bắt được tay trái của cô, sau đó lấy thất lưng của mình đem cô trời chặt.

“Không muốn trời. Không muốn.”

“Đánh người phải bị trừng phạt.”

Anh thô bạo xé rách áo quần của nàng, hai vú lập tức nhảy ra ngoài, trông mềm mại ngọt ngào. Anh một hóp ngậm lấy nụ hoa nhỏ đã sớm động tình, mút nhàn nhạt nếm vú hồng non.

“Không!” Tiểu Miêu liều mạng uốn éo người, lại làm cho mình càng thêm cảm nhận được thân thể lửa nóng của anh, tư thế của anh cũng thay đổi, chống đỡ ở trên đùi của cô.

Anh không muốn thả cô, không có lúc nào không muốn sẽ cùng cô mất hồn giống lần thứ nhất, anh còn không chưa có thương thức đủ thân thể mềm mại của cô.

Mà cô đối đãi anh như thế, thật làm thương tổn lòng tự ái nam nhân của anh, không thể tha thứ.

Anh tốt hơn tốt nên trừng phạt cô.

Bàn tay dùng sức xoa bóp lôi kéo tiểu đầu vú màu hồng ,anh tựa như dã thú một đầu tham lam chôn ở trước ngực cô, bừa bãi thương thức, gặm cắn.

Không được, tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ đầu hàng ,sẽ lần nữa khuất phục, không thể.

“Tôi sẽ la lên.”

Ngân Thần lạnh lùng nhìn cô một cái, bàn tay lại đi xuống trượt, kéo ra bắp đùi thon dài của cô, hiện lên chữ trạng to đối mặt hấn.

“Anh đừng như vậy.”

“Kêu đi! Để cho toàn trường mọi người gặp bộ dạng dâm đảng của em đi!”

Trời ạ! Cô hận chết anh.

“Tôi hận anh, hận anh chết đi được.”

“Phải không? Vậy thật đáng tiếc, bất quá tôi rất thích thân thể em, đơn giản như vậy liền giận.” Ngón tay của anh ở trong quần lót thật mỏng của cô đi xuống giữa địa phương trên dưới vạch lên, từ từ rỉ ra một chút thủy dịch ướt át .

Tiểu Miêu chỉ có thể xấu hổ hai mắt nhắm lại. Dem hết toàn lực chống cự anh thả xuống.

Tay của anh tà mị ở giữa hai chân cô chạm nhẹ, môi cũng đồng thời dọc theo môi của cô, xuống cổ mảnh khảnh, đi tới hai vú khiến anh khó có thể chống cự, cuối cùng đi tới đỉnh núi thiếu nữ, ngậm nụ hoa nhỏ phần hồng đang run rẩy .

“Ừ.” Tiểu Miêu cảm thấy khoái cảm như lửa nóng không ngừng thiêu đốt mình, cô sắp không cách nào chịu đựng sự hành hạ ngọt ngào mà anh mang đến.

“Thừa nhận đi!” Anh hơi thở nóng phun tại ngực của cô, “Em kháng cự không được tôi.”

Tiểu Miêu cắn môi dưới, quật cường nói: “Không!”

Ngân Thần cực kỳ tức giận. Cô cư nhiên như thế cố chấp.

Anh thô bạo xé quần lót của cô, đem một ngón tay dùng sức đâm vào trong hoa kính chắc chắn.

“Không A”

Anh tựa như đang trừng phạt cô, lại lại thêm vào ngón, hai ngón tay ở trong cơ thể cô kéo ra đưa vào lại kéo ra, tà ác ma sát tiểu huyết mềm mại .

Tiểu Miêu hai mắt nhắm lại, gương mặt phỉếm hồng, hô hấp càng lúc càng dồn dập, khi anh lớn mật lại bá đạo công kích đến, cô cảm thấy mình sắp hòa tan. Cô chỉ có thể chặt bắt được hai tay, cũng không có lực ngăn cản thân thể kịch liệt run rẩy, tiểu huyết bị trêu chọc càng tiết ra vô số mật dịch, dính lấy ngón tay của anh.

“Thần, van cầu anh, ” Cô cũng không thể kháng cự tiếng rên rỉ nhỏ trong miệng phát ra

Tiếng cô phát ra yêu kiều như loại xuân dược càng thêm kích thích dục vọng của anh, mê luyến nhìn thân thể trắng nõn mê người của cô đang dần đỏ lên

Nhìn cô thân thể mỗi một tác tron mềm mê người, anh khẩn cấp muốn đem mùi thơm của cô, ngọt ngào, vẻ đẹp của cô, tất cả đều khắc vào trong chỗ sâu lòng của mình.

“Tiểu Miêu, em là của tôi, là của tôi.” Anh giống như nỏ con điên giải phóng mình, không chậm trễ chút nào tiến vào cơ thể cô, sau đó như dã thú đói khát từng miếng từng miếng cắn nuốt cô.

Tiểu Miêu giương đôi mắt, đón nhận anh thật sâu, tức giận, lại không che giấu được bị thương dày đặc trong đáy mắt.

Cô không cách nào dời đi.

Anh không nháy mắt nhìn đôi mắt to của cô, hai tay ôm thật chặt cô, thân thể cuồng dã ở trong cơ thể cô luật động, kéo ra đưa vào

Chặt chẽ kết hợp thân thể vợi vàng giao hoan, anh một lần lại một lần kéo ra đưa vào, hưởng thụ nơi chặt chẽ cùng ẩm áp của cô không ngừng đem đến cho mình bao nhiêu khoái hoạt.

Đạt tới cao trào, hai người đồng thời lên Thiên đường, ở trong cơn kích tình tình cảm của cả hai không ngừng bùng nổ.

“Cậu là đại ngu ngốc sao? Sách đọc như vậy chẳng phải quá nhiều?”

Tiểu Miêu ngồi ở trong sân trường dưới gốc cây đại xuân, Tiểu Kim không khách khí ở thăm vấn cùng trách mắng cô.

Nếu như Tiểu Kim đi làm luật sư, nhất định sẽ trở thành một luật sư giỏi, người nào muốn kiện tụng nhất định cô sẽ dốc hết sức tố án giúp.

“Cậu rõ ràng thương yêu anh ta muốn chết.”

“Không đến nỗi khoa trương như vậy.”

“Đừng bỏ qua tuổi thanh xuân của mình, hãy cùng anh ta chiến đấu để có thể yêu”

“Cậu lại nói bấy nữa rồi.”

“Huống chi đối phương là thái tử đây! Nói về gia thế có gia thế, nói về nhân tài liền không ai giỏi bằng, bàn về tướng mạo thì muốn chê cũng không thể, quan trọng hơn là anh ta về sau sẽ là chủ trường học này! Trường học mỗi tháng học phí thu được như vậy tiền vào không hết, cậu chẳng lẽ không muốn thừa cơ kéo lại vốn?”

“Vô dụng, không tới phiên tớ vớt .” Cô không để ý tới Tiểu Kim luyên thuyên về cảnh tình yêu của hai người

“Uy! Con mèo ngốc, cậu chẳng phải đọc rất nhiều sách sao sao lại không biết? Bất luận kẻ nào cũng biết, ngay cả trong chỗ ở trong trường cũng biết, Thái tử là siêu cấp thích cậu, cậu . . .”

Tiểu Miêu liền cắt đứt lời Tiểu Kim . . . , “Tiểu Kim, tớ đã đồng ý với mẹ, tới Đài Bắc là để đọc sách học tập, không phải là tới để nói yêu thương , nếu như thật sự muốn yêu, tớ từ lâu đã đáp ứng Hạo ca ca.”

A! Cô không thể nói ra được, theo cô hiểu rõ Tiểu Kì , lấy sinh tồn làm mục tiêu, chỉ cần biết điều gì không đúng phải trái Tiểu Kim nhất định sẽ không bỏ qua mà phản kháng đến cùng.

“Cậu không phải. Đang bắt cả hai tay đi?” Tiểu Kim nhìn từ trên xuống dưới, nhìn trái sang phải, rất nghi ngờ Tiểu Miêu sao lại làm ra loại chuyện đó.

Người ta hay nói nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, không lẽ Tiểu Miêu muốn chơi nổi ngược lại lời xưa, tính cưới nhiều chồng?

“Mới không có! Cậu đừng có nói lung tung.”

“Nếu như tớ là cậu, không cần suy nghĩ cũng sẽ chọn Thái tử.”

Tiểu Miêu thở dài một cái, “Đừng nói nữa, tớ hiện tại chỉ muốn hảo hảo đọc sách.”

Tiểu Kim nhìn thấy bạn không muốn nói, đành phải bỏ qua.

Tiểu Kim rất rõ ràng Tiểu Miêu không có ưu điểm lớn nào, duy nhất hết làm người khác đau đầu thì muốn đếm khuyết điểm cũng không hết

Nếu như Tiểu Miêu quyết định không nói, mặc cho mọi người ép hỏi, cũng hỏi không ra nguyên do. Xem ra là công kích không thành, cô chỉ có thể tạm thời hoãn binh bất động.

“Tiểu mèo ngốc, cậu về nhà không?”

“Chờ một chút đi! Hiện tại còn sớm, tớ tìm vài cuốn sách hay đã.”

“À! Tớ nay tớ cùng bạn trai đi chợ đêm, cậu muốn cùng đi không?”

“Không, cậu đi đi, đừng lo lắng cho tớ.”

“Được rồi! Khi về sẽ mua đùi gà về cho cậu gặm.” Tiểu Kim cô cũng coi nghĩa khí nói.

“Đi mau!”

Thấy Tiểu Kim giống như một con bướm nhẹ nhàng bay về phía người yêu, a! Thật là khiến người khác hâm mộ.

Vừa nghĩ tới mình.Tiểu Miêu dùng sức vẩy vẩy đầu: Lâm Tiểu Miêu! Không cho phép còn nhớ anh ta. Bồn phận của người là hảo hảo đem đại học đọc xong, sau đó tìm một phần công việc tốt để báo hiếu cha mẹ.

Ừ! Cô thật sự là nữ nhi tốt, ba mẹ sinh ra được cô, có thể nói hai người đã tu rất nhiều phúc đấy!

Đột nhiên, cô cảm thấy trước mắt tối sầm.

Di! Trời tối sao?

Tiểu Miêu ngẩng đầu, phát hiện cũng không phải là trời tối, mà là Ngàn Thần đứng ngay trước mặt, thân ảnh cao lớn che hơn phân nửa vùng trời.

“Tan lớp, vẫn chưa về nhà?”

Ánh mắt của anh nhìn chăm chú vào cô, trên mặt lạnh như băng như cũ chứng minh mình vẫn còn rất giận cô, nhưng khẩu khí nói chuyện cũng không tự giác tiết lộ ra đối với cô đầy quan tâm.

“Một lát sẽ về.”

“Theo tôi đi ăn cơm.”

Tiểu Miêu sững sốt một chút, nhớ lại mẹ có bảo buổi tối hôm nay biểu ca sẽ tới tìm cô, có thể còn ở nhờ một đêm, bởi vì anh ấy hôm sau muốn đi Cơ Long tìm bạn gái.

“Không được, tôi có việc.”

Cô cự tuyệt làm anh mất hứng, chân mày anh tuấn không tự chủ được nhăn lại, anh thẳng nhìn chăm chăm nàng, khẩu khí khàn khàn nói: “Tối hôm nay em duy nhất chuyện cần làm chỉ có thể theo tôi ăn cơm.”

“Anh! Anh không thể vô lý như thế.” Tiểu Miêu cất xong đồ đứng lên muốn đi, không thể nào để cho mình ở nơi này bị anh công kích.

Mà anh cũng sẽ không thể mặc cho cô lạnh lùng, nhanh hơn cô mau một bước tiến lên ngăn trở đường đi.

“Lâm Tiểu Miêu, em quên tôi đã nói gì sao?”

Cô làm sao quên, anh nói muốn cô biến thành nữ nhân cho anh tiết dục, nghe gọi phải lập tức đến.

“Thái tử, anh nếu như muốn tìm bạn gái, tôi tin tưởng có rất nhiều nữ sinh xếp hàng chờ, không cần phải cùng tôi dây dưa.”

“Tôi chính là thích dây dưa với em, như thế nào?”

“Anh sẽ phải hối hận.”

“Hối hận? Tôi.” Anh đột nhiên im lặng, tròng mắt đen nhũn lại, sau đó lại bừng tỉnh hiểu ra, anh vươn tay nắm được cằm của cô, ép cô đối mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“Em sợ tôi?”

Đúng a! Thật sự cô sợ, bởi vì mới vừa rồi anh bắt quá là đứng ở trước mặt cô, mặc dù tức giận, hung ác, lạnh như băng làm cho người khác không rét mà run, nhưng là, cô lại chỉ muốn nhào vào ngực của anh, lần nữa cảm thụ anh ôn nhu.

Nhưng là, cô không thể.

Cô sợ mình đem tâm địa đất đá buông thả, như vậy lúc trước nàng cố ý ly khai, lãnh đạm, ngay cả tổn thương anh, tất cả đều trở nên uổng phí khổ tâm.

“Thật là đang sợ tôi.” Anh có thể trăm phần trăm khẳng định.

“Không, anh nói bậy, anh.”

Ngàn Thần đột nhiên lôi kéo cô, không nói hai lời liền đi về phía trước, mặc cho cô giãy giụa thế nào, anh cũng không buông tay.

Sợ có người chú ý, Tiểu Miêu không thể làm gì khác hơn là yên lặng mặc cho anh lôi đi, không biết muốn đi đâu.

Kế tiếp, cô như cô gái nhỏ bị khóa lại, anh lấy nón an toàn đội lên đầu cô, sau đó cưỡng bách cô ngồi lên cái xe máy vô cùng đắt tiền, chạy thẳng trên đường Đài Bắc.

Hai tay của Tiểu Miêu buộc phải ôm chặt lấy Ngàn Thần, nếu không nhất định sẽ té xuống, biết ở Đài Bắc, xe máy là công cụ giao thông rất dễ dàng, nhưng là đối với cô mà nói, cảm thấy hiện tại mình căn bản là đang diễn cùng Lưu Đức Hoa trong bộ phim.

Tựa hồ cảm nhận được sau lưng thân thể nhỏ đang run rẩy, Ngàn Thần biết cô sợ anh chạy xe nhanh, cho nên liền chậm lại.

Anh chạy với tốc độ năm mươi không sai biệt lắm.

Tiểu Miêu đem mặt tựa vào trên lưng của anh, hai tay không kìm hãm được ôm càng chặt hơn, trong lòng nghĩ tới, anh tại sao phải như vậy? Nếu như anh đối với cô hung ác, dã man, có lẽ cô có thể kiên định sắt đá.

Nhưng anh lại làm cô thật muốn khóc.

Vừa nhìn thấy cái cổng to xinh đẹp trước mặt, cô liền biết anh là mục đích đưa cô về nhà.

“Chờ tôi.” Ngàn Thần lạnh nhạt nói.

Tiểu Miêu một bước nhảy xuống xe, sau đó ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt biểu hiện ngây ngô không biết gì.

“Em là muốn chọc tức tôi, đúng không?” Anh khàn khàn nói nhỏ, ánh mắt thâm thúy nhanh chóng thoáng qua một tia tan nát cõi lòng.

Anh tựa hồ một giây kế tiếp sẽ hôn nàng, Tiểu Miêu nghĩ thầm, bắt quá, cũng không có.

“Đi thôi!”

Ngàn Thần thô bạo giữ lấy tay nhỏ bé của cô, xải bước hướng bên trong nhà đi tới.

“Anh đi chậm một chút.” Anh cho là đang tranh tài thi đi bộ a! Còn là ăn hiếp cô, nghĩ là chân mèo ngắn?

Vừa vào cửa, Trương quân gia mặt cười mị mị lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt Tiểu Miêu.

“Lâm tiểu thư, hoan nghênh cô tới.”

Tiểu Miêu muốn dùng tay phải cùng Trương quân gia vẫy chào, bắt quá tay phải bị một bạo quân nắm thật chặt, không thể làm gì khác hơn là đổi dùng tay trái hướng Trương quân gia phất tay một cái.

“Thật ngại, tôi lại tới quấy rầy.”

Trương quân gia cười đến càng vui vẻ hơn .

“Chuẩn bị xong chưa?” Đây là câu đầu tiên Ngân Thần mở miệng sau khi vào nhà.

“Đều tốt rồi, thiếu gia.”

“Ừ!”

Vừa tiến vào phòng ăn tràn đầy hương thức ăn mỹ vị , Tiểu Miêu quan sát, mặc dù không thấy như lần trước bày ra nhiều thức ăn, hôm nay lại đổi thành ánh nến lung linh.

Ngân Thần không nói gì, chẳng qua là rất lịch sự kéo cô lại bên ghế, phục vụ cô ngồi xuống, rồi anh mới lại ngồi đối diện với Tiểu Miêu.

“Sâm banh?”

Tiểu Miêu gật đầu một cái, căn bản đã quên vào lúc này nên giữ vững lập trường đối kháng

Ngân Thần rót cho cô một ly, và cũng rót cho chính mình một ly.

“Cái món ăn này sở trường của Trương quân gia, còn có cái này khoai tây salad, rất mới mẻ, mau ăn.”

“Hảo.” Cô cũng đói bụng, cô nghĩ, nếu như lát nữa có một trận chiến chờ mình, cô tốt nhất nên ăn no bụng, như vậy mới có khí lực ứng chiến.

Thức ăn đầy trên bàn nhìn vào vô cùng hấp dẫn, cô cũng ăn rất thỏa mãn, bất quá cô thấy anh ngay cả một hóp đồ cũng không còn ăn, chỉ uống sâm banh, ánh mắt vẫn rơi vào trên người của cô.

Tiểu Miêu cố ý không để ý anh, giống như cô tới nơi này tham gia đại dạ tiệc, cứ ăn cho thỏa thích.

Trương quân gia đột nhiên bưng tới một đĩa món ăn, cô khốn hoặc nhìn, “Đây là.”

“A cho.”

Cô biết là a cho, bất quá, làm ở nơi này lại xuất hiện một đồng thức ăn ngoại, không phải là rất quái lạ?

“Em thích ăn nhất, không phải sao?”

Tiểu Miêu tâm chấn động, nhớ tới lần trước hai người đi tắm suối nước ngọt, cô nói qua mình thích nhất ăn a cho.

“Hơn nữa nếu muốn có thể đem về nhà một ít.”

Tiểu Miêu trong lòng rất cảm động, cô từng chữ từng chữ, nhẹ nhàng nói: “Anh thật ra thì không cần phí tâm như thế để cho tôi cảm động, tôi.”

“Thật sự là tôi khổ cực có dụng tâm lấy lòng, em không cảm động sao?” Hần thẳng thắn.

Cô thả ra trong tay dao nĩa, dùng một loại khách khí, xa lánh nói: “Tôi ăn no, cảm ơn đã chiêu đãi, tôi cần phải trở về.”

“Em nơi nào cũng không được đi. Hôm nay buổi tối phải lưu lại.”

Sắc mặt cô tái đi, “Anh tại sao thay tôi quyết định?”

“Vì em là của tôi.”

Tiểu Miêu nhìn chằm chằm anh, sau đó không nói hai lời liền đứng lên muốn đi ra ngoài, nhưng là anh nhanh hơn một bước bắt được tay của cô.

“Buông tôi ra!”

“Không thả, tôi vĩnh viễn đều không thể.”

“Anh nếu như muốn tìm nữ nhân qua đêm, bên ngoài có một đồng, không nên phí thời gian trêu chọc tôi.” Tiểu Miêu liếc mạng giấy giũa.

“Tại sao không thể đụng em? Tại sao không thể trêu chọc ? Em có nhiều thanh cao? Em quên trước đó còn ở trong lòng của tôi cỡ nào dâm dăng, em cũng có hưởng thụ vui vẻ không phải sao?”

“Câm mồm !” Cô kích động vươn tay, lại quăng cho anh một bạt tai lớn vang dội .

Ngàn Thần sắc mặt một hồi xanh mét, màu đen trong con ngươi thiêu đốt ra hừng hực nhiệt hỏa.

“Em đánh tôi?”

“Buông ra.”

Từ nhỏ đến lớn, anh nào có bị người đánh thối, mà nữ nhân này tại sao luôn đánh anh?

“Không cho tôi đụng tôi càng muốn đụng.”

“A! Không muốn.”

Môi của anh tuyệt vọng hôn cô, không quan tâm có thể hay không làm đau cô, bởi vì cô cự tuyệt, lãnh mạc, vô tình, tàn nhẫn đâm bị thương anh.

Anh chưa bao giờ cảm thấy bất lực thế này, anh không biết nên làm thế nào để có thể hiểu rõ lòng của cô, chỉ biết mình đã lâm vào quá sâu, quá sâu, mà cô lại khoanh tay đứng nhìn, bình tĩnh giống như cô chưa bao giờ lâm vào lưới tình.

Anh không tin, tuyệt đối không tin cô đối với mình không có cảm giác, cho nên vào giờ phút này, anh chỉ có thể tuyệt vọng hôn cô, đụng chạm cô, hi vọng có thể thức tỉnh nhiệt tình của cô đối với anh.

Ngàn Thần anh nhất định chắc chắn, cũng tuyệt đối không cho việc không có thể xảy ra, anh hôm nay dụng tâm an bài mọi thứ chính là hi vọng có thể làm thay đổi tâm cô.

Tiểu Miêu cảm thấy mình sắp không cách nào hít thở, hơn hết, cô lại vô cùng hưởng ứng tiếp nhận loại cảm giác này, chỉ khi cảm nhận anh thô bạo cưỡng hôn cô mới có thể che giấu được tình cảm của mình, nếu không cô nhất định sẽ liều lĩnh tiếp tục thương anh, toàn tâm toàn ý, không oán không hối.

Nhưng là, cô không thể.

Lý trí của mình nói cho cô biết, vạn lần đều không thể, vậy mà, thân thể của cô lại phát hỏa. Tiểu Miêu không quan tâm anh sẽ làm cái gì, lý trí của cô đang bị tình hỏa khó chịu thiêu đốt, thân thể của cô giống như là khát vọng, reo hò khó nhịn muốn được về nhà, thế những căn nhà rộng rãi mà cô ước ai trở về đó chính là anh.

“Ngàn Thần.” Cô phát ra đau đớn rên rỉ.

Bàn tay anh đặt lên ngực của cô, cách y phục vuốt ve phần mềm mại bên trong, cảm giác đỉnh nộ hoa nhỏ vì động tác của anh và vuron cao.

Ngàn Thần kéo áo cô lên, cởi ra áo lót màu trắng, không khí lạnh lẽo lập tức đánh úp về phía bộ ngực của cô, làm nộ hoa nhỏ màu hồng lập tức nở rộ.

Đồng thời cũng thổi trở về cho cô chút lý trí.

“Anh muốn.”

Tiểu Miêu cái gì cũng không thể suy nghĩ, bởi vì anh đã cúi đầu ngậm lấy nộ hoa nhỏ, bắt đầu bú mút giầy vò treu đùa.

“A.” Tiểu Miêu cắn môi dưới, cố gắng không để cho mình kêu thành tiếng.

Anh một tay xoa nắn tiểu đầu vú, đem nước miếng của mình dính ở trên điểm nhỏ kia nhạy cảm. Từ trước ngực vào bắn ra khoái cảm cơ hồ muốn che mất lý trí của cô, chỉ có thể giả dựa khi tay miệng của anh đồng thời công kích đến, “Không.”

Giống như chỉ chiếm có nửa người trên điểm mỹ của cô còn chưa đủ, bàn tay to của anh tóc vấy của cô lên, đi tới vườn hoa thiếu nữ giữa hai chân.

Ngón tay của anh lạnh lẽ từ dọc quần nhỏ xâm nhập vào, khe vuốt qua cánh hoa non nót đóng chặt.

Tiểu Miêu toàn thân căng thẳng, ngưng hô hấp, cảm thấy một ngón tay lên qua nơi xấu hổ ở bên trong, tiến vào thân thể của cô.

“Ngàn Thần.” Cô muốn đẩy ra tay của anh, “Dừng tay.”

Anh không để ý tới, bừa bãi phóng túng tay của mình, một lần lại một lần ở trong cơ thể cô hết ra lại vào, muốn ép điên cô.

Khi cô khát vọng anh có thể cho cô nhiều hơn, có thể thỏa mãn nàng thì anh lại rút tay về. Ánh mắt thâm thúy của Ngàn Thần lưu luyến không rời, kích tình nhìn thành quả mình đã dẫn dụ được cô.

Hai vú tuyết trắng cùng nộ hoa nhỏ đã đỏ thắm ươn ướt, dính nước miếng của anh, ở dưới ánh đèn trông thật mềm mại gợi cảm vô cùng.

Ngàn Thần thở dốc mà khàn khàn nói: “Em muốn anh.”

Cổ họng của Tiểu Miêu một hồi co rút nhanh, nhìn thân thể không chút nào xấu hổ của mình đang phản bội lý trí, Tiểu Miêu không khỏi cảm thấy vừa

xấu hổ vừa tức giận.

“Không, là anh ép ta.” Cô run rẩy kéo y phục, sau khi từ biệt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Cô biết anh mất hứng, bởi vì ánh mắt thủy chung của anh không có rời đi cô.

“Em vì sao ghét anh như vậy?”

Ngay tại lúc cô kích động sẽ đối anh nói, cô thương anh, rất yêu, thật sự yêu anh, cửa lớn bị người mở ra.

Ánh mắt của hai người nhanh chóng rơi vào người mở cửa, cũng quên bọn họ đang còn ôm nhau.

“Gia gia?”

Ngàn Thần quét Trương quân gia một cái, anh không phải nói tuyệt đối không để người khác vào phá hư chuyện sao?

Trương quân gia bắt đầu dĩ cười một tiếng, tựa hồ muốn nói: ông cũng không biết lão gia làm sao đột nhiên xuất hiện.

Ánh mắt hiệu trưởng thay phiên nhìn dò xét hai người, cuối cùng ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Tiểu Miêu.

Trong nhất thời, cô cảm thấy nội tâm một hồi không cảm được run rẩy.

“Gia gia, cháu muốn giới thiệu với ông, cô ấy là.”

“Ông biết cô bé.”

“Phải không? Cô ấy là ——”

Hiệu trưởng lại lạnh lùng cắt đứt lời nói của Ngàn Thần. . . , “Đã trễ, con gái tốt không nên trở về khuya.”

Tiểu Miêu cảm thấy trên mặt một hồi nóng, vội vàng đẩy Ngàn Thần ra, “Tôi đi về trước.” Cô vội vàng lướt qua lão nhân bên cạnh, nghe được thanh âm của ông lạnh như băng, tàn nhẫn, làm người ta không rét mà run nói ——

“Saionara!” (Tạm biệt)

Không cần chờ bị đuổi ra khỏi trường học, bởi vì Tiểu Miêu đã mau chóng quyết định chuyển trường.

Cũng may lão ba và lão mẹ có thể thông cảm cho cô, nói trở về Đài Nam học vừa có thể ở nhà, bọn họ cũng có thể chiếu cố thật tốt nữ nhi bảo bối của mình.

Trường học một chút cũng không có giữ Tiểu Miêu lại, điều này ở trong lòng cô đã dự liệu.

Cô thật là không hiểu nổi cái lão hiệu trưởng đang suy nghĩ gì? Cô cùng cháu của ông ta nhiều lắm chẳng qua là mới yêu đương, cũng không phải có lập tức gả tới nhà bọn họ, ông ta khẩn trương như vậy làm gì!

Bất quá, tự giác rời đi trước còn tốt hơn bị đuổi mới đi!

Chỉ duy nhất trong lòng cô không thể rời bỏ một người. . . Đó chính là Thái tử!

Anh bây giờ đang làm cái gì ?

Nhất định không tìm được cô mà tức giận đi!

Tiểu Miêu hiện tại đang ngồi ở sân trước cho gà ăn, bất quá, tâm tư của cô một chút cũng không có đặt ở đám gà đang bị đói chết, một hạt thóc cô cũng không có rải xuống. . .

“Mimi a! khó khăn lắm con mới trở về, ba nói muốn dẫn chúng ta đi tiệm cơm ăn cái gì.”

“Đó!”

“Con nhanh đi thay quần áo, đứng rồi, mặc xinh đẹp một chút!” A mẫu lại từ trong phòng bếp hàm hừ, bà đã luyện thành công thần công sư từ Hà Đông!.

“Đó!”

Cô cho là chẳng qua gia đình tự hội đơn thuần , nào biết đâu rằng, ba cư nhiên đem nó ra dạng giống như tiệc chúc mừng.

Ông muốn đem con của bạn đồng nghiệp cùng Tiểu Miêu ghép thành đôi.

Ba, ba muốn ép nữ nhi, sau đó để cho ba mẹ già nua cơ khổ không chỗ nương tựa, không có con hiếu thuận sao?

Tiểu Miêu nhìn người trước mặt trông như sinh viên đại học còn chưa có tốt nghiệp

Mẫu người này mới xem như môn đăng hộ đối với cô, nếu như hai người trở thành bạn bè trai gái, có thể đi trên đường cũng sẽ không bị chú ý!

Không giống cùng Thái tử đi ra ngoài, vô số ánh mắt ghen tỵ lại hâm mộ tuyệt đối như thế nào cũng không tránh được .

Vốn tưởng rằng miễn cưỡng ứng phó hết bữa cơm này là tốt, vậy mà ba và mẹ quá đáng, cứ nhiên gọi người trẻ tuổi kia đưa cô về nhà.

“Ba, con và các người cùng nhau trở về cũng được.”

“Mấy người chúng ta lão nhân gia còn phải nói chuyện phiếm, người trẻ tuổi như các con sẽ cảm thấy nhàm chán, nên cứ đi đâu đó chơi hoặc đi dạo chợ đêm cũng được”

“Ba!”

Cũng không để ý cô có đồng ý hay không, có thích hay không, ba cứ như vậy đem cô ném ra tiệm cơm.

Tiểu Miêu không thể làm gì khác hơn là nặn ra mặt cười đối người trước mắt ” thanh niên ưu tú” , “Thật là không nên phiền cha mẹ.”

Đối phương cũng lộ ra chút hiểu biết cười, “Mới vừa ăn no, đi dạo một vòng cũng tốt.”

“Ừ!”

Cô nguyên tưởng rằng mình sẽ ghét anh ta, bởi vì anh ta cứ nhiên sẽ tiếp nhận cha mẹ an bài hẹn hò, giống như an bài cuộc đời của mình, một chút ý kiến cũng không có.

Một lúc nói chuyện cô mới phát hiện, anh ta và mình rất giống, bởi vì cảm động và không muốn cha mẹ khổ tâm, không đành lòng làm trái với ý của bọn họ, cho nên chỉ cần mình có thể làm được, anh sẽ tận lực thỏa mãn hi vọng cha mẹ .

“Bởi vì hiếu là có thể làm được, mà ‘ thuận ’ nhưng là một loại tu luyện.”

Tiểu Miêu phảng phất thấy được người còi trên xuất hiện ở trước mắt, cả người lập tức tất cả đều bị lễ Phật hiệu rửa tội.

“Anh thật thông minh! Kia. Chuyện tình cảm, anh cũng đang từng trải qua chưa?”

Hắn lộ ra hiền lành trước mặt nói: “Cô nói xem, e rằng chỉ vì tôi quá bận rộn”

Đêm đó, Tiểu Miêu liền được kết giao với một bạn tốt, là thuộc về cái loại thầy tốt bạn hiền.

“Văn đại ca, đã đến nhà tôi.”

“Có thể hiểu rõ lòng mình chưa?”

Tiểu Miêu giống như học sinh ngoan một dạng, dùng sức gật đầu một cái, “Ừ! Tôi biết.”

“Vậy tôi đi trước, bye!”

“Bye!”

Cô hướng anh phát tay một cái, sau đó tự mình đi một đoạn đường ngắn về nhà.

Sắc trời rất tối, ba muốn học người ngoại quốc có một chút lãng mạn, nên đã trang trí đèn đường sáng mờ ảo

Tiểu Miêu cố ý thả chậm cước bộ, chậm rãi tản bộ, trong lòng suy nghĩ tối hôm nay Văn đại ca cùng cô nói chuyện có liên quan đến chuyện tình cảm.

Thì ra là tình cảm cũng như một giáo trình môn học, không phải ngồi không mới có thể lấy được mà phải có tâm cùng dũng khí. Nghĩ đến mình ngay cả dũng cảm nói yêu thương cũng không có, chỉ bởi vì có người phản đối, liền cô phụ tình cảm của Ngân Thần đối với mình.

Cô là hiểu tình cảm của anh , bởi vì cô tự ti, cho nên để cho anh chịu không ít khổ đi!

Cô cảm thấy mình đúng là quá ích kỷ, cô không phải là thân tiên mỹ nữ, trong nhà cũng không có phú quý vàng bạc, cá tính cũng không quá tốt, nếu như

nói sợ có tổn thất, Ngân Thần tổn thất còn nhiều hơn cô a!

Nói cô còn trẻ, có lẽ hiện tại còn đang học không nên nói chuyện yêu thương, bắt quá, đây chẳng qua là lấy cớ mà thôi.

Cô là sợ vạn nhất đoạn này tình cảm không có kết quả, vạn nhất anh thay lòng, cô phải làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đột nhiên một tiếng vang cắt đứt suy nghĩ Tiểu Miêu, cô đang muốn hét chói tai, lại thấy một người thân ảnh cao lớn quen thuộc đang đứng trước cửa nhà mình.

Nhìn tàn thuốc lá trên đất, anh cũng tới đã lâu .

“Tiểu Miêu.” Ngân Thần thâm thiết kêu gọi, “Anh rốt cuộc cũng tìm được em.”

Tiểu Miêu bản năng xoay người liền chạy, nhưng là mới chạy đến dưới đèn, đã bị anh đuổi theo.

Bàn tay một thanh sắt được cổ tay của cô, một tiếng thét kinh hãi, cả người đã bị anh dùng lực ôm vào trong lòng.

“Tiểu Miêu.”

Cô còn không kịp nói bất kỳ lời nào, đôi môi liền bị nụ hôn nóng rực lại khát vọng ngăn chặn.

“Không.”

Cô vốn là muốn giãy giụa , nhưng anh kiên trì, khấn cấp làm cô đầu hàng, không thể làm gì khác hơn là nhu thuận mặc cho anh hôn.

Lâm Tiểu Miêu, người thừa nhận đi! Vừa gặp phải anh, người liền một chút biện pháp cũng không có.

Bất tri bất giác, cô cũng vong tình hôn trả lại, hai người uyên ương xa cách gặp lại, bị nỗi khổ tương tư, tha thiết hôn đôi phương, nụ hôn này hướng đối phương bộc lộ tình yêu trong lòng.

Phảng phất hôn một thế kỷ, cô cảm thấy toàn thân bay bổng, anh đột nhiên đem cô kéo ra một chút, khẩu khí hung ác ép hỏi.

“Người kia là ai?”

“Người nào?”

“Người đưa em về nhà, còn đối với em vừa nói vừa cười, bất kể hẳn là ai, em cũng tuyệt đối không được gặp mắt nữa”

“Anh lại bá đạo, tôi có quyền lợi kết giao bằng hữu .”

“Không, em chỉ có thể kết giao với bạn nữ, nhưng là bạn trai chỉ có thể có một, chính là anh.”

“Ngân Thần, anh đừng tự cho là đúng.” Tiểu Miêu tức giận, đưa ra hai tay muốn đẩy anh ra.

“Lâm Tiểu Miêu, em không bằng cầm một dao đâm chết anh cho rồi.”

Anh đột nhiên xuất hiện rộng to làm cô ngây ngẩn cả người, tiếp xúc được ánh mắt của anh, không khỏi sợ hết hồn. Trước kia lấp lánh hữu thần, không ai bị nỗi ánh mắt ngạo mạn, nhưng bây giờ lại không có như vậy thay vào đó là anh mắt bi thương.

“Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng có khát vọng yêu qua người nào , bởi vì anh không có cha mẹ, chỉ có một gia gia. Không sai, ông nội vì thương anh, bắt quá anh cũng không ý kiến gì, thuận theo ông hết thảy an bài, anh chưa từng có phản kháng qua, cũng không còn nghĩ tới muốn phản kháng ông, cho đến khi anh gặp được em, một con tiểu mèo ngốc tính tình không tốt, cho tới bây giờ không nghĩ qua anh sẽ thích em, đối với em chỉ là nhất thời, anh cũng vậy tự nói với mình, thích liền thích, không thể quá nhanh biến thành yêu, nhưng nó chính là chỗ này mau biến thành yêu, tự nói với mình, yêu liền yêu, nhưng là không thể yêu quá sâu, ít nhất cũng phải để em yêu anh nhiều hơn so với anh yêu em, vô cùng nhiều mới đúng, vậy mà chuyện tựa hồ ngược lại,

anh yêu em yêu đến đã biến thành bệnh thần kinh rồi, mà em lại còn có tâm tư cùng nam nhân khác đi chơi.” Ngàn Thần dùng lực nắm vai của cô, bóp đau đớn.

”Tôi đã nói rồi.”

“Nói cái rắm!”

Cô không thể tin được anh sẽ nói như vậy, “Uy! Anh cứ nhiên không lẽ phép như vậy, về sau anh sẽ là một người nổi tiếng trong giới thượng lưu!”

“Mất đi em, anh liền luôn tự giặc mình, không cần làm người chức quyền trong xã hội, anh muốn là một người bình thường.”

Tiểu Miêu một hồi ngạc nhiên, sau đó tinh thần buồn phiền nói: “Gia gia anh nhất định sẽ rất đau lòng, ông khổ tâm nuôi dạy cháu đích tôn thành người tài giỏi, lại vì một người con gái như tôi mà hủy bỏ tất cả.”

“Cho nên em trốn tránh anh, giống như thấy quỷ một dạng chạy không thấy bóng dáng, là bởi vì gia gia?”

Cô đột nhiên ngừng đầu, sắc mặt trắng nhợt, liều chết lắc đầu, “Không, không phải vậy.”

“Anh biết hết rồi, Trương quân gia len lén nói với anh, cho nên ngày đó ở nhà anh, em thấy được ông nội anh tựa như thấy quỷ.”

“Biết thì như thế nào, chúng ta cũng nên đối mặt thực tế, chúng ta là không thích hợp”

“Nếu như em dám hãy nói muốn cùng anh chia tay, anh liền đem em đi thuê một phòng trọ làm chuyện ân ái rồi chụp hình công bố khắp nơi.”

Tiểu Miêu sùng sốt một chút. Cái gì? Thế nào đối thành anh đang uy hiếp cô!

“Anh có thể nào như vậy!” Cô cảm thấy ủy khuất muốn khóc.

Anh bung lấy mặt của cô, ở dưới đèn đường, mặt của cô như hoa đào đỏ bừng, trong con ngươi nhẹ nhàng lệ quang, lỗ mũi cũng hồng đến giống như cà chua, cái miệng nhỏ hồng nộn muốn nói lại thôi.

Anh đa tâm nghĩ ngợi a!

“Em yêu anh sao?”

“Tôi.”

“Anh chỉ hỏi một câu, chỉ cần em nói người không thương anh, anh lập tức đi, về sau tuyệt đối sẽ không trở lại dây dưa với em”

Anh đối với cô hạ thông điệp tối hậu sao?

Tiểu Miêu nhất thời nội tâm cùng người giao chiến, trước giống nhau những ngày đó giấy giụa, vẫn như cũ hạ không được quyết định.

Ngàn Thần thật sâu nhìn chăm chú cô, cho là cô càng không nói chính là chấp nhận.

Cô không thương hấn, cho nên liên tục cũng không mở miệng.

Nhất thời tan nát cõi lòng như có một thanh đao sắc bén đâm về tim của mình, anh đau đến đã thú bị thương gào khóc trong lòng, nhưng cô không biết.

Cô cũng sẽ không biết, bởi vì anh duy nhất còn dư lại chỉ có tôn nghiêm.

Ngàn Thần buông cô ra, sau đó chạt vật lui về phía sau, thanh âm tràn đầy đau khổ nói: “Đây là báo ứng, báo ứng anh trước không hiểu chuyện, cho nên khi gặp tình yêu nhất định sẽ có nhiều đau khổ cùng vết thương”

Tiểu Miêu mới muốn mở miệng, anh đã xoay người, sau đó lớn tiếng nói: “Lâm Tiểu Miêu, xem như em lợi hại, để cho bọn thiếu gia yêu phải thảm như vậy. Chúc em cùng người thanh niên ưu tú đó hạnh phúc vui vẻ.”

Anh rốt cục quyết định, từng bước một rời đi cô.

Không khí đã hết sức bi thảm, ông trời già tựa hồ cảm thấy còn chưa đủ, cứ nhiên đổ xuống một hồi mưa phùn.

Ngàn Thần ở trong mưa phùn, bóng lưng thoát nhìn cô đơn đau thương.

Tiểu Miêu đột nhiên như ở trong mộng mới tỉnh, hướng về phía bóng lưng của anh rống to, “Ngàn Thần chết tiệt, anh dám đi thêm một bước.”

Ngàn Thần ngây ngẩn cả người, cẩn thận xoay đầu lại, đối với cô đáng thương nói: “Sao không thể đi? Em không yêu anh, muốn anh.”

Một chút báo trước cũng không có, Tiểu Miêu giống như con mèo hoang một dạng xông tới, đánh về phía anh, hai tay dùng sức ôm lấy cổ của anh, cong

lên cái miệng nhỏ nói: “Em yêu, em muốn, cho nên anh không được phép đi.”

Tròng mắt đen của anh lập tức như nhật được sinh mạng lóe sáng, mừng rỡ như điên hỏi: “Em nói em nguyện ý trở lại bên cạnh anh?”

“Em nguyện ý, bắt quá đầu tiên nói trước, em việc học quan trọng đầu tiên, anh phải thứ hai, hơn nữa em hi vọng anh có thể cố gắng hướng gia gia chứng minh, anh và em ở chung một chỗ, chỉ trở nên tốt hơn, sẽ không thay đổi thành hư, anh phải cố gắng để cho ông chấp nhận em, làm được không?”

“Tuyệt đối không thành vấn đề.”

Anh cúi đầu muốn hôn cô nhưng bị cô mau tránh ra.

“Tiểu Miêu?”

“Khoan, nếu như có một ngày anh không còn thương em, thì phải nói cho em biết.”

Như vậy cô mới phải tìm thêm người, tránh cho thua thiệt.

“Không thể nào, anh cả đời chỉ yêu con mèo nhỏ ngọc ngém này.” Anh nhìn chăm chăm cô, mừng như điên, tự tin lại trở về trên người của anh.

Đây mới là cô biết rõ không ai bì nổi với Thái tử.

“Vậy bây giờ có thể để cho anh hôn đi?”

Tiểu Miêu xấu hổ hai mắt nhắm lại, đang chuẩn bị tiếp nhận người yêu hôn . . .

.

“Người tên dân tộc này không cho phép nhúc nhích!”

Tiểu Miêu tâm giật mình, không thể nào? Cái thanh âm này. . . . Cô nhìn thấy sau lưng thì không khỏi giật mình.

“Ba, làm gì mang dao?”

“Tiểu Mimi a! Đây là ba xem học từ ti vi, tùy thân mang tiểu dao phòng thân a! Con xem bây giờ cũng có thể sử dụng?” Khẩu khí của ông một bộ dương dương đắc ý.

“Ba, người ta là mang tiểu dao, cái ba mang chính là dao làm thức ăn đấy! Có thể hay không quá khoa trương?”

“Không nói nhiều! Mau qua bên này với ba, để cho ba cùng cái tên đạo tặc này đại chiến ba trăm hiệp.” Ông còn dùng con dao trong tay ở giữa không trung quơ múa mấy cái.

Tiểu Miêu mặt thật là nóng mặt, rất muốn đào cái hố nhảy xuống.

Lúc này, Ngàn Thần không sợ hãi chút nào đứng ở trước mặt vợ chồng Lâm gia, cung kính lễ độ tự giới thiệu mình, “Bá phụ, bá mẫu, chào hai người, cháu tên là Ngàn Thần, là bạn trai Tiểu Miêu.”

Anh nói vừa xong, lập tức nghe được thái đạo rơi, thất thanh vang lên.

“Bạn trai? Tiểu Mimi a! Con mới mấy tuổi, cái gì bạn trai? Ba không đồng ý.”

“Ba, ba cũng không phải vừa thay con tương thân sao?”

Đối với rống!

“Dù sao, kia với con rất hợp, A Văn là có phẩm chất bảo đảm, là sinh viên đại học, lại có tiền.”

“Bá phụ, cháu cũng là sinh viên đại học, nhà cũng rất có tiền.” Ngàn Thần cũng nói lên điều kiện của mình gia nhập hàng ngũ cạnh tranh.

“Đúng vậy! Hơn nữa cái này so A Văn đẹp trai.” Tiểu Miêu cũng lên tiếng hùa theo, đón nhận anh mắt cảm kích của Ngàn Thần, cô đỏ mặt.

“Đẹp trai lại không thể có cơm ăn.”

“Bá phụ, cháu đối với Tiểu Miêu là nghiêm túc, xin bác đáp ứng chúng cháu lấy kết hôn là điều kiện trước tiên kết giao.”

“Kết hôn?”

Tiểu Miêu kéo một cái tay áo Ngàn Thần, thấp giọng nói: “Uy! quá xa đi?”

“Em là nữ nhân của anh, không gả cho anh, em muốn gả cho người nào?” Anh cũng nhỏ giọng trả lời.

Vợ chồng Lâm gia cố gắng kéo dài lỗi tai, liều chết muốn nghe trộm hai người lời nói lặng lẽ.

Khi Tiểu Miêu nhìn về phía cha mẹ mình thì bọn họ vội vàng nhìn về phía nơi khác, giả dạng làm một bộ dáng vẻ rất bận rộn

“Ba!”

“Không cần gọi ba.” Ông trừng mắt nhìn thanh niên đẹp trai trước mặt mình, nghiêm nghị rằng, “Tiểu tử thôi, nếu như ta không đáp ứng?”

“Ba!” Tiểu Miêu không hiểu nổi bình thường ba hiền lành hôm nay sao lại khác thường vậy?

“Con chó nói vào!” Khó được có cơ hội phát ra uy nghi của lão nhân, ông sẽ không dễ dàng bỏ qua cho .

Ngân Thần vỗ vỗ tay của cô, muốn cô trước không cần nói, để anh xử lý.

Lúc này, là hai người đàn ông này mặt đối mặt .

“Nếu như bá phụ không chịu, cháu cũng vậy không thể làm gì khác hơn là làm ra hạ sách quyết định.”

“Cái gì hạ sách?”

Tiểu Miêu cùng vợ chồng Lâm gia ánh mắt đều rơi vào nam nhân khí phách đẹp trai đầy tự tin đang ngồi trước mặt.

“Cháu sẽ dẫn Tiểu Miêu bỏ trốn, sau đó để cho cô ấy bụng bự, sinh con, hai bác muốn nhìn cũng không thấy được.”

Mọi người lập tức hung hăng cũng rút ra một miếng lớn tức.

“Ngân Thần, anh làm gì uy hiếp ba em!”

“Người dám!” Lâm phụ mặt hung ác, tựa hồ là muốn giết người.

Cái tiểu tử thôi này lại muốn bắt cóc bảo bối của ông, còn phải động đến ước muốn có kim tôn của ông , quá ghê tởm, ăn hiếp người thiện lương như ông, ô ô!

“Cháu dám, bởi vì cháu không có con gái bác, sẽ sống không nổi, vì sinh tồn, cháu cái gì cũng dám làm” Ngân Thần lời nói hết sức nghiêm túc.

Hiện trường hết sức nặng nề, một già một trẻ hai người lẫn nhau giằng co, mắt thấy sẽ phải hết sức căng thẳng .

“Bất quá, ” Ngân Thần mở miệng trước, “Nếu như bá phụ nguyện ý bỏ những thứ yêu thích, nửa đời sau bác cùng bá mẫu liền vinh hoa phú quý hưởng dụng vô tận, cháu không có cha mẹ, sẽ đem hai người làm thành bố mẹ của cháu một dạng hiếu thuận .”

Vào giờ phút này, tự hồ chỉ có một câu có thể giải quyết ——

Đó chính là hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi.

Chỉ thấy Lâm phụ trên mặt lập tức nặn ra một cái cười to, sau đó vỗ vỗ vai Ngân Thần, “Người trẻ tuổi, hỏa khí lớn như vậy, bá phụ mời người uống chút rượu .”

Tiểu Miêu nhìn một chút a mẫu, “A mẫu, ba.”

“Không có sao, không có sao, ba con mời uống, bày tỏ ông thích cậu ấy, con đừng lo lắng. Mimi, xuống đây, cùng A mẫu nói con ở nơi nào câu được con rùa vàng này?”

“Đó!”

Sau khi tiếp nhận hết tra hỏi của mẹ, Tiểu Miêu liền chạy đến khuôn viên dưới cây đại thụ hóng mát một chút.

Cô còn là thích xem bầu trời đêm, sao chợt lóe sáng trong suốt, còn có hơi lạnh gió đêm đang kẹp bùn đất lẫn mùi hương thổi lất phất qua khuôn mặt của cô.

Cô nhắm hai mắt, tận tình hưởng thụ loại cảm giác gió đêm quét vào mặt , đột nhiên một đôi bàn tay từ phía sau cô thật chặt.

“A!” cô sợ hết hồn.

“Là anh.”

“Thần, muốn dọa em.”

Tiểu Miêu nũng nịu còn chưa nói hết, anh đã bùng lấy mặt của cô hôn thật sâu.

Cuối cùng, cô cả người biến thành một vũng nước mềm hoá trong ngực anh, hai tay ôm thật chặt anh, lắng nghe tiếng tim đập mạnh của anh.

“Tiểu Mimi”

Cô ngẩng đầu lên, đỏ mặt hồng đánh anh một cái, “Không cho phép gọi em tiểu Mimi.”

“Là ba nói anh nên gọi như vậy.” Ngân Thần mặt vô tội.

“Làm gì gọi ba em là ba?” Cô e lệ gãi nhẹ.

“Em về sau gả cho anh, ba em chính là ba anh.”

“Ai muốn gả cho anh, em còn phải đi học, không thể nói yêu thương.”

“Mặc kệ, dù sao anh yêu em, muốn em, lại không thể không có em. . . .” anh tràn đầy tình cảm lại dị thường nhiệt tình lắm lắm, bàn tay cũng không an phận ở trên người của cô sờ loạn.

“Ngân thần, anh. ba mẹ đang ở bên trong, anh nghe lời nói một chút.”

“Không cần lo lắng, ba mẹ hiện tại cũng rất bận rộn.”

Cái gì? !

Tiểu Miêu chú ý tới gương mặt tuấn tú hồng đến thật quý dị của anh, giống như chỉ cần cho thêm anh một thanh quan đao, anh có thể canh giữ cửa ngõ đưa ra giải quyết chung.

Tiểu Miêu lập tức bừng tỉnh hiểu ra, “Ba cho anh uống loại rượu đó?”

Anh lộ ra một tính trẻ con cười, “Anh cũng vậy không biết, ba nói nam nhân dùng rất bổ.”

Trời ạ! Ba, làm sao như vậy! Tiểu Miêu ở trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Tiểu mèo ngọc, muốn. anh muốn.”

“Chờ một chút. A. Chờ còi y phục của em. A.”

Ở dưới ánh trăng sáng tỏ, đoàn tụ sum vầy, gió đêm từ từ, chậm rãi truyền tống ra âm thanh êm ái yêu kiều cùng tiếng thở.

Xuân sắc vô biên, lại đồng thời cũng làm người ta cảm nhận được hai người nồng chuyện mật ý cùng tình cảm sâu đậm.

Dưới cây đại thụ truyền tới tới nam nhân lắm lắm nói nhỏ, “Mèo con, anh yêu em.”

“Em cũng vậy yêu anh.” Một người khác giọng nữ cũng tựa như thở dài nói ra tình cảm dẫu trong nội tâm.

Dưới ánh trăng, hai người ôm nhau nhìn trăng, thưởng thức cảnh đẹp, bốn phía tràn đầy một mảnh an tĩnh, hơi thở thỏa mãn.

Trong lòng hai người cũng thật sâu hiểu, tương lai có lẽ vẫn có thật nhiều biến cố không ổn định, nhưng là bọn họ tuyệt đối sẽ cùng nhau đối mặt.

Bởi vì, chân ái là vô địch.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Thái tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.